

Giới thiệu Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đê Phi

Lục Mẫn Y không chỉ là một nhà khảo cổ học vô cùng tài giỏi mà cô còn là tiểu thư của một gia tộc lớn. Thế nhưng tất cả đều trở thành hư vô sau khi nàng xuyên không, nàng trở thành người người khinh ghét, tài sắc đều không có nhưng tất cả đều không đau khổ bằng việc nàng gặp phải mỹ nam rắn rết.

Hắn là vị thái tử cao quý của Bắc Tề mang trên mình tài chí hơn người, dung mạo lại vô cùng tuyệt sắc. Và hắn chính là người đã khiến cuộc đời nàng đau khổ.

Trong lần khám phá căn mộ cổ, nàng vô tình xuyên không về quá khứ với một mớ kí ức hỗn loạn...và một thân phận mới. Trở về quá khứ, thân phận mới của nàng- Thiên Cẩm Vân - quốc bảo thiên hạ mà tứ quốc đều muốn đoạt được. Phải đối mặt với cuộc chiến đẫm máu tranh giành thiên hạ, nàng sẽ đối mặt hay chạy trốn...

...Hay sẽ để bản thân rơi vào cuộc chiến đẫm máu đó vì hắn....

Giữ quay về hay ở lại giữa hắn và cuộc sống thực.... Nàng sẽ chọn ai....

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đê Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Quốc bảo thiên hạ

- Thiếu chủ, vương gia ngài ấy đã xuất thành về nước rồi.

Là một cung nữ vào bầm báo, nữ tử thân y trắng toát thần thái thoát tục, không khác nào tiên nhân hạ phàm. Nàng quay người lại nhìn cung nữ, dung nhan khuynh thành nhưng ánh mắt đầy u buồn

- Người lui ra trước đi.

Nô tì đó không nói gì lẳng lặng lui ra. Nàng nhẹ nhàng thanh tao bước tới chiếc bàn trên có một bức tranh vẽ nam nhân vô cùng tuấn mĩ và bên cạnh là một thanh đoản kiếm. Mắt nàng ngẩn lệ nhìn nam tử trong tranh.

- Mạc Phi Lâm, ta đã yêu chàng, tin vào tình yêu của chàng mà làm trái thiên mệnh nhưng cuối cùng trong lòng chàng ta vẫn không nặng bằng ngôi vị thái tử kia. Dù giờ có phải đánh đổi cả tính mạng ta cũng phải để mọi chuyện trở lại như cũ.

Khuôn mặt kiều diễm đầy đau thương, Thiên Cẩm Vân giờ cao đoản kiếm mà đâm thẳng vào ngực, máu tươi chảy ra nhuộm lên y phục trắng như một bông hoa đỏ rực tuyệt đẹp.

Trong hoàng cung Nam Hạ, hoàng đế ngồi trên ngai vàng cười lớn - một nụ cười gian xảo đầy tham vọng. Cuối cùng quốc bảo thiên hạ đã rơi vào tay ta, để xem Bắc Tề có đại bại hay không, dám xâm chiếm Nam Hạ à, đừng hòng!

- Hoàng thượng đại sự không hay rồi.

Một tên lính chạy vào thở dốc vào bầm báo

- Có gì? Nói - Hoàng đế lập tức đứng khỏi long ý lo lắng hỏi

- Bầm...bầm...thánh nữ điện hạ tự...không ai...không ai có thể vào trong điện được.

- Bầm hoàng thượng tường thành sập rồi, giờ quân ta phải làm sao?

Hạ tướng quân từ ngoài cổng thành vội vàng chạy vào bầm báo.

- Đồ vô dụng nhà các người.

Hoàng đế tức giận hét lớn chém chết tên báo tin và ra lệnh chạy khỏi thành.

Quốc bảo không còn nước vong thành đổ, không chạy chỉ có con đường chết.

Ngoài thành Nam Hạ

- Thái tử điện hạ tường thành Nam Hạ không biết có gì đang sụp đổ, hiện tại quân Nam Hạ như bầy ong vỡ tổ. Quân ta có lên đánh không?

Tên thiếu tướng chạy vào hốt hải bẩm báo, mặt không giấu được vẻ kích động lẫn vui mừng. Nhưng ánh mắt dường như vẫn dò xét ý của người đứng giữa đám đại tướng kia. Thân giáp vàng mạnh mẽ, vóc dáng cao to cường tráng. Cả người là vẻ lạnh lùng tàn nhẫn. Thêm chiếc mặt nạ quỷ trông càng đáng sợ hơn. Mái tóc dài trắng xoá được cột cao, hắc-thải tử Bắc Tề Quân Lâm Uyển, kẻ dưới một người trên vạn người. Hắc năm 12 tuổi đã cầm quân chinh chiến liên tiếp đại phá nhiều thành trì, xâm chiếm thành công 3 cường quốc đối đầu với Bắc Tề. Tuổi nhỏ mà danh tiếng đã vang khắp thiên hạ, uy vọng trong quân lấy lòng cao vút công trạng lẫn thành tích đều cao lớn, thủ đoạn ngoan độc khó bì, lạnh lùng tàn khốc quả không ai bằng.

Suy xét 1 lúc hắc cũng quyết định:

-Đánh

(Mình mới viết truyện lần đầu có gì thiếu sót các bạn góp ý cho mình nhé ^^!)

.....mình là dài ngắn cách.....

Trong hoàng cung Nam Hạ, Quân Lâm Uyển đứng giữa thêm rồng cao ngạo lạnh lùng. Không ngờ toà thanh trì vững chắc suốt 10 tháng qua hắc chưa công phá được, tiêu tốn hàng vạn binh mã, lương thực giờ lại bỗng chốc sụp đổ trong nháy mắt. Hắc rất muốn biết bí mật đứng đằng sau nó.

-khai bẩm điện hạ, ngoài trừ hoàng đế Nam Hạ tất cả hoàng tộc đều bị bắt hết. Toàn bộ xử lý làm sao....

-Trẫm-mệnh lệnh tàn khốc vừa thốt ra tên lính lập tức tuân lệnh.

-Cuối cùng cũng thu phục được Nam Hạ thuận lợi. chúng vi thần chúc mừng thái tử điện hạ.

đồng loạt cùng quỳ xuống chúc mừng Quân Lâm Uyển. nhưng trong ánh mắt hắc lại chẳng có chút vui vẻ nào cả mà chỉ có vẻ lạnh nhạt chán nản.

-Điện hạ cung phía bắc có vấn đề, thừa tướng đại nhân muốn người qua đó-một tên lính chạy vào báo. Ánh mắt Quân Lâm Uyển liền sáng bừng như đã phát hiện được thứ mình muốn lập tức đi theo.

Vừa tới cửa điện phía bắc hắc liền cảm thấy được có điều gì rất lạ, liền tiến nhanh về phía binh lính đang tụ tập lạ là không ai xông vào.

-Có chuyện gì vậy?-hắc vừa hỏi, mọi người liền lập tức quỳ xuống hành lễ.

-Không ai có thể vào điện, bước tới liền bị đẩy ra. Xem chừng thứ bệ hạ muốn có đang ở trong đó- thừa tướng liền đáp lại hắc.

-Thứ phụ hoàng muốn sao?-Quân Lâm Uyển nhìn vào phía trong điện, không nén nổi tò mò.

-Điện hạ nơi này bị bùa phong ấn, người giải trừ được chứ?

Quân Lâm Uyển không nói gì liền rút cây kiếm rồng bên hông, cắm mạnh xuống đất. Cả điện lập tức loé sáng.

-Thử vào đi- hắc lạnh lùng ra lệnh, họ thử đặt chân vào bị đẩy ra 1 lần xem chừng có chút e rè.

Nhưng vừa đặt chân xuống liền không bị hề hấn gì, đây rốt cuộc là tà thuật gì vậy?

Quân Lâm Uyển vội bước chân vào điện liền xuất hiện trước mặt hắc là 1 nữ tử thân y trắng đang nằm trên đất. Xem y phục chắc chắn thân phận nàng không hề bình thường. Thiên Cẩm Vân nằm trên đất máu mất quá nhiều, khiến dung nhan có chút nhợt nhạt nhưng lại khiến cho quân sĩ sững sờ bởi vẻ đẹp trước mắt.

Trong nhân thức mơ màng nàng chỉ thấy một nam nhân mang mặt nạ sắt bế nàng nên, ra lệnh truyền ngự y.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Xuyên không

Năm 2018/thành phố A

-Chị Mẫn Y, đã mở được cửa mộ, chị lập tức qua đây đi.

-Được Tử Lam tôi qua liền.

Nhận được điện thoại thông báo của Tử lam, Mẫn y lập tức nhảy dựng lên. Cuối cùng lăng mộ thứ 8 cô phát hiện được cũng đã khai quật được. Cô phải

lập tức cùng đoàn nghiên cứu bay qua đó mới được.

(Lục Mãn y -24 tuổi,nhà khảo cổ trẻ nổi tiếng thế giới hay còn được gọi là người có duyên với lăng mộ.Vào nghề từ rất sớm nhưng đã có thành tích khá nổi trội. Tiểu thư của 1 gia đình danh giá, xinh đẹp,thông minh đồng thời cũng là 1 nhà nghiên cứu binh pháp)

*Địa phận khai quật*vùng núi phía đông thành phố D

Cô bước vào lăng mộ,quy mô khá lớn gồm 6 gian,gian chung tâm cũng là gian lớn nhất đồng thời được bao bọc bởi nhưng gian khác. Tuy khó khai quật nhưng trong lăng lại không có bất kì cái bẫy nào rất lạ, cơ quan duy nhất chính là quan tài nếu di rời khỏi vị trí toàn bộ hầm lăng sẽ bị phá bỏ.Lối đi rất ngọc,vàng bạc châu báu rất nhiều, nhưng điều khiến cô thích thú nhất là chính lăng nơi đó có một ao sen nhân tạo. Tất cả cây và hoa đều được chế tác từ ngọc lục bảo lẫn ngọc trai. Có bông thì nở bung phô bày hương sắc,có bông mới chỉ là nụ e ấp trông mĩ lệ vô cùng còn đẹp hơn cả thật. Giữa ao là 1 khu đình sau nhưng tấm rèm trắng ẩn hiện quan tài bằng vàng trắng lẹ.lần đầu Lục Mãn y có thấy một lăng mộ đẹp như vậy,trông thì nhẹ nhàng nhưng lại kì vĩ lạ thường

-Xác định người trong quan tài chưa? -cô hỏi

- Chị Mãn y... Quan tài trống -Từ Lam mở nắp tài liệu đưa cho cô.

-Sao-Mãn Y tròn tròn mắt lập tức lật tập tài liệu xem

Chẳng lẽ đây là lăng mộ giả nhưng nếu là vậy thì đâu cần phải làm quy mô tới vậy. Cô lập tức cho mở nắp quan tài, trong quả nhiên không có thi thể thay vào đó là một bộ giả y đỏ thêu rồng phượng bằng chỉ vàng, mũ phượng lớn tinh xảo. Cô để ý bên cạnh còn ba bức họa, cô lập tức đưa tập tài liệu cho Từ Lam rồi đeo găng tay nhắc một bức tranh ra.

- Có ai động vào đây chưa? - Cô quay sang hỏi Từ Lam

-Tất cả vẫn được giữ nguyên cho đến lúc chị đến.

-Tốt - Mãn Y từ từ mở bức tranh, trên tranh vẽ một nữ tử tuyệt sắc bên hồ sen, thanh cao nhẹ nhàng nhưng hiện tại ai cũng ngạc nhiên tròn mắt nhìn nữ tử trong tranh rồi lại nhìn sang cô. Khuôn mặt đó, nụ cười đó giống y đúc Lục Mãn Y. Tuy đã nhiều năm nhưng chắc được bảo quản kĩ nên vẫn còn rất rõ.

-Chị Mãn Y... - Tất cả đều nhìn cô e dè nói, người nào người nấy cũng tròn tròn cả mắt.

-Nhìn cái gì, trùng hợp ngẫu nhiên thôi. Tôi là người thế kỉ 21 mà mấy người này. Thiệt tình! - Cô nổi nóng

Nhưng ngay cả khi nhìn thấy bức tranh chính cô cũng ngỡ ngàng, làm sao lại có chuyện trùng hợp như vậy.

Khách sạn thành phố D

Lục Mãn Y nheo mắt nhìn cuốn sách qua bức hình trên máy tính,liền tới cầm bức tranh mà cô đem về từ lăng mộ.Chắc chắn người trong tranh và Quốc Bảo thiên hạ kia có quan hệ một mối quan hệ, cũng có khả năng cô ta cũng chính là quốc bảo được nhắc đến trong cuốn sách đó.Cô nhất định phải tìm hiểu cho rõ mới được, vội thay quần áo Mãn Y lập tức phóng xe liền tới khu khai quật.

-Tối vậy rồi, Lục tiểu thư mai tìm không được sao-bác bảo vệ gấp dài gấp ngắn, đang tính đổi ca lại bị cô kêu ra.

-Đây là đầu mối quan trọng, bác cũng biết tính con mà đã làm thì sẽ phải làm ngay không thể để sang mai được,coi như giúp con 1 chút đi.

Cô lững lờ tỏ vẻ siêu cấp dễ thương, lay lay cánh tay bác bảo vệ.Cuối cùng cũng không thể chịu được giáng về đó lâu ông đành phải gật đầu đồng ý.

Mãn y tự mình bước vào lăng,cô không muốn làm phiền bác bảo vệ thêm nữa nên chỉ 1 mình bước vào.Nhưng vừa đặt chân vào chính lăng cô lại gặp ngay phải bọn trộm mộ, 2 tên gần đó liền phát giác xông tới đánh cô.Mãn y thân thủ cao cường đánh chống trả, không hề mất quá nhiều thời gian để hạ ngục 2 tên đó. Vì đã làm trong nghề này thân thủ không cao cường chỉ có đường chết vui trong lăng mộ.Nhóm trộm mộ này có khoảng 10 tên, ngoài 2 tên đã bị cô hạ ngục còn khoảng 8 tên nữa cô có thể giải quyết nốt được.

- Nhanh lên không phải lấy cái quan tài, chỉ cần thứ ở trong là được.Người nghĩ chúng ta sẽ vác được nó ra sao lũ ngốc.-1 tên hét lớn nhưng xem ra 4 tên đàn độn kia vẫn không hiểu gì mà vẫn cố xoay chuyển nó.

-Quan tài là huyết đạo,dịch chuyển lăng sẽ tự hủy đó- cô hét lớn cảnh báo nhưng đã quá muộn, quan tài dịch chuyển lăng bắt đầu có động mạnh rồi dần sụp đổ. Mãn y liền vội chạy thoát thân nhưng lăng sụp quá nhanh và cuối cùng cô đã phải từ bỏ tuổi thanh xuân trong đồng đồ nát đó.....

"-Chừng nào có cả thiên hạ ta nhất định sẽ quay lại tìm nàng."

Lục mãn y mê man, trong cơn mơ cô dường như thấy được ký ức của ai đó.

"- Đồ phế vật xấu xí như ngươi mà cũng đòi làm thái tử phi..."

"- Đánh đánh cho ta, không để ả chết là được...."

Một kí ức đầy đau khổ tuyệt vọng, bị người mình yêu ruồng bỏ, người khác xem thường đánh đập, số phận của cô gái này thật khiến cô rơi nước mắt nỗi khổ như cào xé tâm gan. Tất cả chợt tối sập, một nữ tử váy trắng xuất hiện đứng trước cô điều đặc biệt hơn cả là nàng giống hệt cô.

- Vì mù quáng ta đã tự hoá đổi thiên mệnh, nay cô nương đến coi như để giúp ta hoàn thành. Cô nương người mới là phượng hoàng lửa hoá thân, mới là quốc bảo thiên hạ.....

-Tôi không hiểu, cô nói gì vậy? - Mãn Y khó hiểu tính tiền lại gần bỗng nữ tử quay đi rồi biến mất, cô cứ đuổi theo dần cho tới khi thấy một tia sáng lạ thường và biến mất theo nó...

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cuộc sống mới

*Phù thái tử *Phù dung các.

Mãn y từ từ mở mắt những tia sáng bất chợt làm nhức mắt cô, đầu óc choáng váng đau nhức làm cô khó chịu hết sức. Lại thật cô chưa bao giờ bị vậy cả, Mãn y mệt mỏi ngồi dậy, cảnh tượng như đập vào mắt cô, là nhà cổ, cô đang ở trong 1 ngôi nhà cổ, rèm trắng, màn trắng, cả y phục trên người cô cũng trắng. Mãn y liền tự hỏi, đây là nơi quý nào vậy, vừa hay liền liên tưởng tới mấy lãnh cung trong phim cổ trang cũng giống thật. bước xuống giường cô liền chạy lại chỗ cửa sổ vội mở tung ra. Ngỡ ngàng với cảnh tượng trước mắt, không phải là cao ốc đồ sộ hay những khu đô thị lớn mà chỉ toàn là nhà cổ, lầu các.

- A - Cô tự véo mình một cái, đau, là thật rồi không hề mơ.

- Thái tử phi người vừa tỉnh không nên vận động quá sức, mau mau vào giường đi - Một thiếu nữ chừng 15, 16 tuổi lo lắng chạy tới chỗ cô. Thân váy xanh, cô bé búi tóc kiểu cổ trang khuôn mặt khá xinh xắn và đáng yêu.

Nhưng điều khiến Mãn Y ngạc nhiên không phải là vì cô bé mà là 3 từ cô bé vừa thốt ra " thái tử phi". Cô đang ở nơi nào thế này, chẳng lẽ là xuyên không. Đầu óc cô tự dung choáng váng, Mãn Y liền lập tức ngất xỉu. Khi tỉnh lại thì đã thấy một lão giả mặc quan phục đỏ đang bắt mạch cho cô, Mãn Y đoán chắc hẳn là thái y. Còn có cả cô bé lúc này đang đứng cạnh giường về mặt đầy lo lắng.

- Thái tử phi không sao, chỉ cần chăm sóc kĩ là sẽ hồi phục hoàn toàn, vết thương cũ cũng đã liền không còn gì đáng lo ngại. ta sẽ kê đơn thuốc nhớ cho nương nương uống đầy đủ.

Lão thái y căn dặn, Mộng Y gật đầu liên tục đi theo lấy đơn thuốc. Lúc này cô mới ý thức được mình không phải là mình của trước đây mà giờ cô chính là Thiên Cẩm Vân. Thái tử phi có dung mạo xấu xí, tiêu thư phế vật, con hoang của thừa tướng Bắc Tề và quan trọng nhất là bị thất sủng.

Nhìn theo bóng thái y dần đi, cô phát hiện ra, ngoài cửa cũng có một nam tử đang đứng. Ặc! Không phải. Là lão tử mới đúng, tuy dáng người cao to (1m8 cũng nên) nhưng đầu tóc đã bạc trắng hết cả rồi. Cô tò mò liền hỏi:

- Đây ai đang nói chuyện với thái y vậy?

- Dạ là thái tử, từ khi biết người bị ngã xuống hồ, mấy ngày nay thái tử đều qua thăm người.....

Mộng Y nói một cách thao thao bất tuyệt không để ý đến người nào đó trên giường. Mãn Y giật giật khoé môi sặc toát tập. chuyện quái gì đang xảy ra với cô vậy, xuyên không, làm thái tử phi thất sủng. Giờ thì hay hơn rồi, lấy một lão thái tử. Cuộc đời cô cứ như vậy mà chấm dứt hay sao...

Aaaaaaaa...thật sự không thể được mà!

(Từ giờ mình sẽ đổi cách xưng hô trong truyện cho hợp với cổ trang, vd từ "cô" Thay bằng "nàng")

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Gây họa

Hai ngày sau đó, nàng đã hoàn toàn khoẻ trở lại, thân xác của Thiên Cẩm Vân thể lực quá yếu, căn bản nàng phải tu dưỡng lại từ đầu. Một ngày qua ngoài chuyện rèn luyện thân thể, nàng cũng phải suy nghĩ khá nhiều về cái thân thể mới này. Và cái thiên mệnh gì đó cô ta nói với nàng rốt cuộc là việc gì? Tuy rằng là xuyên không, nhưng thân thể này không khác nàng là mấy chỉ là trẻ hơn thực tại của nàng là 6 tuổi. Nhưng không hiểu sao cô ta lại phải dán vết sẹo giả lên mặt, rốt cuộc là vì lý gì?

Nhớ lại đến khu lăng mộ đó, nó sập hoàn toàn chắc thân xác của nàng ở hiện đại cũng nát bét có xuyên được trở về chưa chắc sống được. Nàng nhớ bà, nhớ em trai, còn đồng tài sản khổng lồ cô tích góp bao nhiêu năm qua. Bảo tàng, viện nghiên cứu, rồi xa chúng mày ta phải sống làm sao.

- Chết tiệt...- Nàng bực mình hét lớn

Mộng Y đứng cạnh hoảng hốt lập tức bịt miệng Cẩm Vân lại. Trong lòng thầm oán không hiểu vì sao nung nung lại thay đổi nhiều đến thế, lại còn biết nói bậy.

- Nung nung, ngài là thái tử phi không được phép nói bậy.

Cô nhóc lại lên tiếng dạy bảo, tuôn ra một tràng giáo huấn làm nàng nhớ tới Từ Lam, người trước giờ cũng hay lớn tiếng với nàng như vậy.

Bất giác Cẩm Vân dựa vào hàng rào trong bát đình, mặt chán nản thở dài. Nàng thân váy hồng nhẹ nhàng như tiên tử, tóc dài mềm mượt bay trong gió. Khuôn mặt có chút buồn bực nghe Mộng Y thuyết trình.

Tiếng hét lúc nãy của nàng bất giác làm người nào đó thức giấc, hần mở mắt nhú mày nhìn về phía Cẩm Vân. Toàn thân trường bào tím, tóc dài trắng cột cao có chút hơi rối. Hần ngồi dưới gốc đào, đang độ đầu xuân hoa nở rất nhiều phong cảnh lẫn phong thái đẹp như chốn tiên nhân.

- Tiểu Y ta khát quá mau đi lấy nước được không - Cẩm Vân làm nũng. Mộng Y liền lập tức vui vẻ đi ngay không hề biết ý đồ của cô nàng nào đó. Cô nhóc quá phiền phức làm nàng không nghĩ được gì cả. Cẩm Vân trèo lên lan can đi qua đi lại suy nghĩ.

- Bây giờ phải làm gì, Cẩm Vân động não lên nào - Nàng nói với bản thân.

Rời khỏi đây, nàng nhất định phải rời khỏi đây " Bà đây không muốn lấy một lão thái tử háo sắc". Nhưng lại chợt nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại của mình, nghèo không một xu dính túi. Nàng vào phủ được hơn một tháng, mất tận hơn một tháng trị thương rồi lại cái vụ rơi xuống hồ. Huống hồ nàng chỉ được ban một cái thánh chỉ sắc phong chứ chưa có thành thân, trong phủ suốt ngày bị bắt nạt lại không có quyền hành thử hỏi tiền ở đâu mà có chứ. Cẩm Vân liền nghĩ cách khác.

- Đầu tiên phải kiếm được tiền, có được tiền những mục tiêu còn lại sẽ dễ dàng hơn.

Nàng liền hải lòng trước cách mình vừa nghĩ ra vui vẻ quay ra trước mặt hồ hít một ngụm khí lớn, không khí quả nhiên trong lành hơn hiện đại nhiều. Oa oa cái hồ này đẹp quá, toàn hoa sen, hơn nữa lại là màu đỏ, quả nhiên rất đặc biệt. Cô tính vờn người hái một bông chợt bị một cánh tay to lớn từ phía sau kéo lại...

-Aaaaaaa.....-Cẩm Vân hoảng người hét lớn.

-Người lại tính tự tử sao?-giọng nam tử lạnh như băng truyền đến làm nàng lạnh cả sống lưng.Nàng từ từ mở mắt, wo là soái ca,nam tử trước mặt nàng còn mê lẹ hơn cả nữ nhân.Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng gặp ai đẹp như vậy cả.Thân hình cao to vạm vỡ,đặc biệt là dung nhan khuynh thế chỉ dung kia xem chừng còn đẹp hơn nàng,tóc trắng bạch kim đứng là soái ca bước ra từ ngôn tình mà.

Nhưng Quân Lâm Uyển vẫn mặt lạnh đối với ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ của nàng nhìn mình. "Bộp.." hần lập tức thu lại bàn tay đang bế Cẩm Vân, và đương nhiên móng của nàng được hôn mặt đất mạnh mẽ, tràn đầy tình yêu theo một cánh bạo lực.

-Đồ khốn, tự tử cái đầu nhà ngươi,nhờ ngươi mà bản cô nương suýt chết thật đó ngươi có bị cái quái gì không vậy?

Nàng tròn tròn mắt, khuôn mặt đầy oán hận quát thẳng vào mặt Quân Lâm Uyển. Cú ngã vừa rồi như giúp nàng trở về với thực tại, ở đây không hề có soái ca nào hết mà chỉ có sói ca, sói ca đó chính là Quân Lâm Uyển. Cẩm Vân đứng lên xoa xoa cái móng tội nghiệp của mình.

- Vậy cô tính làm gì?

- Hoa đẹp nên tình ngứa - Nàng nói một cách thần nhiên.

- Ai cho cô cái tự nhiên đó - Hần tức giận.

Cẩm Vân như bị tạt cả gáo nước lạnh vào mặt, nàng là thái tử phi, là nữ chủ ở phủ này, nàng hái gì mà chẳng được. Cái tên điên khùng này chui từ đâu ra vậy, đúng là làm người khác phát điên mà.

- Này ông cụ non nói cho ngươi biết bản cô nương là thái tử phi, là thái tử phi đó. Thôi không nhiều lời với kẻ vô duyên như ngươi nữa ta đi đây ở đây cãi nhau với ngươi chắc ta chết sớm quá.

Nàng buồn bực, bao nhiêu lời thậm tệ cũng tuôn ra hết rồi. Cẩm Vân không muốn ở đây cãi vã với kẻ điên như hần. Quân Lâm Uyển giật giật khoe miệng, đứng người để nổi không nói được gì. Nữ tử này sao thay đổi nhiều vậy, như một người hoàn toàn khác vậy. Hay lúc ngã xuống hồ đầu đập vào đầu nên thần kinh có vấn đề.

Đúng là xui xẻo, Cẩm Vân định quay người bỏ đi nhưng vừa ra khỏi bát đình liền bị hấn tóm cổ áo lại. Bực mình không để Quân Lâm Uyển nói thêm lời nào làm nàng xoay người đá một cước mạnh. Hấn lộn một vòng tránh được cú đá một cách nhẹ nhàng, tưởng chừng tiếp đất an toàn nhưng ngay sau hấn lại là mặt hồ. Nàng và hấn này giờ vẫn đứng cạnh hồ. Và... " Ừm " thân thể nặng nề của Quân Lâm Uyển rơi xuống hồ làm chấn động mặt nước tĩnh lặng, hấn một thân ướt nhẹp làm nàng sung sướng cười hả hê.

- Ha ha ha, nhớ đấy ông cụ non đừng bao giờ đến trước mặt bồn cô nương tỏ vẻ nữa. Nàng phủ tay bỏ đi để mặc người nào đó dưới nước, toàn thân như bốc hỏa, nét mặt đầy đáng sợ nhìn về phía Cẩm Vân.

Mộng Y vừa bước vào phòng đã mang nét mặt sợ hãi, nàng liên lo lắng hỏi:

- Sao vậy?
- Nô tì vừa gặp thái tử điện hạ, toàn thân ướt nhẹp, hơn nữa còn rất giận dữ đi ra từ phía bát đình.
- Ha ha đáng đời lão già đó.
- Nàng ôm bụng cười nhưng bỗng chợt nhớ ra người lúc này hoảng hốt quay lại hỏi.
- Hấn mặc đồ màu gì vậy.
- Dạ là hoàng bào tím - Mộng Y trả lời, nhìn cô một cách khó hiểu, sao thái tử phi lại hỏi mảy y phục của thái tử.
- Chết rồi, chết thật rồi! Tên lúc này cũng mặc đồ tím hơn nữa mái tóc cũng màu trắng, chẳng lẽ nào...

Cẩm Vân sững người nàng vừa phát hiện ra một điều rất khủng khiếp, Hấn chính là chồng của nàng, thái tử máu lạnh tàn nhẫn...nàng gây họa lớn thật rồi...!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Hối hận ư! Quá muộn rồi...

Những hành động lúc này như hiện rõ trước mắt Cẩm Vân, nàng đã làm những gì thế này? sao lúc nào cũng gây họa hết vậy?..Ôm đầu lo lắng đi qua đi lại, giờ nàng có hối hận cũng quá muộn rồi " sao lúc đó không ai nói cho cô biết hấn là thái tử chứ aaaaaaaaaa, lại còn cả hấn nữa đang yên đang lành tự dưng vác xác đến đó làm gì. Đề giờ nàng gây tội lớn như vậy chứ, đúng là muốn đập đầu chết quách đi cho rồi "

-Nương nương người sao vậy?-Mộng Y đứng nhìn này giờ cứ luôn thấy chủ tử có điều gì rất khó hiểu.

- Tiểu Y Y nghe ta nói cho kĩ. Thái tử...thái tử bị ướt là do ta bất cẩn đá ngài xuống hồ - cuối cùng nàng cũng phải thú tội, giờ mà không nói ra thì giải quyết làm sao.

Mộng Y nghe nàng nói xong toàn thân bất động, mặt chuyển sắc sang màu xanh. Trong lòng oán hận " sao con lại có một chủ tử không biết trời cao đất dày như thế này hả ông trời ".

- Ta cũng chỉ tính ngắt một bông hoa mà hấn làm to chuyện quá nên mới thành ra như vậy chứ - Cẩm vân thanh minh

- Nương nương huyết sen là do cố hậu trồng trên thế gian chỉ có một hồ duy nhất nên thái tử điện hạ rất quý. Lúc trước có công chúa trong cung vì không biết nên ngắt một bông liền bị thái tử phế đi đôi tay, đến cả bệ hạ cũng không dám nói gì.

Lời Mộng Y nói làm nàng rung mình, chỉ là một bông hoa có nhất thiết phải tàn độc thế không. Quân Lâm Uyển hấn thật sự quá đáng sợ.

- Thế em nghĩ hấn sẽ làm gì với ta? - Cẩm Vân thần người hỏi, nàng thực sự tuyệt hết hi vọng được sống luôn rồi.

- Không dìm sông chết thì cũng treo cổ, nương nương ngài hại cả nô tì rồi - Cô bé thần thờ nói, chủ tử gây họa cũng do sự lơ đãng của cô, làm sao cô có thể thoát tội được.

Hai người quay sang nhìn nhau, nước mắt rùng rùng chợt ôm chầm lấy nhau.

"Ngày tàn của em tới rồi" T T

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hứa trắc phi gây sự 1

Quân Lâm Uyên lễ phục chỉnh tề bước ra khỏi cửa toàn bộ thị vệ liền lập tức cúi chào.

-Điện hạ.

-Đứng nên hết cả đi.

Hắn lạnh lùng ra lệnh,liền đi ra cổng lớn phủ chợt nhớ đến chuyện hôm qua ở Phù Dung các.Nay đáng lẽ tính xử lí nàng nhưng hắn lại bận chuyện trong cung,coi như cho Thiên Cẩm Vân nàng mừng hụt 1 chút.Quân Lâm Uyên nở 1 nụ cười quái đản, làm cả đám thị vệ run sợ cứ mỗi lần chủ nhân của họ nở nụ cười như vậy là y rằng sẽ có chuyện lớn.

-Tả Uý

-Thái tử có việc gì cần dặn?-Tả Uý liền đi tới trước mặt hắn.

-Coi chừng thái tử phi,1 bước cũng không được rời-lệnh của Quân Lâm Uyên làm cậu khó hiểu sao chủ nhân lại quan tâm đến thái tử phi vậy ,trước giờ thái tử luôn tỏ ra chán ghét nàng mà. Nhưng dù không hiểu cậu cũng không dám nhiều lời.chủ nhân bảo sao thì phải làm vậy không lên thác mắc nhiều.

-Tuân lệnh.

-Tốt. -Hắn vui vẻ bước lên xe ngựa,để cả đám thị vệ 1 sự khó hiểu lạ thường.Từ hôm qua đến giờ sau khi trở về từ Phù Dung các thái tử luôn có những hành động thật khó hiểu.

Cẩm Vân đầu chằm khăn kín mít,núp hết chỗ này đến chỗ nọ, rồi rúc vào bụi cây gần đó.Mộng Y hốt hải từ cổng lớn chạy tới.

-Bảo cáo,sau khi vừa ra khỏi phòng "nhân vật lớn" liền ra khỏi phủ nghe nói chiều tối mới về ạ.

-Tốt, đồng chí Mộng Y.Chúng ta đã thoát khỏi tay địch,đi ăn mừng thôi.

Cẩm Vân vui mừng tháo bỏ khăn,nhảy nhót tung bùng 1 hồi,từ hôm qua đến sáng nay Quân Lâm Uyên không có động tĩnh gì chứng tỏ hắn không để ý tới chuyện nàng gây ra.

- Nương nương người đừng quá mừng sớm - Mộng Y thờ dài nhắc nhở, thái tử phi càng ngày càng kì quái đúng là làm cô phát mệt.

Cẩm Vân lập tức nghiêm chỉnh lại:

- Em tin ta đi, nương nương của em luôn đúng mà

- Đúng là hết cách với người rồi mà - Cô nhóc thờ dài.

- Ai dō thái tử phi xấu xí chẳng hay nay có hững sao nay mà lại ra ngoài đoạ người như vậy.

Giọng nữ tử chua ngoa, điệu bộ siêu cấp đáng ghét. Nàng vừa nghe thấy liền nổi hết da gà.

Là Hứa Trắc Phi - Hứa Văn Tuyết, theo sau còn có mấy cơ thiếp khác. Nhan sắc của ả so với nàng cũng chỉ coi là có chút nhan sắc, mặt dày bột phấn, môi đỏ chót, quần áo lụa là nhiều màu sắc kết hợp trên người ả gây một sự phản cảm. Đầu vấn lớn cài đầy trâm vàng, hoàn toàn đối lập với nàng lúc này. Một thân váy hồng nhẹ thanh thoát tóc búi gọn chỉ bằng cây trâm ngọc, phía sau xoã nhẹ nhàng bay trong gió đúng là phong thái của tiên tử. Vết sẹo lớn gần khoe mắt cũng được mặt nạ che khuất. không hề xấu xí mà còn thêm sức hút lạ thường.

Một người thô tục gượng ép, một người thanh tao nhẹ nhàng, Hứa Văn Tuyết với Thiên Cẩm Vân đúng là một trời một vực.

Nghĩ lại nhan sắc Quân Lâm Uyên cũng đâu đến nỗi sao lại thu thập toàn nữ nhân xấu hơn bản thân. Đã vậy còn sắc sỡ hơn cả một đàn chim vẹt, đúng là con người kì quái sở thích cũng quái dị không kém!

haiza.....

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hứa trắc phi gây sự 2

- Bỏn cung xấu nhưng biết che lại một cách khiêm tốn, nhưng vẫn còn hơn cái kẻ không biết tôn ti trật tự. Chỉ là cơ thiếp bé nhỏ cứ luôn tỏ vẻ là chính thể. Đầu đây trang sức thì sao, quần áo lụa là thì sao. Dù thế nào thân phận vẫn chỉ là một cơ thiếp không biết lượng sức mình.

Nàng nói một cách lạnh nhạt kèm theo là sự khinh miệt, Hứa Văn tuyết tức đến không nói được gì đỏ cả mặt. Mấy cơ thiếp đi sau không nhịn được cười thì nhau che miệng.

- Ngươi dám nói ta.

- Ta đâu có nói cô, trong phủ này đầy rẫy cơ thiếp, đâu nhất thiết phải là cô. Hay cô tự thấy bản thân mình giống quá.

Cầm Vân giờ giọng châm biếm, ả giận đến cực độ giờ tay tính tát nàng, nhưng bị tay phải của Cầm Vân giữ chặt, tay trái tái trả một cái thật mạnh vào khuôn mặt đỏ đầy bột phấn kia. Hứa Văn Tuyết bị tát mạnh liền ngã xuống đất, khoe môi còn chảy máu. Cao thủ taekwondo như nàng mà cũng dám đụng, đúng là ngu ngốc.

Đám cơ thiếp sợ hãi hét toáng lên đứng nhìn nhau không dám làm gì. Thiên Cầm Vân này sao tự nhiên lại đáng sợ như vậy, cái con người nhu nhược yếu đuối trước kia đi đâu rồi.

- Sao ngươi dám! Đừng quên thái tử đã giao quyền quản lý phủ cho ta rồi. Giờ ngươi có quyền ở đây là Hứa Trắc Phi này chứ không phải thái tử phi ngươi - Ầ mạnh mẽ đáp trả, lớn tiếng lên quyền với nàng.

Cầm Vân nhếch mép cười khinh thường nắm lấy cổ áo của ả sốc đứng lên, nàng ghé sát tai ả lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi muốn xử ta thì cứ việc, nhưng trước hết nếu ta kể cho thái tử nghe việc ta ngã xuống hồ hôm trước là Hứa Trắc Phi ngươi làm thì sao đây.

- Ngươi - Ầ lạnh sống lưng sợ hãi không nói lên lời. Thiên Cầm Vân trước mắt ả cả người đầy sát khí, lời nói đầy đáng sợ, đúng là thay đổi hoàn toàn.

Trước lúc nàng vừa mới vào phủ Quân Lâm Uyển đã ra lệnh tuyệt đối không được đụng đến tính mạng của nàng. Còn muốn làm gì thì làm, đối nghịch chém chết không tha. Lần trước đây nàng xuống hồ cũng vì Hứa Văn Tuyết sợ quá mới lộng quyền bịt miệng người trong phủ, nếu thái tử mà biết đến việc này thì ả chết chắc.

Cầm Vân nhìn sắc mặt của ả trong lòng có chút cười thầm, tay đẩy ả ngã tới chỗ mấy cơ thiếp kia, vẻ mặt lạnh như băng nói:

- Bỏn cung từ giờ sẽ không nhân nhượng như trước nữa, kẻ nào còn dám làm càn thì nhớ cho kĩ. Từ nay trở đi ta sẽ không chỉ dùng bạo lực để đối phó với bạo lực mà vô cùng nhiều cách khác. Nếu muốn thử thì cứ tới tìm ta, bỏn cung sẽ đối đãi vô cùng " chu đáo"...

Lời đe dọa của nàng làm các ả ai cũng sợ tái xanh mặt mày, sát khí trên người nàng quả thực không đùa được.

- Có nghe rõ chưa - Cầm Vân lạnh giọng hỏi lại.

- Dạ, tuân mệnh thái tử phi nương nương - Ai cũng lấp bắp cung kính trả lời.

Cầm Vân xoay người bỏ đi, Đám cơ thiếp ai nấy cũng mất sức mà khụy xuống hết. Phủ này đổi chủ rồi, tuy không phải lấy lòng ả Hứa Trắc Phi đáng ghét nhưng giờ cũng khó sống với thái tử phi. Hứa Văn Tuyết quý phục trên đất, tức giận đến bốc hỏa trong lòng mà cũng không dám làm gì, cảm tức nhìn nàng rời đi, nỗi ô nhục này ả quyết phải trả cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Trèo tường

-Nương nương người lúc này thật là tuyệt,chưa bao giờ nô tì thấy người oai phong như vậy.Chỉ nói vài câu mà cả đám cơ thiếp run lấy bầy hết cả.

Mộng Y đi theo sau cứ luôn mồm ca tụng nàng,tuy cô nhóc lấm lức rất phiền phức nhưng nhiều lúc cũng rất đáng yêu.Nhìn bộ dạng của cô giống y như 1 đứa trẻ vừa đánh nhau thắng,liền nhảy nhót vui mừng.Đúng là không làm nàng ghét được mà,Cầm Vân từ này đến giờ chỉ biết cười.

Đi được 1 lúc nàng chợt dừng lại làm Mộng Y đi sau liền lao vào lưng:

-Nương nương,...-Mộng Y nhăn nhó nhìn chủ tử,nhưng ánh mắt nàng lại nhìn về phía bức tường kia.

-Tiểu Y Y bức tường kia là cái thấp nhất trong phủ sao.

-Dạ.

-Phía sau là ngoài phủ.

-Dạ -Cô nhóc khó hiểu trả lời.

Chợt Cẩm Vân nở 1 nụ cười hết sức nhan hiếm Mộng Y liền lạnh cả sống lưng.Rốt cục chủ tử lại đang suy nghĩ cái gì vậy.

Mộng Y hết nhìn bức tường lại nhìn thân nam tử ngồi treo leo trên đó,Cẩm Vân 1 thân trường bào trắng ,tóc búi cao bằng ngọc thạch,vết xẹo lớn gần khoe mắt được che lại bởi 1 mảng mặt nạ trắng muốt. Nhìn vô cùng tuấn mỹ,thần bí kèm theo đó là cả sự cuốn hút.

-Nương nương như vậy không được đâu.- Mộng Y nhìn nàng đầy lo lắng,hoá ra này giờ bắt cô đi tìm y phục nam nhân để cải trang trốn ra khỏi phủ. Nếu bị bắt gặp,lần này chỉ có chết tại chỗ.

-Chỉ cần chúng ta về sớm sẽ không ai biết.- Nàng tự tin vỗ ngực đảm bảo.

_Nương nương.....- Cô nhóc vẫn do dự.

-Nói nhiều có lên không,hay muốn ta bỏ em 1 mình ở đó -Nàng cau gắt đe dọa.

-Được được nô tì đi.....nương nương người đừng bỏ nô tì lại.

Mộng Y hoảng hốt vội gật đầu,Cẩm Vân cười 1 cách mỉa mai kéo cô nhóc lên.Dù nói gì cô nhóc nhất định cũng không rời nàng nửa bước mà.

Lầu các chen chúc,đường phố náo nhiệt,đâu đâu cũng rực rỡ màu sắc. Đúng là kinh thành của 1 quốc gia hưng thịnh,nếu xét về mọi mặt Bắc Tề quốc có thể nói là tương đối phồn vinh.

Nhưng hôm nay vẻ đẹp của kinh thành này lại không được chú ý nhiều, bởi sự xuất hiện của mỹ nam đeo mặt nạ thần bí đã thu hút hết mọi ánh nhìn mọi nơi hắn đi qua. Cẩm Vân thân nam trang đi dạo quanh thành Lạc Tề,phía sau còn có Mộng Y cũng 1 thân cải trang. Nửa khuôn mặt yêu nghiệt cộng với dáng vẻ tà mị chết người, nàng không hề biết mình đang làm nữ tử khắp nơi điên đảo mê mẩn ,nam tử thì ghen tức đỏ kị.

-Nương....-Mộng Y chưa kịp nói hết câu liền bị nàng bịt miệng,trừng mắt nói:

-Công tử.

-Á nô tài quên mất xin người thứ tội.

-Có chuyện gì.

-Người không cảm thấy gì kì quái sao?

-Sao?- Cẩm Vân không 1 chút để ý xung quanh cũng vì không khí nơi này thực sự rất ồn ào náo nhiệt mang lại cho nàng 1 cảm giác rất mới mẻ,rất có sức sống khác hẳn cái phủ uy nghi lạnh lẽo kia.

-Hai bên đường ai cũng đang nhìn người đó.-Cô nhóc lên tiếng nhắc nhở.

Cẩm Vân bất giác đảo mắt sang hai bên,kì thực ai cũng đang nhìn không rời mắt khỏi mỹ nam áo trắng là nàng.Đúng là vui thật, không biết nếu nàng mà bỏ mặt nạ ra còn ai dám nhìn không nữa ha ha ha...

Cẩm Vân liền nhắm mắt nữ tử áo váy lụa là phía sau nháy mắt 1 cái,họ liền điên đảo đỏ mắt không dừng vưng. Nàng khẽ cười trong khi đó Mộng Y đứng cạnh không hề vui chút nào.

-Công tử chơi vậy đủ rồi,chúng ta nên hồi phủ đi.

- Vội gì đến tới hần mới về mà.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đấu cò

- Công tử- Mộng Y hét toáng lên, ai đứng đó cũng đều tròn mắt nhìn chủ tớ nhà này, đúng là kì lạ mà. Nô tài mà cũng có thể lớn tiếng với chủ nhân, vị công tử này đúng là dễ tính thật.

-Được rồi, em xem chỗ kia sao lại đông người chen chúc thế.-Cầm Vân vẫn một mực bỏ ngoài tai tay liên tục chỉ về phía lầu lớn khi, cô nhóc chỉ còn biết đứng thớ dài.

-Nơi đó là Long Phụng lầu, ở đó đang tổ chức thi đánh cò nhằm chọn ra người giỏi nhất để đấu với sứ giả của Đại Mạc quốc.

-Không biết phần thưởng là gì nhỉ?-Cầm Vân tò mò hỏi.

-Nghe nói người giỏi nhất sẽ được thưởng 50 vạn hoàng kim, nếu còn thắng cả sứ giả Đại Mạc còn được phong quan ban phủ lẫn ruộng đất.

-50 vạn hoàng kim.

Cầm Vân sáng mắt, phủ đất hay chức quan gì gì đó nàng không quan tâm, nhưng cái 50 vạn hoàng kim đó thì là cơ hội hiếm có không thể bỏ qua được. Nàng liền một mạch phóng thẳng đến đó, trong khi Mộng Y vẫn ngây ngất chẳng hiểu gì nước mắt dần dụa leo đèo theo sau. "chủ tử người sao lại chạy đi đâu vậy".

Xe ngựa xa hoa của phủ thái tử dừng ngay trước Long Phụng lầu, tất cả đều dồn sự tập chung vào nó. Quả thực cuộc thi cò lần này rất quan trọng với triều đình, ngay cả thái tử cao cao tại thượng cũng phải hạ giá đến đây.

Tà úy không biết xuất hiện từ lúc nào, giờ đã đứng trước xe Quân Lâm Uyển.

-Điện hạ nô tài có chuyện cần bẩm báo.

Quân Lâm Uyển liền 1 thân cao quý lạnh lùng, ngạo nghễ bước ra. Tóc bạch kim nổi bật được cột cao, thân trường bào đen càng làm hấn thêm mấy phần tà mị, không chỉ nói nữ nhân mà ngay cả nam nhân cũng không ngoại lệ, ai cũng sững sờ trước dung nhan "khuyên thế chi dung" đó.

Tà Úy liền đến gần nói thầm vào tai hấn, khoé miệng Quân Lâm Uyển liền vẽ ra một nét cười âm hiểm. Thiên Cầm Vân này đúng là làm hấn gặp hết bất ngờ này đến bất ngờ khác mà, để xem lần này sẽ là bất ngờ lớn gì đây.

-Thừa tướng chúng ta cũng lên vào đó xem một chút chứ -Quân Lâm Uyển quay sang hỏi thừa tướng đang đứng cạnh.

-Vậy để ta cho người vào thông báo.

-không cần, ta muốn làm một người trong đó bất ngờ...-Hấn nói một cách nham hiểm, khiến thừa tướng đứng cạnh liền một mặt khó hiểu "thái tử rốt cục đang muốn gì trò gì đây".

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đấu cò (2)

Cầm Vân hiện tại cũng đang làm mưa làm gió trong Long Phụng lầu. Mới xuất hiện đã gây chú ý bởi vẻ đẹp yêu nghiệt kia, giờ lại gây chấn động bởi tài đánh của nàng. Cầm Vân liền tiếp đánh bại 12 cao thủ chơi cò trên cả nước, giờ cũng đã tiến vào vòng chung kết.

Mộng Y xem này giờ cũng hoa cả mắt, quên luôn việc nhắc nhở chủ tử bên cạnh nàng cô vũ rất hăng hái. Cũng may ngày trước vì nghiên cứu binh pháp cô, nên nàng mới phải đi học chơi cò, không ngờ hôm nay lại phải bắt đắ đi phải dùng tới. Cũng không tốn công nàng mất cả bản cò bằng ngọc trắng cô để bái sư.

-Lục công tử thắng.- kết quả vừa được công bố, bầu không khí hồi hộp phía dưới như được giải tỏa, ai cũng thần phục nhìn nàng "trẻ tuổi tài cao".

Trên lầu, Quân Lâm Uyển ngồi sau tấm màn lụa mỏng theo dõi, bên cạnh còn có thừa tướng đang hết sức kinh ngạc nhìn xuống chỗ Cầm Vân.

- Thiên Cầm Vân này xem ra không chỉ có cái danh quốc bảo thiên hạ, mà cũng là một thiên tài binh pháp nhỉ, nhìn từng nước cò mà nàng đi rất vững chắc muốn hạ thất sự rất khó.

Quân Lâm Uyển nói 1 cách lạnh nhạt, trên tay phe phẩy chiếc quạt xếp thượng phẩm, ánh mắt vẫn không rời khỏi trận cò của nàng.

-Có gì đó rất lạ,lão phu thực sự không biết Vân nhi lại tài giỏi như vậy- Thừa tướng nói xong trên môi hắn liền hiện lên y cười,ngay cả ông cũng nói vậy xem ra hắn nhìn không sai. Thiên Cẩm Vân đang ở trước mặt hắn một là đã thay đổi,còn hai thì là kẻ giả mạo, việc này xem ra cũng thú vị đấy chứ.

Cầm Vân chợt cảm thấy như có một luồng khí lạnh chạy qua sống lưng,liền ngược nhìn lên chỗ quan giám khảo ngồi,nheo mắt như muốn cố nhìn thấy mặt hắn. Trên đó có gì đó rất lạ,nàng cảm thấy như có người theo dõi mình vậy.

Trận cuối

-Thành Bích đệ nhất cao thủ đấu với Lục công tử -trọng tài vừa hô lên trận đấu liền được bắt đầu. Bên dưới liền có tiếng bàn tán sôi nổi.

-trận này quả thật để chúng ta mong chờ.

-Theo tôi Thành Bích công tử sẽ thắng dù gì thì bốn năm qua công tử vẫn luôn giữ vững danh đệ nhất cao thủ cờ của Bắc Tề mà.

-Chưa thể chắc được vì vị Lục công tử kia cũng tài giỏi không kém...

-Tốt nhất là chờ xem kết quả sẽ biết ngay thôi.....

Hết tới hai canh giờ vẫn chưa thể phân thắng bại,nếu cứ tiếp tục thì nàng sẽ lập tức mất thể.Chỉ còn cách là liều mạng ra một đòn quyết định, ai nhìn thể cờ của Cầm Vân đều thất vọng xem ra vị Lục công tử này không thể thắng rồi.Chỉ còn một nước cuối nàng liền bình tĩnh nhớ lại những gì thầy đã từng nói,rồi nhanh nhót một quân cờ.

-Dường như nàng đã có đáp án rồi -Quân Lâm Uyên nói thừa tướng liền tập chung nhìn bàn tay nàng hạ quân cờ xuống.

-lục công tử thắng,đệ nhất cao thủ năm nay thuộc về lục công tử.

Một màn áp đảo ngoại mục,Cầm Vân chuyển bại thành thắng,Thành Bích khâm phục cúi đầu trước nàng, tiếng hô hào vang lên khắp nơi,Quân Lâm Uyên cười một cách vui vẻ,nàng qua đúng không làm hắn thất vọng. Giờ hắn phải làm sao với nàng đây:

-Thiên Cẩm Vân rốt cục nàng còn bao nhiêu thứ ta chưa biết đây...

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Hết đường lui

-Tướng quân,mục tiêu đã rời khỏi phủ liệu có nên tiêu diệt luôn hay không.

-Vương gia hiện không có ở đây ta không thể tự quyết định được-tên tướng quân phân vân,nếu không hành động bây giờ thì sẽ không còn cơ hội.Nhưng chưa nhận được lệnh hắn cũng không dám làm liều,hơn nữa vương gia mới về nước nhanh nhất cũng phải hai ngày nữa mới trở lại.

-Tướng quân việc này nhất quyết không nên chậm trễ -tên phó tướng bên cạnh lo lắng thúc giục,hắn suy nghĩ một lát rồi cũng ra chỉ lệnh:

-Làm đi,có gì ta sẽ chịu trách nhiệm với vương gia.-phó tướng vui mừng nhận lệnh đi ngay.

.....
Long Phụng lâu.

Cầm Vân vui vẻ nhận thánh chỉ ban thưởng, trong lòng nàng giờ chỉ còn niềm vui sướng với đồng tiền thưởng chứ chả đểch hoi gì quan tâm đến cái danh hiệu ai cũng mong muốn kia.Giờ đối với nàng việc rời khỏi cái phủ đáng sợ đó chỉ trong nay mai thôi.

-Lục công tử,quan giám khảo (quan coi thi) muốn gặp riêng ngài.-Tả Úy bước đến trước mặt Cầm Vân thi lễ,một thân áo đen,bên hông còn có kiếm rõ ràng là không mấy thiện ý

Nàng nhận ra hắn,trên đường Cầm Vân có phát giác hắn bám theo mình nhưng cũng chỉ cho là tình cờ.Nhưng giờ thì mới biết là có chủ đích,rốt cục hắn theo dõi nàng vì cớ gì hay còn người chỉ thị đằng sau.

-Không biết đại nhân vì sao không thể gặp thẳng mặt tại hạ để nói thẳng được vậy.-Cầm Vân lạnh lùng dò hỏi,ánh mắt nghi hoặc đảo nhìn lên lầu.

-Cũng chỉ là muốn căn dặn người một số chuyện để chuẩn bị cho trận đấu với Đại Mạc,tốt nhất là vẫn lên nói riêng.- Tả Úy khôn khéo trả lời nhằm ép nàng buộc phải đi theo không thể trốn tránh.quả nhiên giống như những gì chủ nhân đã nói với hắn Cầm Vân này sẽ không dễ dàng ngoan ngoãn đi theo

đầu,

-Nếu vậy tiểu sinh cũng không giám thất lễ, chúng ta lên lầu.-Cầm Vân biết không thể trốn tránh nên chỉ cũng còn cách đối mặt, để xem tên quan coi thi đó bộ mặt ra sao đây. Rốt cuộc hần muốn gì ở nàng.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Quân Lâm Uyển nhàn nhã dựa vào ghế, thư thả uống trà để xem nàng sẽ làm gì để đối phó với hần. Cầm Vân chỉ còn cách hần vài bậc thang nữa, nàng cố tình hình bóng của vị quan kia. Ngược thẳng tới chủ vị, người đang ngồi trên ghế lớn làm nàng hoảng hốt lấy quạt che mặt lại. Phong thái ung dung nhàn hạ, người khoác trường bào đen thêu bạch hồ, nổi bật là mái tóc bạch kim cột cao lẫn dung nhan đẹp để yêu nghiệt kia còn ai khác ngoài Quân Lâm Uyển đâu chứ.

Trong nàng giờ chỉ còn biết cầu trời để hần không nhận ra nàng, nếu không nàng thật sự hết đường lui thật rồi. TT

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhún nhường

Lục công tử, chẳng lẽ người cứ tính che mặt để hành lễ với bốn thái tử hay sao - Quân Lâm Uyển lên tiếng nhắc nhở, thuận tay đặt ly trà xuống cố tình để nó phát ra âm thanh. như để Cầm Vân biết được sự tức giận của hần.

- Tiểu dân không dám, chỉ là dung mạo ta thập phần xấu xí sợ ảnh hưởng tới long nhan của người - Nàng sắc sảo đáp lại.

Quân Lâm Uyển khẽch mép cười, nàng đang muốn vòng vo tam quốc với hần. Vậy để xem cuối cùng ai là người thắng, là nàng hay là hần.

- Sao lại như thế? Ta nghe nói tướng mạo lục công tử phi phạm làm sao có thể ảnh hưởng long nhan của bốn thái tử được chứ.

- Lời đồn đại xưa nay vẫn luôn không được đúng lắm với sự thật, tốt nhất vẫn là không nên- Nàng một mực từ chối, muốn nàng cho hần xem mặt à, đừng hòng.

Quân Lâm Uyển càng nói càng thấy buồn cười, Thiên Cầm Vân này đúng là một con người giỏi trốn tránh. Hôm đã hần xuống hồ cũng vậy, một mực trốn trong phòng không chịu ra, sáng sớm hần đi thì núp núp hủu hủu.

- Vậy là người vẫn không muốn để ta nhìn thấy mặt - Hần cố gạn hỏi

- Tốt nhất vẫn là không - Cầm Vân vẫn ra sức từ chối.

- Tả Úy cho gọi Mộng Y vào đây - Một câu mệnh lệnh của Quân Lâm Uyển làm nàng giật mình, tên khốn này rốt cục muốn bắt nàng tự thừa nhận đây mà.

Cầm Vân nhìn Tả Úy dẫn Mộng Y vào, mặt cô nhóc tái nhợt, đáng vẻ đầy sợ hãi vội quỳ xuống trước mặt Quân Lâm Uyển.

- Thái...từ...điện hạ...

- Chẳng phải ta đã căn dặn người ở bên thái tử phi nửa bước không được rời sao? Tại sao bây giờ lại ở trong bộ dạng này đi với lục công tử?

Câu nói của hần làm Mộng Y không ngớt run lên, nước mắt lăn chã nhìn về phía Cầm Vân rồi lại nhìn hần. Cầm Vân trong lòng tức giận thầm oán " Biết cái con mẹ nó rồi, còn Lục công tử cái gì nữa chứ. Cái tên chó má này vốn đang chọc tức nàng đây mà ".

- Điện hạ...xin tha mạng...nô tì không có...

Mộng Y liên tục dập đầu, nước mắt rơi lăn chã van xin.

- Còn nhớ những gì ta nói chứ - Quân Lâm Uyển trầm giọng nói, trong cơn ẩn ý, đe dọa.

- Chân của nô tì là để đi theo thái tử phi, tự ý rời nửa bước liền phế đi - Cô nhóc nói một cách run rẩy, tưởng chừng như cái chết đã đến gần. Cầm Vân cũng không thể chịu được nữa, nhìn Mộng Y gặp nguy hiểm vì mình nàng rất ân hận.

- Đủ rồi Quân Lâm Uyển, Mộng Y không có lỗi gì cả, đều là do ta ép nàng ấy đi - Cầm Vân bỏ chiếc quạt che mặt xuống nhìn trực diện vào Quân Lâm Uyển không chút sợ hãi.

- Con rùa rụt cổ cuối cùng cũng thò đầu ra rồi sao - Quân Lâm Uyển nói một cách đầy bốn cọt nhìn Cầm Vân. Để xem nàng đối đầu hay là nhún nhường hần. Trong khi Cầm Vân ôm một bụng tức giận, chỉ thiếu không thể phát hỏa.

Chương 13: Lợi dụng

-Các vị đại nhân có thể lánh đi một chút được không, bản thái tử có một số chuyện riêng muốn nói với Lục công tử.-Quân Lâm Uyển lạnh lùng ra lệnh,bọn họ liền lập tức nghe theo tuy rất muốn biết ân tình giữa vị Lục công tử này và thái tử là có quan hệ gì. Nhưng lệnh của hắn không thể cãi,họ không thể đem tính mạng ra đùa được thái tử điện hạ quả thực rất đáng sợ.

Cánh cửa đóng lại,Cẩm Vân như cảm được sát khí đang toả ra trên người hắn.Quân Lâm Uyển hình như đang rất tức giận với nàng,nếu cứ đà này nàng mất mạng là cái chắc,phải xoay chuyển tình thế mới được.

-Không có gì để nói sao?-Hắn hỏi làm nàng giật nảy,còn chưa biết nói gì đầu liền cúi đi không dám chực diện với hắn.

-Đá ta xuống hồ,bỏ chôn khỏi phủ giờ lại giám cái trang nam nhân để dự thi,nàng là muốn ta sử chí nàng sao đây.-Quân Lâm Uyển uy hiếp, Cẩm vân trong lòng liền bực bội khó tả.

Tên cả trốn này dám uy hiếp nàng sao, Cẩm Vân phải để cho hắn biết thế nào là võ sĩ tứ đẳng taekwondo.Muốn sử lí nàng sao,hắn thực sự muốn chết đây mà.

-Thiên Cẩm Vân-cái giọng đáng sợ đó vang lên làm nàng liền từ bỏ cái ý nghĩ dùng bạo lực để đối phó với Quân Lâm Uyển.Rốt cuộc hắn đáng sợ đến mức nào nàng đương nhiên biết rõ hơn ai hết.

Tốt nhất vẫn là.....

-Thái tử điện hạ xin hãy nghe ta giải thích trước đã.Đá ngài xuống hồ không phải là ta cố ý..là hòn sỏi...lúc đó ta vấp phải hòn sỏi lên mới trượt chân thôi.Còn trốn phủ,không hề có chuyện đó...chỉ là thấy người bọn bề trảm việc, trong lòng lo lắng nên mới muốn giúp người tìm hiểu dân tình. Và lại việc đi thi là ta thấy mình quá đa tài chỉ muốn góp chút sức mọn cho đất nước, cho Bắc Tề. Ta một lòng là vì người, vì xã tắc, vì nhân dân tuyệt đối không như người nghĩ.

Cẩm Vân nói nguyên một bài thuyết trình đầy cảm xúc, với trình độ chém gió chuyên nghiệp của mình. Nói đúng hơn là từ đầu đến cuối có bao nhiêu tội đều bị nàng chối bỏ một cách sạch sẽ.

Quân Lâm Uyển nghe này giờ cứng cả cơ mặt, khoé miệng liên tiếp giật giật. Lời giải thích của nàng quá độc đáo, Bao nhiêu tội lỗi đều bị cái lí lẽ của nàng chối bay chối biến hết. Vấp chân sao? Hôm đó rõ ràng hắn nhìn thấy là nàng cố ý, nếu không phải mù thì ai nhìn thấy đều biết rõ là nàng cố tình. Trốn phủ thị thành tìm hiểu dân tình, vi phạm luật triều đình thì thành góp chút tài lẻ cống hiến cho đất nước. Thiên Cẩm Vân từ một thân đầy tội như vậy mà chỉ vài câu nói mà đã thành người trong sạch, nàng chối cũng hơi bị nhanh xem ra hắn không muốn trừng trị cũng phải trừng trị.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Trở thành quân cờ của hắn

Nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Quân Lâm Uyển, nàng lại tính diễn sâu thêm một chút nữa. Nàng không tin với trình độ diễn xuất của mình, không lừa được hắn.

- Nếu như người vẫn không tin thì thiếp cũng chẳng thể nào nói gì thêm. Chỉ là khổ cho tấm thân mỗi mòn ngày đêm một lòng lo nghĩ cho phụ quân. Nếu có chết cũng không dám oán hận, an lòng yên nghĩ. Vì trước khi xuống hoàng tuyền cũng làm được chút ít việc cho phụ quân...huhu...hu.

Trong lòng tự mãn với trình độ diễn xuất của mình, khuôn mặt đáng thương rom róm nhìn hắn. Kề nhu nhược trời đánh như em trai trước kia nàng còn khuất phục được huống chi hắn.

Quân Lâm Uyển bị cô nàng làm cho dở khóc dở cười, hắn thực tình còn chưa nói gì... Cẩm Vân này đúng thật là.

- Vậy đi, nếu để nàng sống tiếp sẽ lại phải nhọc lòng lo nghĩ cho ta, chi bằng tiễn nàng đến hoàng tuyền trước để nàng đầu thai sống một kiếp an nhàn đi.

Lời nói của Quân Lâm Uyển làm nàng giật bắn mình, Hắn hoá ra đã biết là mình đang giờ trò, lần này xem ra nàng chết chắc.

- Tiền nàng đi thế nào đây, treo cổ hay ban thuốc độc?

Cầm Vân nàng tuy diễn hay thì có hay thật nhưng sao qua nỗi mất Quân Lâm Uyển này chứ. Hắn cầm quyền cao đến mức này rồi chuyện tốt xấu gì cũng đã từng trải, một chút chiêu trò này sao qua nỗi mất hắn cơ chứ. Đúng là Cầm Vân nàng xem thường hắn quá rồi.

- Hết trò rồi à, sao lại cam như hến thế. -lời nói toát ra từ miệng hắn làm nàng lạnh sống lưng, cảm giá bị vạch trần rốt cuộc là thế này.

- Thái tử điện hạ, ta biết lỗi rồi. -nàng hết cách rồi, tốt nhất vẫn nên thành thật càng nói e chỉ rước thêm họa vào thân. Cầm Vân cũng không ngờ cái tên này lại lòng dạ sắt đá đến vậy, hại nàng tổn lời này giờ vẫn chẳng thể thoát thân được.

Quân Lâm Uyển nhìn cô nàng nào đó đang quỳ dưới chân mình, hai tay thì lăm chặt vạt áo hắn, còn trưng cái vẻ mặt ngây thơ vô số tội nhìn hắn. Quân Lâm Uyển trong lòng liền cảm thấy buồn cười hết sức, Thiên Cầm Vân này đúng là thú vị mà này giờ quay hắn hơn chong chóng giờ lại có thể lập tức quỳ xuống cầu xin hắn.

- Thái tử đại nhân ngài sẽ không giết ta chứ...

- Tha cho ta đi mà....

- Thái tử đẹp trai, phong độ, anh minh,.....xin đừng giết ta mà..

Cầm Vân tuân ra nguyên một tràng nịnh bợ cũng chỉ đổi lại một câu nói từ miệng Quân Lâm Uyển. Mạng nàng không dễ gì mà có lại được tuyệt đối không để bị đoạt đi thêm một lần nào nữa.

- Mạng nàng ta sẽ giữ nhưng có tội phải đền tội, nàng tính sao đây Thiên Cầm Vân.

Quân Lâm Uyển rốt cuộc cũng chịu trả lời, giọng nói lạnh lùng cất lên. Cầm Vân ngược lên nhìn đôi mắt vô hồn lạnh như băng của hắn. Nàng không thể nhìn rõ được ý nghĩ của hắn, Quân Lâm Uyển này lòng dạ xem ra rất khó đoán. Nàng tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác với con người này được.

Cầm Vân liền đứng dậy đối diện với hắn mà nói truyện:

-thỉnh điện hạ nói rõ ta không hiểu rõ ý người.

-Ta muốn nàng trở thành một quân cờ có lợi mà ta có thể toàn quyền khống chế.

Quân Lâm Uyển quả quyết giọng nói không mảy mòng nhạt nhưng lại khiến người khác có một sức ép không cách nào phản đối lại. Cầm Vân chột lì lại một bước, trong lòng vô cùng căng thẳng. Nàng biết rõ hắn muốn gì. Quân Lâm Uyển giữ tính mạng nàng lại chắc chắn chỉ vì mục đích duy này. "NHẤT THỐNG THIÊN HẠ".....

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thích khách

-Người cần ta để thống nhất thiên hạ-Cầm Vân ánh mắt hướng vào hắn trong giọng nói đầy sự nghiêm túc, đã đến mức này thì không thể đùa được nữa.

Vấn đề này không chỉ liên qua đến tính mạng nàng mà còn cả thiên hạ, tứ quốc hiện tại đang rất yên ổn nếu mục đích của Quân Lâm Uyển là vậy nhất định đã sớm chuẩn bị cho cuộc chiến này vậy mới bảo vệ tính mạng của nàng tới tận bây giờ. Thiên hạ sẽ lại sớm có một trật tự mới đồng thời máu tươi của hàng vạn bách tính vô tội đều được dùng để rửa con đường đến ngai vàng của hắn. Quân Lâm Uyển không ngại lại là một con người mưu tính tàn nhẫn như vậy, hắn không chỉ muốn quyền lực trong Bắc Tề mà còn cả thiên hạ.

-Đúng thì sao mà không đúng thì sao, chẳng lẽ nàng không muốn đồng ý với điều kiện của ta. -Quân Lâm Uyển ánh mắt đầy sát khí nhìn nàng, rõ ràng là có ý muốn đe dọa nàng. Đã rơi vào tay hắn là người của hắn, có chết cũng phải chết trong tay hắn.

-Ta không đồng ý hay đồng ý với người còn qua trọng nữa sao, đã rơi vào hoàn cảnh này người nghĩ ta còn cái quyền tự quyết định bản thân mình nữa hay sao. Dù sao cái thiên hạ này tồn vong ra sao ta cũng đâu kham nổi. -Nàng thần nhiên trước sự đe dọa của hắn, dẫu bao nhiêu năm có nguy hiểm nào nàng chưa gặp phải chứ, sát khí của Quân Lâm Uyển chưa bằng mấy cái bẫy chết người trong hầm mộ thì làm sao có thể dọa được nàng.

-Quả là một nữ tử thông minh, xem ra ta nhìn không sai người. -Quân Lâm Uyển khoé miệng vẽ ra một nét cười âm hiểm, ý niệm của nàng hắn đều biết. Rõ ràng là Cầm Vân đã suy nghĩ rất kỹ mới nói như vậy lòng một ý một ý, nàng quả không đơn giản.

-Hồi phủ -nói một tiếng liền quay người bỏ đi, Quân Lâm Uyển này quả thật kiêu ngạo quá mà. Nhưng hình như nàng đã quên mất cái gì đó:

-À mà khoan, còn 50 vạn hoàng kim của ta- Cầm Vân liền hấp tấp hỏi, dù có là "hồ ti" tạm thời của hắn đi chăng nữa thì tiền nàng có được không thế

thuộc về hắn được. Cẩm Vân nàng tuyệt đối không thể thua thiệt được.

-Tạm thời bốn thái tử sẽ giữ,còn lấy lại phải xem thái độ của nàng.-Quân Lâm Uyển khẽ cười rồi liền bỏ đi,để mặc nàng đang ngăn người tiêu hoá những lời hắn vừa nói. Quân Lâm Uyển nói gửi của nàng,"aaaa....."rõ ràng là cướp mả. Tiền của nàng số tiền nàng vất vả kiếm được, vậy mà chỉ một câu nói mà Quân Lâm Uyển đã chần lột tiền của nàng một cánh trắng trơn.

-Quân Lâm Uyển huynh đúng là đồ ăn cướp mả. -Cẩm Vân bực mình hét lớn,tiếng còn vang vọng ra cả bên ngoài và đương nhiên nó đã lọt vào tai vị thái tử nào đó.

Quân Lâm Uyển chợt cau mày quay lại,đám đại quan tái xanh mặt mày tất cả đều quỳ rạp xuống người run như cây sậy. Tiếng hét lúc này của nàng làm bọn họ dựng tóc gáy, ân hận vì không thể khâu cái miệng đó lại,vì Lục công tử này đúng là to gan không sợ chết thì cũng phải nghĩ đến bọn họ chứ.

-Đi. -Quân Lâm Uyển lạnh một tiếng rồi quay người đi,đám quan ai lấy điều thở phào nhẹ nhõm không biết nay là ngày gì mà thái tử lại dễ dàng bỏ qua như vậy,không thì cả đám mất đầu như chơi. Cẩm Vân thì vẫn không biết mình vừa gây ra cái tội lớn gì, vẫn còn đang khóc như mưa trong phòng.....

Xe ngựa lớn lăn bánh rời khỏi long phụng lâu,thừa tướng không đi cùng nên trên xe chỉ có nàng và hắn.Kẻ thì lạnh như băng,Kẻ thì nóng như lửa bàu không khí hết sức quái dị. Tả uý ngoài xe càng không dám hỏi thêm chỉ sợ vừa mở miệng liền bị bóp chết thôi.Quân Lâm Uyển ngồi trên xe mắt nhắm an tĩnh,dung nhan tĩnh lặng như mặt nước đẹp đến mê hoặc. Nhưng cô nàng nào đó lại không biết thương thức một chút nào lòng vẫn đang hùng hực tức giận.....

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Họ là muốn mạng nàng. Không phải ta !

Màn đêm bao nhanh chóng bao phủ cả kinh thành,ánh trăng như trở thành ngọn đèn duy nhất soi sáng.Con đường trở về phủ thái tử cũng bởi vậy mà càng thêm vắng vẻ,lạnh lẽo,tiếng xe ngựa chợt dừng lại khiến Cẩm Vân cảm thấy chút lạ. Xe đã sắp về phủ sao lại dừng giữa chừng, nàng liền nhìn hắn như chỉ thấy Quân Lâm Uyển khẽ nhủ mảy,thất sự có chuyện không ổn:

-Quân Lâm..... (VỤT)-tiếng mũ tên xé gió lao đến.

Cẩm Vân chưa kịp nói hết câu bắt ngồi bị hắn kéo vào lòng, ánh mắt chợt hoảng sợ ngược lên nhìn hắn rồi lại quay ra nhìn chỗ phía mình vừa ngồi. Một mũ tên sắc nhọn vẫn còn cắm sâu trên thành xe, vừa rồi nếu chậm chút nữa thì vị trí cả mũ tên đó không chỉ là trên thành xe mà sẽ là trên trên hộp sọ của nàng rồi.

-Bảo vệ thái tử -là tiếng của Tả Uý ra lệnh, phía ngoài xe liền liền được mười mấy thị vệ vây quanh. CÓ THÍCH KHÁCH.

-cầm lấy tự phòng thân-Quân Lâm Uyển từ trong tay áo lôi ra một đoản đao đưa cho nàng, Cẩm Vân liền lập tức nhận ngay không nói nhiều,nàng biết rõ tình thế trước mắt tốt nhất vẫn lên im lặn một chút.

-Ôm chặt lấy ta.

-Hả....

Chưa kịp phản ứng với câu nói của hắn Cẩm Vân đã bị một bàn tay to lớn nhấc bổng bay ra từ nóc xe đã bị Quân Lâm Uyển phá tan. Cùng lúc đó là hàng chục mũ tên được rương lên phóng thẳng vào xe ngựa, chậm chút nữa e rằng nàng cũng mất mạng. Tình thế đúng là đau tim qua tròng, Quân Lâm Uyển vừa đáp đất lập tức thích khách nấp trên nóc nhà đồng loạt nhảy xuống tấn công.

-Giết.....-tiếng hét lớn vang lên phá tan màn đêm tĩnh lặng.

Khấp nói bao chùm sát khí đầy chết chóc,tiếng đao kiếm va chạm,tiếng hét đau đớn của những tên thích khách ngã xuống,máu tươi đỏ con đường vừa kiêu diễm vừa đáng sợ.Quân Lâm Uyển từ trước vẫn luôn một mực bảo vệ nàng chu toàn,một tay cầm kiếm chém giết một tay vẫn luôn ôm lấy nàng không lúc nào buông. Cẩm Vân luôn biết là nàng vướng chân hắn,nếu cứ tiếp tục như vậy e rằng chỉ có thiệt mạng sớm. Quân Lâm Uyển võ công cái thế mấy chục tên sát thủ như vậy cũng chưa phải đối thủ của hắn,nhưng có thêm nàng lại khác hắn sẽ yếu thế:

-Buông ta xuống

-Nàng sẽ gặp nguy hiểm.

-ta tự biết cách tin ta -Nàng nhìn hắn, đôi mắt cương nghị kia rốt cục cũng mềm lòng để nàng rời khỏi vòng tay bảo vệ của hắn.

Thấy Cẩm Vân không còn sự bảo vệ của Quân Lâm Uyển,đám thích khách liền tấn công tập chung vào nàng. Đôi môi vẽ lên một nét cười âm hiểm,Cẩm

Vân không sợ hãi lao thẳng đánh từng tên một, đối với nàng coi như hoạt động thư giãn gân cốt.

Tốc độ cực nhanh, động tác cực chuẩn và quan trọng là ra đòn cực độc, nàng không lấy mạng chúng nhưng đều khiến từng tên thích khách đau đớn đến không thể đứng dậy. Hấn tuy có chút ngạc nhiên nhưng cũng không để ý quá lâu mà tập chung vào đánh.

Tiếng vó ngựa không biết bao giờ đã vây quanh con đường, ánh sáng của những đuốc lửa ngày càng tiếng gần. Quân viện binh đã tới, Cẩm Vân liền thở dài rất cực cũng thoát nạn.

- Bao vây toàn bộ không được để tên nào thoát - Tả úy ra lệnh, thị vệ liền lập tức bao quanh rương tiến chữa về đám thích khách. May lúc này hấn nhanh trí chạy thoát trước về phủ gọi tiếp ứng không thì nàng và Quân Lâm uyển còn phải chiến đấu dài dài.

- Bị chức hộ giá chậm trễ, mong đền hạ sử phạt - Tả Úy thị vệ một mực quỳ nhân lỗi

Tuy rằng có trễ nhưng phía nàng bị thương thì có nhưng không ai thiết mạng hơn nữa thái tử cũng lãnh lặn sao phải cố chấp như vậy chứ, Cẩm Vân nghĩ bụng.

- Cho người phong toả tin tức không được phép thông báo vào cung, sau đó về phủ lãnh 20 trọng. - Quân Lâm Uyển nghiêm giọng, sau đó liền kéo nàng lên ngựa về phủ trước, mặc cho bọn họ giải quyết.

- Sao huynh lại phạt Tả Úy nặng như vậy tuy đúng là có chút chậm trễ nhưng vẫn bảo toàn tính mạng cho huynh khỏi đám thích khách còn gì. - Cẩm Vân Thắc mắc.

- Hấn để Nàng gặp nguy hiểm, hấn đi theo nàng mà lại không biết có kẻ theo rồi nàng. Rõ ràng là hấn tắc trách.

- Ý huynh là thích khách kia đến là để giết ta không phải huynh sao? - Cẩm Vân ngây người quay lại nhìn ánh mắt lạnh lẽo của hấn, lòng khó hiểu sao lại có người muốn giết nàng chứ:

- Từ lúc đến nơi này, ta căn bản là chưa từng đắc tội với ai sao lại có người muốn giết ta được cơ chứ.

- Nàng còn nhớ kết cục của tiền triều Nam Hạ chứ, mục đích của hấn là biến Bắc Tề giống vậy. "HUỶ GIẾT TRONG TAY NÀNG".....

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bàn Chuyện

Chỉ mới một ngày mà Phù Dung các lại trở nên vô cùng náo nhiệt, gia nô trong nhà cứ ra ra vào vào suốt từ sáng đến giờ không ngừng nghỉ, vô cùng bận rộn trang hoàng lại cái nơi đã từng như lãnh cung này. Người phẩn khởi nhất chắc chỉ có tiểu nha đầu Mộng Y kia, chỉ đạo vô cùng nhiệt tình. Mặc kệ chủ tử ra sao cũng không mấy may hỏi thăm. Nghĩ lại đến cảnh tối qua, nha đầu này ôm nàng khóc như tận thế sắp đến không bằng một sống một chết không chịu buông này sợ lại gặp thích khách, trông tội nghiệp đến động lòng. Giờ nhìn lại bỗng biến thành một tiểu nha đầu háms của, cái gì mới xảy ra hôm qua đều lời nói gió bay hết cả rồi, trấn nản trống tay lên bàn Cẩm Vân thở dài tiếp tục dứt kho vào miệng.

Một lúc sau.....

Cả căn phòng âm đạm lạnh lẽo ngày nào bỗng chốc rực rỡ, trang trọng vô cùng, đến cả đồ dùng cũng đều là loại cao cấp bậc nhất. Cẩm Vân nhìn mọi thứ chỉ biết khẽ cười, Quả nhiên trở thành quân cờ có lợi của Quân Lâm Uyển, hấn liền đối xử không hề bạc đãi chút nào.

- Mộng Y đem thứ này đi - Cẩm Vân khẽ quay đi, cái này nàng vốn không muốn thất lại bao giờ nữa. Động vào nó chỉ lại làm nàng cảm thấy những đau khổ trong quá khứ.

- Chiếc đàn này rất quý sao người lại muốn bỏ chứ?

- Ta.. Ta không biết đánh có bày ra cũng vô dụng đem đi đi - Nàng kiểm soát, thúc dục Mộng Y đem đi. Nha Đầu Kia có tiếc nhưng cũng không thể cãi lại vội đem đi.

- Thái tử phi nương nương cát tường, điện hạ cho mời người đến đình viện một chút - Một Nô tì chạy tới hành lễ mời nàng đi, Cẩm Vân cũng đứng dậy phủi áo rồi đi:

- Dẫn đường.

* * * * *

Tháng 5 vừa tới đã mang lại một bầu không khí thật dễ chịu, bầu trời xanh ngắt thanh thoảng lại có vài đám mây trắng, gió nhẹ khẽ thoảng qua, làm mái tóc

trắng tuyết mĩ kia lại thi thoảng đưng đưa. Trong đình viện, Quân Lâm Uyển nhân nhả thường trà chơi cờ, thân vận trường bào trắng toát, mái tóc dài tùy ý cột lại bằng một gĩa lụa. Cảnh lẫn người đẹp như một bức tranh, phải nói là nhờ dung mạo phong thái đó mà tất cả những thứ xung quanh hẳn mới có thể trở lên đẹp như vậy. Vừa là tiên cảnh mê hoặc lòng người lại vừa là vũ khí thứ có lực sát thương vô cùng lớn, cũng may Cẩm Vân nàng vẫn còn tỉnh táo vững vàng, không như nô tì dẫn đường kia thần thờ cả người, hồn như thả trên mây, không biết đã bị cuốn đến miền tây phương cực lạc nào rồi cũng lên.

Vốn trước kia nàng cũng rất thích trai đẹp chứ bộ, nhưng từ ngày bị Quân Lâm Uyển làm cho vỡ mộng chẳng biết sao lại sinh ra một loại miễn dịch với "mỹ nam". Cũng từ đó Cẩm Vân rút ra một bài học thâm thúy mỹ nam càng đẹp càng rắn rết, Quân Lâm Uyển chính là một ví dụ điển hình.

- Lại suy nghĩ linh tinh gì vậy, sao còn chưa qua đây. - Quân Lâm Uyển lạnh giọng nhắc nhở phá tan dòng suy nghĩ của nàng. Cẩm Vân liền tiến lại tâm tư khó chịu ngồi xuống đối diện hẳn mà đáp lại:

- ban đầu khu đình này đẹp quá, ta vốn chỉ là "tức cảnh sinh tình". Ai ngờ thái tử vừa nhắc nhở ta lại thấy cảnh vật lại trở lên vô cùng tầm thường không đáng lưu tâm a.

Nghe nàng nói vậy Quân Lâm Uyển khẽ hừ một tiếng khó chịu, biết rõ là nàng đang trâm trọc mình như cũng chẳng buồn lưu tâm.

- Phải rồi chẳng phải nói có chuyện mới gọi ta qua sao, không phải là huynh rảnh rồi đến mức gọi ta đến chơi cờ chứ. - Cẩm Vân nghi hoặc nhìn dáng vẻ nhàn nhả của hắn rồi lại nhìn bàn cờ ngay cạnh.

- Trông ta giống đang rảnh rồi lắm à?

- Đúng. - Nàng thân nhiên trả lời một câu, khiến Quân Lâm Uyển bận có chút bận tâm nhìn lại dáng vẻ của mình, rồi khẽ ho một tiếng che đi sự xấu hổ. Cẩm Vân trong lòng muốn cười nhưng cũng không dám cười chỉ sợ lỡ trọc giận vị đại nhân vật này ha ha...

- Thái tử điện hạ, Tả Úy thị vệ cầu kiến - nô tì bên ngoài bỗng chạy vào bẩm báo.

- Truyền hẳn vào còn lại lui ra hết.

- Dạ vâng. - Nô tì kia tuân mệnh liền lập tức xoay người rồi đi, Cẩm Vân cũng liền tự giác đứng dậy tình rồi đi nốt.

- Nàng đi đâu vậy? - Quân Lâm Uyển chau mày hỏi.

- Chẳng phải bảo lui hết sao? - Nàng giả ngốc ngây thơ hỏi lại, hẳn biết nàng rõ trò cũng không muốn vạch trần cô nàng này tinh ranh lắm.

- Nàng cho rằng ta gọi nàng đến đâu để cho vui à, chẳng lẽ nàng không muốn biết lai lịch của thích khách ám sát nàng hay sao?

- Điều tra ra rồi sao.....

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Yến tiệc 1

- Sao cơ? người nói toàn bộ thích khách đều đã tự vẫn - Cẩm Vân ngạc nhiên đứng bật khỏi chỗ, Tả Úy vừa tới bẩm báo ban đầu đã mang bộ dạng lo lắng hoá ra là vì truyện này. Quân Lâm Uyển xem chừng cũng không quá đổi ngạc nhiên, dường như đã đoán được trước, cũng chỉ hỏi thêm:

- Còn phát hiện gì không?

- Có, trên người mới tên này đều mang một tấm lệnh bài như vậy - Tả Úy dâng lên một tấm lệnh bài gỗ, Quân Lâm Uyển nhận lại quan sát sơ qua rồi đưa cho nàng.

- Nhị... - Cẩm Vân nhíu mày, đọc một chữ duy nhất được khắc trên trên lệnh bài một cách tinh xảo. Tại sao lại chỉ là một chữ "nhị", nó ám chỉ gì?

- Dựa vào đây chắc chắn không phải người trong cung hạ thủ, chỉ còn một nghi vấn duy nhất là sứ giả các nước. - Quân Lâm Uyển nói với nàng rồi cũng phẩy tay cho Tả Úy lui ra, trên mặt cũng không một chút biểu cảm.

- Chẳng lẽ thân phận thật của ta bại lộ rồi chăng. - Nàng lo lắng hỏi hắn, nếu thật sự bại lộ thì chuỗi ngày còn lại của nàng chắc chắn sẽ khó mà yên ổn, rồi khỏi đây cũng sẽ là truyện khó.

- Cũng chưa chắc, Vẫn nên là tìm hiểu một phen. Ngày mai trong cung tổ chức yến tiệc tiếp đãi nàng đi cùng ta, xem chừng có thể tìm ra được hung thủ.

- Được.

.....-Ta là giải phân cách-.....

-

"Rằm....." hắc y nhân một thân chất vật bị đá bay ra ngoài cửa, thương thế không nhẹ nhưng hắn vẫn một mực quỳ không giám nhìn mỡ nam nhân đang hùng hực lửa giận đứng trong phòng bên trong sương phòng một thân cao lớn khoác trường bào màu vàng tôn quý, phía trên thêu bạch hổ vô cùng dũng mãnh, dung nhan tuấn mĩ nhưng chỉ mang một dạng đùng đùng sát khí.

-Ngu ngốc các ngươi có coi bốn vương là cái gì trong mắt? đã tự ý hành động lại còn để thất bại, một lũ vô dụng sao còn quay về đây làm gì.

-Thuộc hạ đều không nghĩ nàng ta được thái tử Bắc Tề bảo hộ kĩ như vậy, nhất thời sợ suất lần này. Chủ nhân xin hãy cho chúng ta một cơ hội chuộc tội.

-Thất bại lần này các ngươi nghĩ còn có lần sau sao, cơ hội vốn đã vượt mất.

-mất đi cơ hội này ta vẫn còn cơ hội khác chủ nhân- Hắc y nhân nhìn mỡ nam nhân ánh mắt đầy sự chắc chắn.

-Các ngươi quá xem thường Quân Lâm Uyển rồi, loại người gian xảo như hắn tuyệt đối sẽ không để việc này xảy ra lần thứ hai.

- chủ nhân.....

- Gọi Tử kì đến đây còn lại trở về hết cả đi.

-Vi thần tuân mệnh.

Hắc y nhân vừa rời đi, mỡ nam nhân liền xoay người đi vào thư phòng, ánh mắt đầy tham vọng chỉ tập chung vào bức biểu đồ tứ quốc to lớn hùng vĩ. Để dễ dàng thấu tóm giang sơn vạn dặm này hắn tuyệt đối không thể để vật cản đó còn sống, dù hai tay nhuộm máu hắn cũng sẽ không ngại.

Ánh nắng ban mai chiếu vào căn phòng nhỏ của phù dung các, từng tia nắng đùa nghịch trên mái tóc đen dài trải trên mặt đất của nàng, Cẩm vân đang say giấc ngủ trên chiếc trường kỉ bên cửa sổ bên cạnh còn mấy quyển sách đang lật giờ. khuôn mặt tĩnh lặng xinh đẹp cô cùng vẻ đẹp đó không hề bị suy giảm một chút nào bởi chiếc sẹo giả kia.

....."rằm" cánh cửa phòng chợt mở tung, phá vỡ không gian yên tĩnh. Mộng Y mặt vốn đáng căng thẳng nhưng nhìn con người đang ngủ quên kia cũng giãn ra được phần nào. Sáng sớm cô nhóc chạy qua phòng ngủ của nàng chuẩn bị y phục thiết yến cho nàng, nhưng vừa bước vào không thấy bóng dáng Cẩm Vân đâu liền tưởng tượng nàng bị bắt cóc vội vàng tìm khắp phủ, lại không người cô nàng nào đó hôm qua vì mãi nghiên cứu binh pháp vô ý ngủ quên tại thư phòng trong các.

-Mộng Y sao vậy- Cẩm Vân bị đánh thức liền nhú mày nhìn Mộng Y. Chợt bị bộ mặt của Mộng Y dọa cho dựng ngược hết tóc gáy.

-Nương nương còn không mau dậy, nô tì vì người hôm nay trời còn trưa sớm đã chạy ngược chạy xuôi chuẩn bị..... vậy mà người vô tâm ở đây ngủ khiến ta lo lắng tìm khắp phủ còn tưởng người bị kẻ xấu bắt đi...người có biết người xấu lắm không...hu hu hu..-Mộng y nước mắt ngăn nước mắt dài khóc lớn, bộ dạng nguyên trang như bị người khác ngược đãi vô cùng đáng thương. Khiến bản thân nàng còn thấy đau lòng vội an ủi:

-Y nhi của ta đừng khóc nữa...ngươi làm chủ tử này đâu lòng biết bao. Ngoan ngoan ngươi giờ bảo gì ta cũng nghe được không nào..

-thật chứ- Cô nhóc liền nín ngay, khuôn mặt đáng thương bỗng chờ nên gian xảo vô cùng hỏi nàng Cẩm Vân ngày người khoẻ miệng liên tục giật giật, vô ý bất giác gật đầu, trong lòng liền cảm thấy mình đang bị lừa mà vẫn làm theo.....

-Mộng Y đau...Mộng y tóc ta.....đừng mà...aaaaaaa

Tiếng la hét thảm thương phát ra từ phù dung các chấn động một mảng yên tĩnh trong phủ. Người hầu ai đi qua cũng dựng hết tóc gáy, một bước cũng không giám lại gần chỉ sợ bị tiếng hét kia làm thủ mạng nhĩ. Chỉ là tám thời thái tử phi cứ như là bị làm thịt vậy...đúng thật là

Cẩm Vân ngồi cạnh bàn trang điểm, nhìn làn da sáng bóng đỏ ửng vừa được kì cọ của mình mà ứa hết nước mắt. Mắt giận rồi nhìn cái con nhỏ lừa lọc này, Mộng Y thì vô cùng thân thiện với ánh mắt đó. Nàng trong lòng thầm oán 'sao con nhỏ này nay lại tàn bạo như vậy, tám cho nàng mà như lột lông gà không bằng'.

-Nương nương thái tử cho người đem đồ qua -Nô tì ngoài cửa bỗng thông báo, nàng liền cho Mộng Y gọi vào.

Lập tức có cả một đoàn người được rước vào, theo đó là y phục lẫn trang sức, Cẩm Vân nàng nhìn mà không khỏi ngạc nhiên khoé miệng cứ liên tục dật. Nhà có tiền có khác, việc gì cũng thích làm hoành tráng đến thay y phục dự tiệc mà cũng phiền phức thế này sao...đúng thật nàng đang bị dày mả.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Yến tiệc 2

-Điện hạ ám vệ đã chuẩn bị song tất cả đều được bố trí trên đường tiến cung,sự an toàn của nương nương sẽ được đảm bảo tuyệt đối.-Tả úy bước tới bẩm báo,Quân Lâm Uyển sợ sẽ lại xảy ra chuyện,liền sai hân phân ám vệ khắp đường tiến cung nhằm đảm bảo an toàn tính mạng Cẩm Vân, đây là việc cơ mật và tất nhiên sẽ không để nàng biết.

-Tốt,chuẩn bị khởi hành mau gọi thái tử phi.

-Không cần đâu ta đến rồi.

Cẩm Vân vận váy dài đen tuyền thêu hoa văn chìm vô cùng trang nhã, bên trong còn có một lớp y đồ nổi bật với màu đen chủ đạo của y phục,cả người toát lên vẻ nhã nhặn thoát tục.Tóc đen dài một nửa vấn cao cài trâm mẫu đơn bằng vàng tinh tế,một nửa buông xuống mềm mại thẳng như thác nước,khuôn mặt nàng được chiếc khăn lụa trắng che đi gần hết chỉ để lại đôi mắt đẹp như trời đêm kia, vô cùng quyến rũ thần bí. Quân Lâm Uyển có đôi chút ngáy người nhìn nàng trước đây tiếp xúc với nàng hẳn hoàn toàn không biết Cẩm Vân có vẻ đẹp cuốn hút như vậy, dù dung mạo thật đã bị che giấu nàng vẫn vô cùng cuốn hút khiến người khác có chút mê luyến lẫn tò mò.

-Đi được chưa?

Nàng bước tới hỏi hẳn,con người cũng chú trọng nhìn Quân Lâm Uyển hoàng bào đen của hẳn và y phục nàng là cùng một đôi.Quân Lâm Uyển cả người là một vầng hào quang trời lại không kém phần yêu nghiệt với dung nhan tuyệt mỹ kia,mái tóc trắng cột cao lại càng làm nổi bật sự lạnh lùng cuốn hút vốn có. Có một phu quân như vậy lần đầu tiên nàng cảm thấy lấy hẳn là một chuyện tốt, trừ tính cách và sự khó đoán kể ra Quân Lâm Uyển cũng là một con người hoàn hảo.

-Ừ! khởi hành -Quân Lâm Uyển ra lệnh,xe ngựa lập tức lăn bánh tiến thẳng vào hoàng cung.

.....Tôi Là vạch ngăn cách ^^.....

Trên Xe ngựa Cẩm Vân Không ngừng ngo ngoáy ,ngó nghiêng ngắm nhìn kinh thành náo nhiệt,rõ ràng ánh đèn . Quả nhiên trong cung có tiệc ngoài cung cũng náo nhiệt không kém,đẹp hơn nhưng gì nàng đã tưởng tượng qua đồng sách sử. Quân Lâm Uyển nhìn thờ dãi nhìn cô nàng hiếu động trước mắt,chỉ hận không thể trói chặt nàng lại.

-Nay sẽ có rất nhiều chư hầu lẫn quý tộc các nước tham dự, phải chú ý đến lễ tiết không được cư xử thô lỗ như lúc ở trong phủ nàng nghe rõ chưa.

-Yên tâm ta sẽ không làm xấu mặt huynh -Cẩm Vân miệng nói như vậy chỉ chú ý bên ngoài,mặc cho hẳn dặn gì nàng chỉ càn gạt đầu là được.

-không được phép rời ta nửa bước, chỉ có ta mới đảm bảo được an toàn cho nàng.

-Ừ.

- Danh sách khách mời Tả Úy đem qua nàng đã đọc chưa.

-rồi..

-Nhưng khoan đã thái tử đại Mạc quốc đã biết thân phận trước kia của ta,nếu ta đụng mặt Mạc Phi Lâm thì làm sao?-Cẩm Vân bất chợt lo lắng nét tươi vui trên mặt lập tức liền biến mất.

Thật sự mà nói nếu làm theo tính cách Cẩm Vân trước kia gặp hẳn nghe nói vài câu lại mềm lòng mà tha thứ cho hẳn chắc chắn sẽ làm hỏng việc của Quân Lâm Uyển. Mà giờ để nàng gặp hẳn,theo tính cách của nàng nói không chừng vì tức giận cho thân phận trước lại tấn cho Mạc Phi Lâm một trận mà lết xác về Đại Mạc Quốc xem ra vẫn không tránh khỏi phiền phức cho mỹ nam rấn rết.(biệt danh nàng đặt cho Quân Lâm Uyển)

-Lơ đi là được cứ coi như là lần đầu gặp hẳn,nếu diễn không được ta sẽ ra mặt.

-Nói cho cùng ta không phải lo,huynh sẽ lo hết.-Cẩm Vân biểu cảm hài lòng còn lại gần vổ vai hẳn,ra vẻ như kiểu nàng cứ gây rắc rối đến bao nhiêu thì đã có hẳn đi thu dọn cho nàng vậy.

-Phải tìm ra kẻ chủ mưu bằng không ta đem là ra làm mồi nhử- Quân Lâm Uyển vẻ mặt như băng lạnh lùng nói,Cẩm Vân liền hiểu được cái câu nói vừa rồi của nàng mang lại tai hại đến mức nào liền ngoan ngoan gật đầu. Đùa với hẳn Thiên Cẩm Vân nàng chán sống rồi hay sao!

-Được được....-nàng ngu gì mà muốn chờ thành mồi nhử,lần trước nguy hiểm thế nào nàng biết rõ, để lọt lưới làm hai để mà hẳn lột da rút xương nàng ra à.

-Còn nữa đeo thứ này vào...nàng sẽ đẹp hơn đeo khăn lụa..

Quân Lâm Uyển đưa nàng một chiếc hộp gỗ tinh xảo,cứ ậm à ậm ờ mới chịu thốt ra nửa câu sau,hẳn là đang bối rối sao hay là nàng uốn lộn thuốc.

-Nay trời có bão à,hay là sắp tận thế -Cẩm Vân ngạc nhiên nhận chiếc hộp mở ra.

Oa oa là một mặt nạ bằng vàng khảm đá quý vô cùng tinh xảo, hơn thế nữa lại được thiết kế để che đi nửa mặt bên trái vừa vặn giấu kín được vết sẹo trên mặt nàng, trước đeo khăn lụa cũng chỉ có thể che một nửa vẫn để hở ra một chút hơi ghê sợ giờ thì tốt rồi. Nhưng... chiếc mặt nạ này chắc chắn giá trị không hề nhỏ, nhìn qua là đã biết là vật hiếm có đời tiền chắc không ít đây, Cẩm Vân liền đổi chủ đề, suy nghĩ một cách đen tối trên mặt liền mang nét mặt gian xảo lẫn hám tiền vô cùng.

- Khụ... Khụ.... Khụ...- Quân Lâm Uyên khẽ ho như muốn nhắc nhở nàng, hẳn biết rõ nàng đang nghĩ gì? và muốn làm gì?. Quả thật là hết cảm thán với nàng, nàng một lời cảm ơn còn chưa nói với hắn mà đã nghĩ đến việc muốn bán đồ hắn tặng. Thật sự là phải suy xét trước khi tặng nàng thứ gì đó lần nữa mà.

- Chớ có mà đem bán, bằng không tiền thưởng của nàng lần phân đời còn lại của nàng đều sẽ phải đem ra để chuộc nó đấy.- Quân Lâm Uyên nghiêm giọng đe dọa.

- Biết rồi.....đúng nhỏ mọn.

Cẩm Vân bị đoán được ý nghĩ liền phồng mồm, tức giận lắm lắm, hậm hực mà đeo lên - "không bán thì không bán! bà đây có cớ thêm "

Cả hoàng cung bao trùm một vẻ đẹp rực rỡ theo đó còn là sự hào nhoáng khí thế hùng hậu uy nghi bậc nhất của một đại cường quốc như Bắc Tề. Điện Hoà Nghi được trổ là nơi tổ chức yến tiệc, cũng bởi vì nó xa hoa không kém gì đại điện Thái Cực nhưng lại nhỏ hơn và cũng có chút khí sắc hơn. Nếu Thái Cực điện mang lại khí thế uy quyền bức người, ngạo nghễ bởi vẻ đẹp quyền lực mang lại. Thì Hoà Nghi điện lại mang nét đẹp của sự mê hoặc, của sức sống mà các loài hoa được trồng ở đây mang lại.

Cẩm Vân cùng Quân Lâm Uyên sánh bước tiến thẳng vào đại điện, mọi ánh mắt liền tập chung vào sự xuất hiện của họ, cả hai đều y phục chủ đạo một màu đen tuyền không qua sắc sỡ nhưng mang lại vẻ đẹp cao quý khó ai sánh bì. Nơi đây vốn đã vô cùng náo nhiệt nhưng khi nàng và hắn bước tới lại càng náo nhiệt hơn, và chủ yếu là tăng bốc hân và nói xấu nàng: sĩ và cô, hạ thấp nàng có, chê bai nàng thì vô biên giới. Đương nhiên nhưng bài ca đó được cất lên không ai khác mà chính từ đám gã mãi sắc sỡ tự gọi mình là tiểu thư khuê các và công chúa cao quý kia. Trong lòng Cẩm Vân liền trào cảm xúc cười cợt chế giễu.(cạn lời.....--)

- Đừng để ý.

Quân Lâm Uyên bất chợt nắm chặt bàn tay bé nhỏ của nàng, dường như muốn an ủi. Đúng rồi rồi rồi vào trường hợp này là nữ tử bình thường nhất định sẽ rất thất thối thân còn có khi đau khổ nhưng nàng tuyệt nhiên không phải cái loại mít ướt vô dụng đó.

- Họ nói đúng ta có để ý cũng đâu có ích gì.- Cẩm Vân thản nhiên trả lời, nàng không phủ nhận. Nàng căn bản là lười sợ tốn calo, và lại "trăm năm bia đá còn mòn nghìn năm bia miệng vẫn còn tro tro" nàng không đủ sức mà giải thích cho toàn bộ con dân thiên hạ.

- Nhưng ta lại không có cảm nhận như vậy.

Quân Lâm Uyên trầm giọng nói, ánh mắt vô cùng quan tâm chiếu đến nàng. Đối với hắn nàng vốn không phải là loại nữ tử nhu nhược vô năng như trong lời nói kia, Thiên Cẩm Vân trước mặt hắn bây giờ vô cùng mưu mô rất giỏi che giấu tâm tư lại vô cùng biết suy nghĩ. Nàng là một nữ tử vô cùng có tài.

- Vậy xem như người vẫn còn đại nể - Cẩm Vân thản nhiên nói trong giọng còn có chút châm chọc ánh mắt tươi cười nhìn hắn, nàng biết Quân Lâm Uyên là có ý tốt nhưng không hiểu sao lại có ý muốn trọc hắn, Quân Lâm Uyên lúc này rất dễ thương thật là muốn nhìn thấy hắn cười.

- Nói nhăng nói cuội- Quân Lâm Uyên lạnh một tiếng không một chút phối hợp với nàng, Cẩm Vân trong lòng đang lo lắng về truyện thích khách hẳn biết. Nàng đùa hắn là chỉ để che giấu cảm xúc thật lòng nàng đang sợ.

- Hoàng thượng, hoàng hậu hạ giá hoà nghị điện chúng quần thần mau hành lễ.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Nghi ngờ sứ thần

Quân Diệp Lâm thân khoác long bào uy nghi, lẫm liệt, tiến thẳng vào điện. Cẩm Vân liền nhìn qua đánh giá một lượt, tuy chỉ nhớ qua ký ức của Thiên Cẩm Vân kia nhưng nàng vẫn không khỏi ngưỡng mộ phong thái của vị quân vương này. Toàn thân như hào quang trời lợi, thần thái dũng mãnh đầy khí thế của một bậc đế vương trải qua nhiều trận chiến đẫm máu. Một con người như thế sao không khỏi kính ngưỡng và bội phục, xét cho cùng Quân Lâm Uyên cùng ông trên người đều là một loại khí chất khiến người khác cảm phục phải tuân theo, khí thế bức người, chỉ khác là Quân Lâm Uyên lạnh hơn.

Bước theo phía sau còn có Hứa hoàng hậu phượng y trang nhã, mũ phượng cao quý. Cả người toát lên vẻ cao quý thập phần, dung nhan kia dù đã trải qua lâm thán những vẫn giữ được nét đẹp vốn có, ít nhất lúc trẻ là một đại mỹ nhân. Đáng tiếc lại không có đến một đứa con, cái ghế hoàng hậu có thể giữ được đến bây giờ chắc chắn là tâm cơ thủ đoạn không ít. Một con người không hề đơn giản chút nào, nàng vẫn là lên cần thận.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn vạn tuế....

Toàn bộ quần thần trong điện liền đồng loạt quỳ xuống hành lễ, riêng chỉ có Quân Lâm Uyển không quỳ và đương nhiên cũng không cho nàng quỳ. Hoàng đế đi qua cũng chỉ cúi đầu rồi lại ngẩng cao lạnh lùng như trước, vị hoàng hậu kia dù có giả bộ đến đâu cũng không thể giấu được cảm xúc chán ghét lẫn hận ý dành cho Quân Lâm Uyển trong ánh mắt. Hẳn rõ ràng là không xem người mẹ kế này vào mắt thì cũng đừng để nàng chịu đựng chung ánh mắt kia chứ, nàng than Thờ...

- "... "

Khoan đã con tắc kè hoa đi sau hoàng hậu chẳng phải Hứa trắc phi hay sao, nàng ta sao lại ở đây còn giả bộ cao quý hiền thực khép nép đi cạnh Hứa hậu đúng là khác hẳn thái độ lòng quyền, đương đương tự đắc coi mình là trời lúc còn trong phủ thái tử. Kể trước người sau quả thật diễn qua sâu, xứng đáng nhận giải oscar của năm.

- Chúng ái khanh bình thân.

Hoàng đế lúc này đã tại vị liền cho miễn lễ, nói một chút về ngũ quốc đại điển rồi cũng tuyên bố đại lễ chính thức bắt đầu.

- Nay, ta tưởng thị thiếp không được phép tham dự chứ sao Hứa trắc phi nàng ta cũng ở đây.

Cầm Vân khẽ kéo vạt áo hần thắc mắc hỏi, nếu không vì cái ánh mắt đáng sợ nàng ta dành cho nàng từ nãy đến giờ, Cầm Vân nàng thật sự cũng không rảnh hơi để ý, cảm giác giống như bị vạn tiễn xuyên tim ấy đúng là rất khó chịu. Quân Lâm Uyển lạnh nhạt giải thích với nàng ánh mắt rõ ràng là chán ghét nữ nhân kia:

- Nàng ta đã không còn là trắc phi nữa, giờ tham dự với tư cách cháu gái hoàng hậu.

- không còn là trắc phi nữa lúc nào vậy. - Cầm Vân ngạc nhiên.

- Chuyện tốt nàng làm giờ lại không nhớ... "hậu hoa viên"... - Quân Lâm Uyển lạnh mặt nói trong còn có chút trầm chọc.

Cầm Vân chợt liên tưởng lại một chút... nhớ ra rồi thì ra là cái lần nàng ta khi để nàng không thành ở hậu hoa viên. Ai ngờ mấy ngày sau liền bị Quân Lâm Uyển gán tội, không chỉ mình nàng ta mà toàn bộ cơ thiếp trong phủ. - không hiểu lễ tiết, mạo phạm thái tử phi, si nhục tôn nghiêm của nàng cũng là si nhục tôn nghiêm của hần đáng tội chết... Nhưng vì nể tình hầu hạ nhiều năm miễn tội chết, nay đổi về phủ tự cảnh tỉnh- lý lẽ rõ ràng dành mạch, chứng có phạm tội đầy đủ có muốn cùng không thể chối được. Và thế là cả đám bị đá thẳng khỏi phủ không thương tiếc gì.

Nàng nghĩ lại rồi khẽ "ừ" một tiếng bất bình. cái gì mà chuyện tốt nàng gây ra chứ... có mà cái cớ để Quân Lâm Uyển hần đuổi đi hết tai mắt trong phủ thì có. Rõ ràng là thừa nước đục thả câu còn dám nói nàng.

- Sứ thần của Đông Yên quốc tới.

Đoàn sứ thần Đông Yên tiến vào cùng thông báo của thái giám trong điện. Đi đầu là vị nữ tử cung trang tím thêu hoa cao quý, dung nhan tuyệt sắc làm người khác phải nhìn đến ngỡ ngàng. "chìm sa cá lặn" quả phù hợp để chỉ nhan sắc kia, Đông Yên Trâm Ngư - Trưởng công chúa của Đông Yên quốc, nhi tử kế vị duy nhất của Đông Yên hoàng Theo phía sau nàng còn có lão thừa tướng và hai vị tướng trẻ tuổi.

Cầm Vân đánh giá nàng một hồi lại nhớ đến những tư liệu Quân Lâm Uyển đưa nàng, vị này là hoàng tử duy nhất của Đông Yên hoàng vốn từ nhỏ đã được bao bọc rất kỹ, dường như chưa bao giờ xuất hiện trước tứ quốc. Không hiểu sao lần này lại được cử đi tham dự đại điển, rõ ràng là có mục đích chỉ là không biết có giống như nàng và Quân Lâm Uyển nghĩ hay không thôi.

- Nàng ta có khả năng?.. - Quân Lâm Uyển bất chợt hỏi nàng, giọng nói vừa đủ chỉ để cả hai nghe thấy. Cầm Vân liền lắc đầu giải thích một chút:

- Ta không dám chắc nàng ta có khả hay không, nhưng vị công chúa này trước giờ ta chưa từng gặp những người đằng sau lại càng không có khả năng. Và lại lúc còn trong hoàng cung Nam tên hoàng đế chưa bao giờ có mối quan hệ mật thiết gì với Đông Yên.

-Ừ.

Quân Lâm Uyển khẽ gật rồi cũng không chú tâm đến nhiều nữa chẳng phải là còn Lãnh Vân và Đại Mạc Sao, bây giờ chưa phải lúc để kết luận. Có thể sắp xếp lượng thích khách lớn như vậy trong kinh thành lại không thể điều tra ra được, mục tiêu lại rõ ràng là quốc bảo thiên hạ và Bắc Tề.

Mẹ này nhất định không đơn giản để bị phát hiện dễ dàng như vậy.....

(Đã đề các đọc giả chờ lâu, tại mình dạo này hơi bí ý tưởng giờ mới có thể viết tiếp ^^..xin lỗi vì mỗi tuần mk chắc chỉ có thể sẽ đăng một chương, mong các bạn thông cảm mk sẽ cố gắng hoàn thành truyện nhanh nhất có thể)

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ta không thích nàng vì người khác mà trong lòng khó chịu ...

"Sứ thần Lãnh Vân quốc tới..."

Tiếng thông báo thứ hai vừa vang vọng, cả đại điện như được đón thêm một làn gió xuân nhờ vị Dực vương kia, phong thái thoát tục khoát trường bào tím tón quỳ khí phách đi đầu theo sau còn có hai vị tướng cũng vô cùng tuấn tú, một đoàn soái ca bước vào như thể đám tiểu thư công chúa lại thêm một phen mất máu, thần hồn điên đảo.

Dực vương Lãnh Vân quốc-Lãnh Cao Trạm, con trai thứ ba của Lãnh Vân hoàng, hiện là kẻ thù tóm toàn bộ quyền hành trong Lãnh Vân, chỉ thiếu là chưa thể đường đường chính chính bước lên ngôi cho đến khi lão hoàng đế kia băng hà, chẳng qua hắn không muốn trở thành đứa con bất hiếu trong sử sách Lãnh Vân. Đối với hắn con đường đến ngai vàng phải đường đường chính chính, vô cùng sách sẽ và không được có bất kì vết nhơ nào.

Lãnh Cao Trạm này thoát nhìn thì không quá yêu nghiệt như Quân Lâm Uyển, nhưng cũng là một đại mỹ nam, khí chất thành thuần tĩnh lặng như nước, ánh mắt một vẻ vô cùng thanh nhân tiêu soái. Con người này khiến người ở gần cảm thấy một luồng khí vô cùng dễ chịu như đón một ngọn gió xuân vừa ấm áp vừa tươi mới. Nhưng bản thân lại kì càng đến mức một điểm sơ hở trên người hắn nàng cũng không thể tìm ra được y như rằng y không có điểm yếu vậy.

Quân Lâm Uyển ngồi im tựa như không một chút để ý, nhưng ánh mắt lại quan sát vô cùng kĩ càng cho đến khi bị Lãnh Cao Trạm phát giác được mới thu lại dáng vẻ lạnh như băng. Y bước tới hơi khẽ cúi đầu với Quân Lâm Uyển, rồi lại bước tới trước mặt đế vương Bắc Tề. Thận tiện Quân Lâm Uyển cũng chỉ vẽ một nụ cười nhạt trên môi coi như đáp lại lời chào của y-đối thủ cũ duy nhất được hắn để trong mắt.

Một năm trước, khi xâm chiến Nam Hạ Quốc ngoài Đại Mạc, lãnh Vân cũng có tham gia. Y và Quân Lâm Uyển vì vậy cũng từng đã đụng mặt trên chiến trường, trận chiến đó chỉ tiếc có thể hoà mà không thể phân thắng bại. Điều đó cũng khiến Quân Lâm Uyển hẳn nhớ rõ từng diễn biến của trận chiến hồi đó đến tận bây giờ đến tận bây giờ. Bắc Tề chiếm nhiều ưu thế là quốc gia khai chiến đầu tiên chiếm được 17 thành trì, Lãnh Vân chiếm được 9 thành, Đại Mạc chiếm được 4 thành trì vì tham chiến muộn nhất. Bắc Tề tuy rằng có ưu thế, nhưng vì giao chiến với Dực vương của Lãnh Vân mà tổn hại quá nhiều binh lực lẫn quốc khố. Vậy mà bên Lãnh Vân lại không tổn hại mấy còn có thể giành được hơn một nửa "con đường tơ lụa" chính của ngũ quốc trên đất Nam Hạ (con đường tơ lụa chính là chỉ con đường giao thông vận chuyển ngắn mà an toàn nhất)

Thiên Hạ này kẻ có thể đáng làm đối thủ" Mỹ nam rắn rết "Quân Lâm Uyển chắc cũng chỉ có Dực Vương Lãnh Cao Trạm tâm tư khó lường này thôi..

"Khụ. Khụ...Khụ..."Cầm Vân bất chợt giật mình, chén rượu đang uống dở liền bị sặc, nàng vội cúi đầu che miệng, một phần là muốn giấu đi sự hỗn loạn trong ánh mắt. Vừa rồi nàng vẫn còn đang yên đang lành quan sát vị Dực Vương Lãnh Vân kia, Lại Bất chợt phát hiện được ánh mắt lạ thường của vị tướng trẻ sau y, ánh mắt hắn tràn đầy sát khí nhìn nàng...đúng chỉ để ý đến nàng. Tuy vẻ mặt không mấy biểu cảm nhưng ánh mắt thì lại rõ mồn một, nàng tuyệt đối không thể nhìn nhầm.

Quân Lâm Uyển cũng vì hành động của Cầm Vân mà nhận rõ được sự bất thường, đôi mắt lạnh lẽo chợt đảo đến phía nàng vừa nhìn, ngay lập tức bản thân cũng liền nhận ra được những gì nàng cảm nhận thấy, trước khi tên tướng quân Lãnh Vân kia phát giác ra được mình bị phát hiện liền thu hồi ánh mắt một cách nhanh chóng, tựa như chưa có gì xảy ra.

Hàng động lúc này của nàng tuy là vô thức nhưng cũng nhận được một lượng chú ý không hề nhẹ trong điện, Quân Lâm Uyển liền nghiêm giọng nói, trong còn chứa chút trách nặng nói với Cầm Vân: "Chú Ý một chút chứ, không có quy củ gì cả..."

"Là thiếp bất cẩn mong điện hạ thứ lỗi..." Nàng nhu mì giả vờ nói, Cầm Vân hiểu Quân Lâm Uyển là đang muốn phân tán sự chú ý với nàng, nàng cũng rất phối hợp diễn tròn vai một thái tử phi vô dụng trước mắt mọi người. Cho đến khi mọi người trong điện không còn phân tâm nữa mới dám khẽ hỏi hắn: "Tên kia là ai vậy?"

"Một Trong những cánh tay của Lãnh Cao Trạm, Tử Diệt- Phiêu Kị đại tướng quân, đồng thời là thủ lĩnh ám vệ của Dực vương phủ...Nàng đã từng gặp hắn..?" Quân Lâm Uyển nghi hoặc hỏi.

"Với ta thì chưa từng nhưng với hắn thì bản thân hắn, ta không dám trắc...Nhưng thất sự nêu chưa từng gặp thì ánh mắt kia -hắn với ta sẽ không sâu như vậy" Nàng lục tìm trong kí ức của Thiên Cầm Vân trước khi, một chút bóng dáng của vị tướng quân kia hoàn toàn không hề có một chút xuất hiện, lại làm nàng thêm khó hiểu. kẻ biết mặt nàng đề vô cùng ít ỏi, kẻ có thể biết cũng bị Quân Lâm Uyển trước khi đưa nàng về Bắc Tề cũng bị giết sạch. Biết được thân phận thật của nàng vị dực vương kia lại càng không thể. Rốt cục cũng không thể phân thật giả nốt nghi vấn còn lại trong lòng Cầm Vân cũng chỉ còn đợi nốt đối tượng cuối cùng.

"Sứ Thần Đại Mạc quốc tới..." Cái tên cuối cùng được thông báo, Cầm Vân liền ngẩng cao đầu, phong thái tự nhiên hết mức có thể. Nàng đang rất muốn xem biểu hiện của Mạc Phi Lâm khi nhìn thấy nàng còn sống, và còn ngay bên cạnh Quân Lâm Uyển.

Mạc Phi Lâm một thân lam y thêu chỉ vàng cao quý bước vào, bên cạnh còn có một nữ nhân cung trang đồ hồng xanh biếc, cài trâm vàng lộng lẫy, vị này chắc hẳn là thái tử phi Đại Mạc-Tiên triều Nam Hạ trưởng công chúa Hạ Cầm Nguyên. Hắn vì lấy nữ nhân này mà nhẫn tâm bỏ Thiên Cầm Vân, để nàng mặc sống mặc chết ở Nam Hạ. Đối quốc bảo cho Nam Hạ lấy vị trí thái tử cao quý Của Đại Mạc bản thân hắn xem như đã tính toán không ít. Một ánh mắt không hề khiêm nhường đảo quanh điện, Mạc Phi Lâm cố gắng để bản thân cao quý nhất có thể nhưng không được bao lâu liền vì một nữ nhân đeo mặt nạ bên cạnh thái tử Bắc Tề làm cho cứng người mà đứng lại. khuôn mặt như dải bảy sắc cầu vồng, cảm xúc hỗn tạp nhìn nàng.

Cầm Vân biết rõ là hắn đã nhìn thấy nàng, khuôn mặt đang xanh xanh đỏ đỏ của hắn dường như vẫn chưa giảm bớt được sự khó chịu trong lòng

nàng. Tuy rằng hấn bỏ rơi là chủ nhân trước của thân nhưng giờ bản thân nàng đang sống trong đó, hận của Thiên Cẩm Vân trước kia xem như là mối hận của nàng coi như một cách báo đáp vì đã để nàng sống lại trong thân thể này. Bản thân vì muốn trợ tức Mạc Phi Lâm liền khoác lấy cánh tay vững chắc của Quân Lâm Uyển đã vậy cả thân mền mại cũng dựa vào hấn, mặc cho ánh mắt tức nỏ đom đóm của đám nữ nhân kia chỉ cần khiến Mạc Phi Lâm khó chịu cũng đáng. Dù Mạc Phi Lâm còn yêu nàng hay không yêu nàng nhưng nhìn thấy cảnh này chắc chắn vẫn sẽ tức giận. Hấn bỏ nàng! Nàng vợ được cảnh cao là Quân Lâm Uyển, hấn được vị trí thái tử nhưng lại phải chịu sỉ nhục của người đời.

Quân Lâm Uyển vì hành động của nàng mà sửng sò, nhưng bản thân lại không thể đẩy nàng ra. Biết mình bị nàng lợi dụng, nhưng lại can tâm tình nguyện. Bản Thân của hấn ngay lúc này hấn cũng không thể hiểu được, tuy không biết quan hệ giữa nàng và Mạc Phi Lâm Là gì nhưng nhìn nàng tràn đầy cảm hận với hấn, Quân Lâm Uyển cũng không ngại đem thân mình giúp nàng giải toả.

"Điện Hạ..Bắc Tề Hoàng còn đang chờ..."Hạ Cận Nguyên thấy hành động thất thường của hấn liền nhắc nhở tránh thất lễ trước tứ quốc, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía thái tử phi Bắc Tề. Trong lòng nghi vấn-điện hạ nhìn thấy nàng sao lại như thấy ma vậy, chẳng lẽ hai người họ từng có quan hệ gì sao?-. Mạc Phi Lâm bị khẽ nhắc cũng liền tỉnh lại, khôi phục dáng vẻ đi tiếp tới trước mặt Quân Diệp Lâm hành lễ chào hỏi, trong lòng vẫn còn chứa đầy ngạc nhiên, nhớ nhưng lần chưa xốt.

Cẩm Vân lúc này mới chịu buông tay, nhận ra điều bất thường của Quân Lâm Uyển, khuôn mặt lạnh lại khẽ nói "Một kẻ cả đời chỉ biết lợi dụng người khác như huynh, sao nay lại không nhận ra bản thân bị lợi dụng như vậy?"...

"Ta có biết"Quân Lâm Uyển thần nhiên trả lời nàng, một chút tức giận cũng không có, trái ngược hoàn toàn so với suy nghĩ của nàng. "Vậy tại sao..."

"Vì bản thân ta không thích nhìn nàng trong lòng vì kẻ khác mà khó chịu... vậy nên nàng dù có hận hấn thì cứ để ta giả quyết được rồi đừng để trong lòng"..Nàng chưa kịp nói hết câu Quân Lâm uyển đã nghiêm túc trả lời, đối với hấn dường như đã coi nàng là người phụ nữ của mình rồi.

Câu trả lời của hấn làm nàng bất ngờ, cũng lại vô cùng cảm thấy ấm áp lần đầu tiên trong đời lại có người quan tâm đến cảm xúc trong lòng nàng từ khi ba mẹ nàng qua đời ở thế giới kia thì dường như chẳng lại thật lòng quan tâm với nàng như vậy nữa. Quân Lâm Uyển nói với nàng như vậy xem như bản thân nàng theo hấn không uổng, hấn coi như vẫn là một người tốt đấy chứ. Nàng khẽ cười như gió xuân nói với hấn:

"Quân Lâm Uyển! Cảm Ơn Huynh...."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thiên hạ con nhất định phải thống nhất...

Hoàng cung Bắc Tề - Thượng thư phòng

Cánh cửa lớn được khép lại trong thư phòng rộng lớn chỉ có Quân Diệp Lâm và Quân Lâm Uyển, một vàng một đen đầy vẻ ngạo nghễ. Bầu không khí trầm xuống lạnh lẽo vô cùng, một vẻ trái ngược hoàn toàn với không khí trong yến tiệc. Một hồi im lặng Quân Diệp lâm cũng cất tiếng trước "Chuyện thích khách phục kích trong thành, con vẫn muốn giấu trầm nữa sao."

"Thích khách nhắm vào là người phủ thái tử, đương nhiên sẽ không để hoàng thượng phiền lòng. Phủ thái tử con hoàn toàn có năng lực giải quyết."Quân Lâm Uyển giọng như băng huyết chậm rãi nói, đối với sự lo lắng yêu thương của ông đối lại cũng chỉ là một câu lạnh nhạt của hấn.

"Con..."Quân Diệp Lâm nhủu chất lỏng mảy muốn mắng cũng không thể mắng, trong lòng lại tràn ngập chua sọt với đứa con trai này. Là ông có lỗi với hấn trước, là ông để mất đi mẫu hậu mà hấn luôn yêu thương nhất, là ông ép hấn lấy quốc bảo thiên hạ, ép hấn phải hoàn thành nghiệp lớn thống giang sơn. Quân Diệp Lâm ông ngay từ đầu đã không có tư cách gì mà trách mắng Quân Lâm Uyển cả.

"Uyển nhi. Con là con trai ta, là người kế vị duy nhất của ta. Tính mạng của con... Con bảo ta làm sao không thể bận tâm."Quân Diệp Lâm nặng trĩu lòng, nói với hấn.

"Dù con có chết chắc phải là người vẫn còn Phong hay sao."Quân Lâm Uyển đối với sự quan tâm của ông lại là sự thần nhiên một mực không quan tâm đến cảm xúc của Quân Diệp Lâm.

Nếu thật sự để hấn phải lựa chọn, Quân Lâm Uyển tuyệt đối sẽ không để bản thân mình sinh ra trong gia đình đế vương. Nghèo hèn chẳng sao như vậy chỉ ít hấn vẫn sẽ còn mẫu thân bên cạnh.

"Quân Lâm Uyển ta mặc kệ trong lòng con nghĩ gì? muốn làm gì? ta cũng sẽ không ngăn cản. Nhưng ngại vàng con nhất định phải ngồi, thiên hạ này con nhất định phải thống nhất. Như vậy thì tâm tư vất vả, khó khăn bấy lâu nay của Thiên nhi mới có thể hoàn thành."Quân Diệp Lâm không thể kìm lòng nữa mà tức giận quát, ông và Thiên nhi khổ sở, vất vả thế nào mới giữ được thế cục như ngày hôm nay. Tuyệt đối không thể để Quân Lâm Uyển đi lệch hướng mà hai người bọn họ đã tạo ra, Quân Lâm Uyển phải làm đế vương như vậy mới có thể chấm dứt đại loạn đồ mấy trong thiên hạ.

"Những gì đã hứa với mẫu hậu, con vẫn còn nhớ rất rõ và nhất định sẽ làm được. Nhưng còn ngại vị của người thứ lỗi con không hứng thú, trước khi người qua đời việc thống nhất thiên hạ con nhất định sẽ hoàn thành." Quân Lâm Uyển nhìn thẳng ông lạnh lùng trả lời, quả quyết từ chối ngại vị đầy quyền lực

lần mê hoặc chết người kia,kẻ muốn có không ngồi được còn hấn có được dễ dàng mà không chịu ngồi. Cũng chỉ vì nó mẫu hậu của hấn đã phải chịu biết bao đắng cay, cuối cùng cũng vì cái người ngồi trên đó mà bị hại chết,nỗi đau đó đến giờ vẫn còn khắc sâu trong tim, Quân Lâm Uyển làm sao có thể quên đi dễ dàng mà đi làm hoàng đế cao cao tại thượng kia chứ.

Bị Quân Lâm Uyển nói đến vậy,Bản thân Quân Diệp Lâm cũng hết cách.Quân Lâm Uyển hận ông hận ngại vàng ông đang ngồi,nếu cứ ép hấn cũng sẽ chẳng đổi lại được gì. Thôi thì đến lúc đó sẽ tự nhiên có cách.

"Mục tiêu của chúng là quốc bảo thiên hạ,bảo toàn nàg cho tốt.Còn chuyện thích khách có liên qua đến sứ thần hay không ta sẽ cho người điều tra, tin tức xác suất cũng sẽ sớm hơn con."

"Khiến bệ hạ phiền lòng rồi,nhi thần xin phép cáo lui trước."Được Quân Diệp Lâm mở miệng giúp đỡ,Quân Lâm Uyển cũng không có ý từ chối,dù sao cũng sớm tránh được nguy hiểm cho nàg trước khi Hồng Ung và Quân Lâm Phong trở về.

Bước chân vội vã trở về yến tiệc,trong lòng Quân Lâm Uyển là một chuỗi lo lắng không yên về cô nàg nào đó.Hấn cũng rời khỏi đó khá lâu rồi,không biết Thiên Cẩm Vân có phải lại dính vào một trận rắc rối nào rồi hay không.

(Uyển ca ca dự đoán hơn thần ^ ^, Vân tỉ chuẩn bị có một màn lột xác vô cùng siêu đẳng)

Yến tiệc rất cực cũng đã kéo dài được hơn nửa, ca kĩ tuyệt sắc múa hát mê hoặc, những bàn tiệc với trăm món sơn hào hải vị vô cùng thu hút, cung yến kiểu này thì cũng khó lòng mong kết thúc sớm được. Cẩm Vân nàg cũng vì vậy trong lòng buồn chán lại càng thêm buồn chán,chân tê không thể duỗi,lưng mỏi không được hạ,cả người nàg giờ nguyên trang bức tượng đá cứng đờ,bất đi bất dịch.

Quân Lâm Uyển thì vừa bị lão hoàng bí mật gọi đi,chắc cũng khá lâu mới quay về kẻ duy nhất chịu ngồi nghe nàg lái nhai cũng chỉ có hấn,gì lại đi mất...À mà đi rồi cũng tốt đỡ phải ngồi nói chuyện một mình với tăng băng vô cảm hấn lại còn phải chịu chung những ánh mắt sên súa dạt dào đầy tình ý của chư vị đại mỹ nữ ái mộ Quân Lâm Uyển. Bản thân cũng đỡ bị đem ra làm bia phóng hận cho hàng vạn ánh mắt căm ghét kia. Đúng là nàg thả bị buồn đến chết còn hơn.

-Haizzz.....

Nghĩ đến bản thân nàg lại không tìm được thờ dài một tiếng,trong lòng liền xuất hiện một tràng cảm thán " Yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt,đi đến đâu cũng có năng lực quyến rũ người khác.Đã vậy còn tàn sát tập thể từ công chúa đến tiểu thư ngay cả cung nữ cũng không tha!Quân Lâm Uyển đúng là đẹp đến đáng chết.Ông trời vốn đã vô cùng bất công,sinh ra hấn đẹp như vậy sao lại chẳng bù cho một nữ nhân như nàg một ít cơ chứ (người ta cũng thích được ái mộ cơ mà T-T)

-Bác Tề hoàng hậu nghe danh đệ nhất chơi đàn của người đã lâu,hôm nay bản quan lại may mắn có dịp đến đại quốc.Thật sự muốn chiêm ngưỡng một lần để mở mang tầm mắt,rắc sức học hỏi. Hoàng hậu chẳng hay có thể ban cho chúng vi thần được một lần được thưởng thức tài nghệ ấy.

Thừa tướng Đông Yên bất chợt lên tiếng đề nghị với hoàng hậu Bắc Tề,liên thu hút hết sự chú ý trong đại điện. Đông Yên quốc xưa nay không phải vẫn luôn đứng đầu về thi ca âm luật hay sao,hôm nay nói vậy chẳng phải là đang lịch sự thách đấu với hoàng thất Bắc Tề hay sao.

-Để thừa tướng Đông Yên quốc cười trê rồi, bản cung chẳng qua lúc xưa có chút tài mọn giờ làm sao có thể sánh được bằng các vị công chúa thiên kim trẻ tuổi bây giờ được.-Hứa hậu khiêm tốn đáp lời dụng ý muốn chỉ những người trẻ tuổi hơn sẽ thay mình đầu,bản thân bà cũng vô cùng hiểu dụng ý của họ.

-Nương nương nói vậy là qua khiêm tốn rồi,các vị công chúa tiểu thư tuy không ít người tài giỏi nhưng cũng chỉ là trẻ tuổi non dạ,sao có thể sánh được sự lão luyện lâu năm của người được.

-Sứ thần nếu đã nói vậy,vậy để bản cung cùng cháu gái đành mạn phép biểu diễn một chút trước các vị ,coi như đây như là góp vui cho đại điển diễn ra một cách tốt đẹp.

-Hoàng hậu nương nương chớ nói vậy,tất cả đều là vinh hạnh của chúng vi thần.

Rằng co nửa buổi rồi cực vẫn phải đàn,đã vậy hoàng hậu còn kéo cả Hứa Văn Tuyết vào.Không phải là muốn khoe cả thiên hạ nữ nhân nhà Hứa gia là đệ nhất ca cầm đây chứ!

Cẩm Vân nghe vậy lòng chợt nổi hứng thú,có trò tiêu khiển việc gì lại không xem,thật mỗi mắt mong chờ mà hướng lên sâu khấu.

Tiếng đàn du dương vang lên khắp đại điện lớn,âm thanh tươi vui như vẽ ra cảnh xuân tươi đẹp trước mắt,với trăm hoa đua nở hương thơm ngào ngạt,khiến lòng người nghe cảm thấy vô cùng tươi mới tràn trề sắc xuân.Hứa hậu xem ra cũng là một kì tài suất chúng thông hiểu âm luật,nhưng với sự đánh giá của nàg thì chưa được xem là đệ nhất như lời đồn,đây chưa phải cảnh giới cao nhất của tiếng đàn.Tiếng đàn của bà chỉ vẽ ra được ảo cảnh trước mắt chứ chưa chạm vào lòng người,tiếng đàn này xem ra vẫn còn thua xa với tiếng đàn của một người mà trước kia nàg nghe.

Hứa Văn Tuyết một vũ y đồ kiêu diễm,thân thể múa lượn then điệu nhạc trên sân khấu bên cạnh còn có thán vũ cơ phụ múa họa,khiến nàg ta ý đồ lại càng thêm nổi bật hơn,Dải lụa đỏ trong Hứa Văn tuyết bay lên lượn xuống vô cùng mềm mại,nhưng nhìn động tác thân thể của nàg ta xem ra còn mềm mại,mỉm hơn cả lụa.

Đã vậy ánh mắt lại không một chút kiêng dè,dạt dào tình ý quét một vòng quanh điện,nhưng tên quan hạo sắc lại vì thế mà bị mê hoặc càng chăm chú nhìn hơn. Cho đến khi nàg ta đảo mắt đến chỗ Quân Lâm Uyển tại vị,Hứa Văn Tuyết mới biết hấn đã không còn ngồi đó,chỉ còn bóng dáng phé vật

đáng ghét là Cẩm Vân nàng ,tâm trạng liền trở nên vô cùng tức tối.

Cẩm Vân nhìn thái độ vừa rồi của Hứa Văn Tuyết trong lòng cũng đủ hiểu là nàng ta tính thả thính Quân Lâm Uyển nhưng xem ra không thành công đã vậy còn phải nhìn nữ nhân đáng ghét là nàng chắc hẳn hôm nay phải ôm một bụng tức không hề nhẹ về quận vương phủ rồi.

Nàng trong lòng vừa buồn cười lại vừa cảm thông cho ả.

"Quân Lâm Uyển ơi là Quân Lâm Uyển,người ta vì huynh mà chuẩn bị một màn thả thính công phu như thế. Vậy mà con cá chết thôi nhà huynh lại bỏ đi mất,đúng là đáng tiếc đáng tiếc mà kkkkkkk".....

-----giải phân cách-----

"Bộp..Bộp...Bộp....."

Tiết mục kết thúc,tiếng vỗ tay vang lên không ngớt kèm theo những lời khen như mưa,vị thừa tướng Đông Yên kia cũng phải gạt đầu thán phục xem ra hoàng hậu đã không làm mất mặt hoàng thất.

-Vị tiểu thư hiền vũ kia là Văn Tuyết Quận chúa của phủ Cúc Quận vương,quả nhiên là tài nữ hiếm thấy,múa rất điệu nghệ.

-Đang tiếc thay tài sắc như thế chỉ làm thị thiếp trong phủ thái tử,lại phải dưới một thái tử phi phế vật.

-Nghe đồn nữ nhân kia đừng nói đến cầm,kì,thi,hoạ,nhan sắc đến một chút cũng không có,chỉ dựa vào phụ thân là thừa tướng đại nhân mà ngồi được vị trí thái tử phi đó.

-nghe nói nàng là con gái lưu lạc bên ngoài của thừa tướng đại nhân,chỉ vừa nhận lại nửa năm trước,không biết bản thân là loại dã nhân gì nữa.

-Đúng thật không xứng với thái tử điện hạ cao quý của chúng ta,nếu không phải thừa tướng đại nhân quyền cao chức trọng,là nhân tài số một của quốc gia ả cũng không có điểm phúc vậy đâu.....

Chuyện như càng ngày càng trở nên thú vị,hết nói về Hứa Văn Tuyết giờ bắc cầu qua nói xấu nàng. Cẩm vân ngồi đó chứng kiến hết thảy mà mặt không chút đổi sắc,nhân nhả ung dung không một chút để tâm.

Lại càng không ngờ cái ung dung nhàn nhã của mình lại khiến hai còn người ngồi đó cảm phục con người khẳng khái chính trực của nàng.Tâm vững lòng vững,người ngay thẳng không sợ miệng lưỡi thiên hạ,bông hoa sen thuần túy như nàng xem ra đã ẩn mình quá lâu rồi.

Hứa Văn Tuyết nghe lời bàn tán mà trong lòng vô cùng hả hê,bản thân cũng vì đó mà liền không có giới hạn,ưỡn ẹo bước tới gần nàng điệu bộ thảnh an:

-Tí tí lâu ngày không gặp Văn Tuyết thảnh an tí tí.

-Văn Tuyết quận chúa xưng hô vậy thật là làm khó bản cung,rủ sao cũng đâu còn là trắc phi trong phủ thái tử nữa,Hai chữ tí tí này của quận chúa e rằng ta không dám nhận.

Cẩm Vân lãnh đạm,tra lời vô cùng khách khí ý tứ càng rõ ràng "Hứa trắc phi nay đã bị đuổi khỏi phủ,nay bố cáo toàn thiên hạ tránh sau này nhầm lẫn"

Hứa Văn Tuyết biết mình bị nàng chơi sỏ một phen,lòng thêm tức tối mà cố gắng đáp lại.Ả không tin hôm nay không làm Thiên Cẩm Vân nhục nhã thật lớn.

-tí tí sao nữ nói vậy,văn tuyết là kính trọng tí tí,một ngày coi người là tí tí cả đời cũng sẽ coi người là tí tí thân thiết.

-Ồ nói vậy là quận chúa rất kính trọng ta..-Nàng gian xảo hỏi lại.

-đúng vậy.

-Kính trọng ta vậy mà lúc đầu tiệc gặp ta và điện hạ không qua hành lễ,các vị công chúa,tiểu thư ở đây tuy không thân thiết với ta như muội muội nhưng đều qua hành lễ cả.Lễ nghi quy củ trong cung tuy cũng không biết nhiều lắm nhưng cũng không phải không biết,chẳng nhẽ là muội muội quên mất sao?

Cẩm Vân lời lẽ vô cùng sắc sảo gán tội cho ả,Hứa Văn Tuyết thân quận chúa nàng nói ả không hiểu lễ nghi thì đúng quả thật là một sự sỉ nhục lớn.Theo thể lệ thông thường trong cung,khi gặp thái tử và thái tử phi dù là trường bối theo cấp bậc(ví dụ: là thúc thúc nhưng chỉ là vương gia thì gặp thái tử cũng phải hành lễ) còn phải hành lễ hướng chỉ một quận chúa nhỏ nhoi như ả.Cẩm Vân nói vậy há chẳng phải bảo nàng là một nữ nhân vô phép vô tắc không biết lễ nghi hay sao.

-tí tí muội.....

Hứa Văn Tuyết Cẩn chặt môi,tức không nói nổi lên lời,ánh mắt liền chỉ biết cầu cứu về phía cô cô hoàng hậu của mình.

Đám nữ nhân thấy vậy mà vô cùng hả hê cười thầm,tuy bọn họ không ưa gì một phết vật như nàng nhưng lại càng không ưa còn hồ li tinh kiêu ngạo Hứa văn Tuyết kia.Ý mình là cháu gái hoàng hậu mà không coi ai ra gì,nhiều lần vô lễ với họ,nay ả bề mặt thì cùng là gieo nhân gặp quả mà thôi.

Chương 24: Phế vật lột xác

- Thái tử phi sao lại hiểu lầm Tuyết nhi như vậy, nàng chẳng qua vì giúp mẫu hậu lo là vô ý, sao có thể nói là quên đi lễ nghi được. Thái tử phi con tấm lòng rộng lượng chắc hẳn sẽ không chấp nhặt tuyết nhi chứ

Hứa hậu rốt cục cũng vì thanh danh Hứa gia mà lên tiếng bảo vệ cô cháu gái vô dụng của mình, nói Cẩm Vân nàng rộng lượng há chẳng phải nói nữa nàng sẽ biến thành kẻ nhỏ nhen hay sao! hoàng hậu quả thật rất khôn khéo.

- Hoàng hậu nương nương sao con lại trách phạt quận chúa được có chứ. Quận chúa hôm nay vì mọi người hiến vũ góp vui, con khen ngợi còn không hết sao có thể trách mui ấy được chứ.

Cẩm Vân lễ phép trả lời, giọng cũng vô cùng ôn nhu khiêm nhường ý tứ muốn chấm dứt với việc gây sự của Hứa Vân Tuyết. Một phần nàng cũng vì không muốn đem lại rắc rối cho Quân Lâm Uyên, cũng là để tránh rắc rối từ phía hoàng hậu.

- Tỉ ti dù sao Văn Tuyết cũng vì mọi người mà đã hiến vũ hay tỉ ti cũng biểu hiện một chút cho các vị công chúa tiểu thư ở đây mở rộng tầm mắt học hỏi một chút. Đàn một khúc chắc không khó chứ tỉ ti.

Hứa Văn tuyết cứ không biết điều gây sự tiếp với Cẩm Vân, nàng nhìn dáng vẻ của ả càng lúc càng khó chịu. Ai trong thiên hạ đều không biết thái tử phi Thiên Cẩm Vân là một phế vật, cảm kì thi họa đều không biết, kêu nàng biểu hiện là đang cố ý làm nhục nàng hay sao.

Tiếng xì xào bên dưới lại vang lên bên tai Cẩm Vân, còi thường nàng, chế nhạo nàng. Đã vậy hôm nay nàng cho bọn họ mở rộng con mắt.

- Quận chúa thất sự muốn ta đàn?

- Mong tỉ ti có thể thành toàn. - Hứa Văn tuyết dịu dàng nói với nàng nụ cười trên môi càng ngày càng lộ rõ vẻ đắc ý.

- Được, nhưng xưa nay ta đàn đều có người múa, không biết có vị nào muốn giúp. - nàng nói mà ai cũng một vẻ khinh thường, phế vật đàn chưa biết ra cái gì mà còn muốn bọn họ múa phụ họa có phải muốn bọn họ cũng một phen mất mặt cùng hay không, họ ngu gì mà chui đầu vào rọ.

- Nếu có thể bốn cung rất vinh hạnh được múa trên tiếng đàn của thái tử phi bắc tề - Cả một khoảng lặng rất cục cũng có người lên tiếng, người để mọi người đáng ngạc nhiên đấy không phải ai khác mà là vị trưởng côn chúa cao quý của Đông Yên Quốc - Đông Yên Trầm Ngư.

- Công chúa mời

.....giả phân cảnh.....

Quân Lâm Uyên vừa trở lại, mặt mày đã hết sức sa sầm, quả nhiên là đoán không sai mới nửa canh giờ mà ngay cả người cũng mất tâm.

- Tả uý nương nương đâu? - Tả Uý biết mình bị gọi ngay lập tức xấu hổ từ bóng tối đi tới quỳ trước hán đế kể lại từ đầu cho Quân Lâm Uyên mọi chuyện khi hán không có ở đây.

Quân Lâm Uyên lúc này biết chuyện khí sắc mới có chút dịu đi, bản thân cũng có phần tự trách là hán bảo nàng không được gọi hán nửa bước nhưng cuối cùng hán lại bỏ nàng lại đối diện với đám người đó.

Sân Khấu chợt bùng sáng phía sau rèm trắng mỏng được buông xuống che mờ đi bóng hình nữ tử ngồi chơi đàn. Đông Yên Trầm Ngư vũ y trắng thanh thoát bay xuống sân khấu trông nàng đẹp tựa tiên tử hạ phàm không ai muốn rời mắt đi. Cẩm Vân vì muốn đề sự tập trung trong điện về phía khác mới nhờ người biểu diễn vũ nghệ, bản thân chỉ có thể ngồi sau màn che để phòng một số chuyện xảy ra. Hôm nay bất đắc dĩ mới phải động đến đàn hi vọng nó thật sự sẽ không phát tác.

- "Không thể thấy tâm hồn lạc lõng của anh

Cũng không thể hiểu được dáng vẻ của đôi mắt anh

1 cơn gió thoảng, 1 giấc mộng dài

Tình yêu khó đoán như cuộc sống vậy

Trái tim của anh rồi cuộc thi đã bị điều gì mê hoặc?

Hình bóng của anh chìm trong đêm tối

Ngắm hoa đào cuối cùng cũng nở rộ

Nhìn anh ôm em vô cảm còn lạnh lẽo hơn cả ánh trăng cô đơn

Thì thôi đành để anh hạnh phúc bên người khác

Tình yêu dành cho anh như nhịp đập con tim

Về anh nhưng không về được tâm hồn anh

Nhớ về gương mặt anh là điều em có thể làm khi chờ đợi anh

Anh là bản tình ca bất tận trong em.....

Trái tim em chỉ nguyện trao về anh (Bài này là nhạc phim Hoạ Bì nhé,hay nên mình mượn chút)"

Giọng hát vang lên cùng tiếng đàn ấy sao lại bi thương chân thật đến vậy,vạn vật xung quanh như vậy cũng mang theo nỗi buồn.Không ít người cứ vậy mà rớt nước mắt,trong lòng vô cùng thương tâm cũng không biết vì sao.Đấy chẳng phải mới chính là cảnh giới cao nhất của âm luật sao,gảy đàn mà còn có thể điều khiển cảm xúc của người khác.(đoạn này mình hơi chém tí có gì bỏ quá cho nha^^)

Quân Lâm Uyên vì tiếng đàn mà ngỡ ngàng ,bản thân không ngờ đó là nàng,là nàng đàn!là nàng hát!Con người luôn vui vui về về hoạt bát như nàng cũng có tâm tư nỗi khổ mà hẳn không biết hay sao.

Hứa Văn Tuyết vì không nhìn thấy bóng dáng nàng mà lòng vô cùng khó chịu,đã vậy bản thân còn phải thua thảm hai trước công chúa Đông Yên kia.Rồi còn phản ứng của người trong điện,à không tin nữ nhân phế vật đó có thể đàn được như vậy nhất định ả phải vạch trần sự thật.Nóng lòng sai hai cung nữ tới phía trước kéo màn lại,người kia chắc chắn là giả Thiên Cẩm Vân kia nhất định đã giả trò,phế vật kia không thể nào tài giỏi hơn nàng được.

Tầm màn mỏng cứ thế bị kéo xuống bất ngờ, Cẩm Vân cứ vậy xuất hiện trần trụi thật trước trước mặt mọi người cả đại điện như được thêm một phen kinh ngạc.Cẩm Vân cắt chặt rằng cố gắng đàn tiếp,cố gắng để mọi người không nhận ra được điều bất thường trên nàng.

Dung mạo nữ tử trước mắt khiến mọi người đều vô cùng kinh ngạc,kinh ngạc hơn cả tiếng đàn xuất chúng kia.khuynh quốc khuynh thành,tuyệt sắc gia nhân cũng còn chưa đủ để nói về nàng,nếu so với thái tử điện hạ của họ thật sự đứng là không hơn không kém.

Tóc dài bay phiêu dạt trong gió,đôi mắt long lanh đượm buồn, đẹp hơn cả trời đêm,dung nhan tuyệt sắc thân vận y đen tuyền giữa màn đêm không hề chìm đi mà còn vô cùng nổi bật dưới ánh trăng.Đôi tay ngọc ngà múa lượn trên từng dây đàn tạo ra âm thanh rung động đến lòng người. Tựa thân tiên trong mộng ảo, chỉ sợ vừa chạm vào là lập tức tan biến mất.Người con gái đó không phải chính là vị thái tử phi phế vật mà họ vừa chế nhạo khinh thường đó sao.

Cả đại điện như hít phải ngưng khí lạnh,sừng sốt không nói nổi lên câu.Lời đồn nàng xấu xí vô cùng! thái tử phi thế kia mà xấu xí thì con gái bọn họ xứng làm cái cục gì đây,lời đồn nàng phế vật vô dụng! thái tử phi mà là phế vật vô dụng thì con gái bọn họ chẳng lẽ là đồ vứt bỏ.Quả nhiên đều bị lời đồn thiên hạ làm mù mắt cả rồi,Thiên thừa tướng của họ là ai chứ, thiên tài xuất chúng,tuyệt thế kinh người sao có thể sinh ra một đứa con tầm thường cho được.

Hứa Văn Tuyết nhìn nàng mà ngạc nhiên đến sợ,à vẫn không thể tin được đó là Thiên Cẩm Vân xấu xí ngày nào bị ả xem thường xỉ nhục,vết sẹo đó làm sao có thể..làm sao có thể.....

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nỗi niềm cất giấu

Tiếng đàn vừa dứt,Cẩm Vân liền nhẹ nhàng đứng dậy,nhưng đôi chân nàng như mất đi sức lực,bước chân chao đảo sút chút ngã thì lại được Quân Lâm Uyên phi thân đến bên cạnh ân cần đỡ lấy .Quân lâm Uyên vì nhìn ra nàng có biểu hiện bất thường ,trong lòng không an ổn liền đưa nàng rời khỏi điện.

Trong khi mọi người vẫn còn trầm đắm trong cảm xúc mà tiếng đàn của nàng mang lại,không một ai biết họ đã rời đi từ lúc nào.Cho đến khi sự tĩnh bởi tiếng vỗ tay đầu tiên,cả điện mới vỗ tay như sấm,hết lòng khen ngợi Đông Yên công chúa lẫn thái tử phi Bắc Tề.

-Cẩm Vân nàng sao vậy...sao lại run như vậy hả.

Quân Lâm Uyên giật mình nhìn cơ thể nhỏ bé đang vô cùng run rẩy trong lòng mình,trong tim hắn bỗng trào lên một cỗ chua xót lẫn lo sợ.Hắn lo lắng cố kéo nàng ra khỏi lồng ngực mình,nhưng Cẩm Vân lại không một chút phối hợp ,đôi tay vẫn một mực vấu lấy áo Quân Lâm Uyên,nàng cúi gầm mặt yếu ớt nói:

--Ta xin huynh...huynh để ta ở một mình được không..

-Thiên Cẩm Vân Nàng mau nhìn ta,có phải là trúng độc rồi không .Đi ta đưa nàng tìm thái y.

Quân Lâm Uyển sốt ruột đến mức không kìm chế được cảm xúc mà mắng nàng.Cẩm Vân biết Quân lâm Uyển sẽ không để ý đến lời nàng nói ,bất đắc dĩ đành dùng hết sức đẩy mạnh Hấn ra,rồi bỏ chạy về phía hậu hoa viên..."phát tác rồi...nó lại phát tác rồi..."

Quân Lâm uyển bị đẩy mạnh bất ngờ,bản thân không chút phòng bị mà chao đảo lùi về sau vài bước.Tuy sức của nàng không thể đẩy ngã được hấn,nhưng lại khiến hấn vuột mất nàng.Nhìn đôi bàn tay trống vắng,Quân Lâm Uyển liền vội vàng đuổi theo nàng,chỉ sợ nàng sẽ gặp phải nguy hiểm.Lần đầu trong đời hấn vì một người con gái mà sáo trộn tâm gan đến vậy,nàng phải biết rằng nàng đã là một phần của hấn không thể tách rời.

Bỏ chạy được một lúc,cuối cùng Cẩm Vân cũng dừng lại trên một cây cầu đá nhỏ trong hoa viên,xung quanh đây đều có núi giả lẫn cây cối bao bọc, chắc chắn sẽ không một ai để ý đến sự xuất hiện của nàng ở đây.

Đôi bàn tay run rẩy ôm chặt lấy thân mình,ánh mắt hoảng loạn nhìn xuống mặt hồ.Tim nàng đau như thắt,cổ họng như nghẹt thở,y như những gì ngày đó nàng phải chịu đựng.Nàng vốn tưởng thân thể nàng không phải của nàng thì sẽ không sao,nhưng nàng đã nhầm dù có thay tim đôi phận chỉ cần kí ức vẫn còn,nó sẽ vẫn day xéo tâm can nàng ,ép nàng phải nhớ lại từng chút một.

Mái ấm của nàng bị phá đến tan hoang,nơi đâu cũng vô cùng hỗn loạn,ở đó nàng nhìn thấy ba ôm chặt lấy mẹ nằm im lặng trên mặt đất.Quần áo trên người đều nhuộm đỏ máu tươi.Tất cả đều bị phá nát,vật duy nhất còn nguyên vẹn chỉ là chiếc đàn cổ mẹ thích nhất ngay bên cạnh thi thể hai người.khắp căn phòng đều vô cùng lạnh lẽo,mùi máu tanh xộc vào mũi khiến nàng nghẹt thở,cảnh tượng tàn nhẫn bót nát đi trái tim một cô bé chỉ mới 10 tuổi.Nàng run rẩy ngã phịch trên đất,mắt nhắm lệ nhìn từng giọt máu còn vương trên dây đàn.Trông chúng như những viên pha lê quý giá,mạng về đẹp tàn nhẫn đến chết người .

Sau cái đêm định mệnh đó,tất cả những gì nàng còn lại chỉ còn bà ngoại và đứa em trai chỉ mới mấy tháng tuổi.Ba mẹ nàng đều bị giết hại một cách vô cùng tàn nhẫn,cảnh sát lại chỉ kết luận là một vụ tự sát.Hung thủ trắng trợn đoạt lấy sản nghiệp nhà nàng.Nàng và em trai bị đuổi khỏi gia tộc như những đứa trẻ mồ côi,mặc cho chúng tự sinh tự diệt trong cái thế giới cô độc và hiểm ác này.

kí ức đáng sợ biến thành nỗi ám ảnh dai dẳng bám lấy nàng không buông cứ mỗi khi nàng chạm vào đàn cổ.Mẹ rất thích chơi đàn,nàng cũng vậy hơn nữa bản thân chơi vô cùng giỏi.Nhưng kể từ này đó nàng đã không bao giờ muốn động vào chúng.Nỗi ám ảnh của nàng là một căn bệnh thần kinh,ở đây lại không có thuốc hỗ trợ,bản thân nàng chỉ còn biết cố gắng chịu đựng chờ nó qua đi .Cẩm Vân cố gắng tự nhủ bản thân sẽ rất nhanh thôi..sẽ rất nhanh thôi nó sẽ qua đi..."Căn bệnh này chính là điểm yếu duy nhất của nàng,điểm yếu này tuyệt đối không một ai được biết.

-Vân Nhi rốt cục huynh cũng tìm được muội,muội có biết mấy năm qua ta vì muội vất vả cỡ nào hay không...vân nhi rốt cục muội cũng chịu để ta gặp lại.

Một thân thể nồng nặc mùi rượu từ phía sau bắt ngồi xuất hiện ôm chần lấy nàng.Cẩm Vân giật mình,hoảng hốt vùng vẫy cố thoát khỏi vòng tay đó,nhưng càng cố nó chỉ càng thêm siết chặt hơn.

-Buông ra... buông ta ra.. ta không quên biết người.....

-Vân nhi huynh biết muội nhất định là còn giận huynh.Tha thứ cho huynh lần này,từ nay về sau ta sẽ không bỏ rơi muội thêm lần nào nữa.Vân nhi giờ huynh đã là thái tử sau này còn là quân vương cao quý của Đại Mạc.Huynh sẽ cưới muội...sẽ cưới muội mà.

Giọng nói này quả thực có chút quen thuộc,không đời nào chả nhớ....."Thái tử,Đại Mạc quốc..."Hấn là Mạc Phi Lâm chó má...Sao lúc này bản thân nàng không phát hiện ra cơ chứ.

Cẩm Vân lửa giận bùng bùng,máu nóng dồn lên não,tìm được sơ hở liền muốn động thủ cho tên biến thái này đoạn tử tuyệt tôn luôn.Nhưng còn chưa kịp làm gì Mạc Phi Lâm bất ngờ bị đá bay đi đằng nào không biết,còn nàng thì rơi vào lòng ngực ấm áp của ai đó.Trường bào đen giống nàng..... Là Quân Lâm Uyển đến cứu nàng sao.

-Có sao không?-Quân Lâm Uyển ân cần hỏi nàng,ánh mắt lo lắng sen chút dịu dàng,cảm giác vô cùng gượng gạo như thể chưa làm bao giờ.Cẩm Vân đối diện liền có chút choáng váng,sốc nặng. Quân Lâm Uyển có phải là đầu bị kẹt vào cửa hay không sao lại nói chuyện với nàng bằng giọng điệu đó,cảm giác cứ như bị sốc nhiệt vậy,đang lạnh như băng rồi tự dưng lại ấm không chịu được.Hấn có biết làm như vậy sẽ khiến nàng ảo tưởng mình quan trọng lắm không bằng.Xét đi xét lại,hình như hôm nay Quân Lâm Uyển quan tâm nàng hơi thái quá thì phải,không biết lúc ra khỏi phủ đầu có bị đập mạnh vào đầu hay là uống lộn thuốc gì không nhỉ???

Nhìn khuôn mặt đang cứng đờ tràn đầy nghi hoặc của nàng nhìn hấn.Quân Lâm Uyển lại bắt gặp chầu mày, cộc cho nàng một cái thật mạnh vào trán.Cô nàng bật trị này lại suy diễn lung tung nữa rồi - -!

-"A....."ta không sao nhưng cũng sắp bị huynh đánh thành có sao rồi đây này.Thế này là tổn thương thể xác lẫn tinh thần mà còn suy giảm IQ của bản cô nương,huynh còn không bồi thường.

Cẩm Vân kêu đau một tiếng,liền hăng giọng bắt bẻ, tính toán tiện thể đòi lấy mấy nghìn lượng bạc của Quân Lâm Uyển.Đang yên đang lành tự dưng bị đánh đúng là oan ức quá thể mà.

Nhìn cái cô nàng to gan đang loạn ngôn trước mặt mình kia, đáng vẽ sinh long hoạt hổ hùng hực khí thế. Quân Lâm Uyển tựa thở phào nhẹ nhõm, có thể nói năng người khác đến mức thế này xem ra nàng đã không sao, cơ thể không nóng, tay cũng không còn run, sắc mặt hồng hào... Nàng ổn cả rồi.

-To gan người biết bốn cung là ai không mà dám....

Cái kẻ vừa bị Quân Lâm Uyển đá một cước nằm sóng soài trên mặt đất cuối cùng bị hai người bọn họ bơ đến mức không chịu nổi, tức giận quát tháo.

Quân Lâm Uyển lạnh lùng khinh bỉ còn người không biết trời cao đất dày trước mặt. Vừa rồi hình như hấn tốt bụng qua rồi thì phải. Với Mạc biến thái này không nên dùng sức đá mà phải dùng toàn bộ nội lực đá hấn bay về Đại Mạc Quốc rồi mới phải. Dám động vào người của Quân Lâm Uyển này đúng là trán sóng rồi mà.

-Đại Mạc thái tử giữa chốn thanh thiên bạch nhật trên nghê thái tử phi của bốn cung vậy là có ý gì?

Bị đối phương đáp lại bằng giọng đầy sát khí, toàn thân như lạnh cứng người. Giờ mới tỉnh táo nhìn rõ dung mạo yêu nghiệt của đối phương, khẽ sùng sốt, vội vã giải thích:

-Bác tề thái tử thứ lỗi đã mạo phạm, chỉ là nhận nhầm, nhận nhầm thôi.

-Là nhận nhầm! Vậy có phải nên nhìn kĩ lần nữa để tránh nhầm lẫn về sau hay không?

-không cần.. không cần..

Mạc Phi Lâm vội vàng từ chối, nhìn ánh mắt đáng sợ của Quân Lâm Uyển lần lại nói hấn cũng vô cùng hiểu ý tứ. Quân Lâm Uyển là kẻ không nên động vào, đặc tội với kẻ máu lạnh đáng sợ này thì chỉ bằng để hấn đặc tội với Bắc Tề hoàng còn hơn.

Quân Lâm Uyển nhận được câu trả lời thích đáng đầy lễ độ kia, cũng không muốn phí lời nữa liền trực tiếp ôm nàng rồi đi, cố gắng để cho Mạc biến thái kia biết một điều Thiên Cầm Vân là của hấn, dù đã từng có quan hệ với Mạc phi lâm hấn hay không, Cầm Vân vẫn thuộc quyền sở hữu của hấn rồi có vút bỏ cũng không đến lượt Mạc phi Lâm với đến.

Mạc Phi Lâm một mình đứng lại cô độc trên cây cầu đã nhỏ. Nàng là Vân nhi hấn không nhận nhầm, nàng quả thực có đẹp hơn trước, vết sẹo chắc được chữa khỏi. Nhưng khí chất trên người nàng sao lại khác đến vậy, không còn là một cô nương dịu dàng đằm đĩnh độ, thay vào đó là khí chất vương giả, lạnh lùng, con người cao quý làm người khác có cảm giác ngưỡng mộ nhưng không dám với tới. Nàng như biến thành một con người khác.

-Vân Nhi muội còn yêu ta không.....

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cứu Lãnh Cao Trạm

Gần tới điện, Quân Lâm Uyển mới chịu lới lỏng cánh tay đang ôm nàng ra, Cầm Vân liền nhanh chóng tách ra khỏi người hấn, khiến trong lòng hấn bỗng có chút trống rỗng hăng hụt.

-Chuyện vừa rồi thật sự... cảm ơn huynh -Nàng khó sừ nói ra lời cảm ơn, tuy đôi lúc hấn rất đáng sợ nhưng lúc nào nàng gặp nguy Quân Lâm Uyển đều có mặt cứu nàng cả. Nàng nợ hấn, điều này không hề sai.

-Thân thủ nàng vốn rất tốt, sao lúc này lại để cho kẻ khác khống chế đến mức như vậy?-nghĩ lại đến cảnh ban nãy hấn nhìn được khi vừa tìm thấy nàng, Quân Lâm Uyển trong lòng lại tức giận, bực mình trách móc. Thích khách nàng còn có thể giải quyết một cách dễ dàng, sao lần này lại để một tên ẻo lả như Mạc Phi Lâm ôm đến mức không thoát ra được cơ chứ.

Cầm Vân xấu hổ, cúi đầu giải thích:

-Tâm trạng ta ban nãy có hơi bất ổn, không chú ý được nhiều.....Xin lỗi mà, ta cam đoan lần sau chắc chắn sẽ không để như thế nữa.

Cầm Vân đem ba ngón tay chỉ lên trời mạnh miệng cam đoan với hấn, nàng ban nãy còn tưởng sẽ mất hơn nửa canh giờ để khống chế lại tinh thần. Nào ngờ bị Mạc Phi Lâm dọa cho bạt hồn bạt vía mà khỏi luôn, xem ra còn hiệu quả hơn cả uống thuốc. Lần sau có đánh chết, nàng cũng không dám động vào đàn nữa.

Quân Lâm Uyển nghe xong câu trả lời của nàng mặt mày lại tối xảm, hết sức khó coi. Nàng đùa hấn sao? còn có lần sau nữa, chẳng phải là muốn chọc hấn tức mà bấm vằm tên khốn đó ra sao?

-Nàng cứ như vậy! sao lúc nào ta mới có thể an tâm được đây.

Quân Lâm Uyển thở dài, vừa chắt vắn vừa bước đi. Cẩm Vân bị nói khuôn mặt liền ủ rũ tựa như trái cà héo, buồn tẻ bước đi phía sau hần. Nàng là quân cờ của Quân Lâm Uyển vậy mà còn chưa sử dụng đã gây ra cả một đồng rắc rối cho hần, Cẩm Vân nàng cũng đâu muốn trở thành kẻ vô dụng như vậy.

- VƯƠNG GIA.. VƯƠNG GIA NGƯỜI SAO VẬY?

Bất chợt trong điện truyền ra tiếng la lớn nghe vẻ rất gấp gáp hoảng hốt, Cẩm Vân cùng Quân Lâm Uyển vội vã bước vào.

Lãnh Cao Trạm mất ý thức lảo đảo co giật trên đất, khuôn mặt đỏ bừng hai tay cứ liên tục ôm lấy cổ họng. Cung yến giờ được một phen hỗn loạn, hoàng đế cũng không còn an nhàn trên long ý được nữa cũng vội vàng bước xuống, hô lệnh :

- Mau truyền thái ý ...

Thực tình Dực vương này mà chết thì đúng là một truyện tốt cho sự nghiệp thống nhất thiên hạ của Uyển nhi, nhưng chết trên đất Bắc Tề này thì lại là đại họa, ông cũng không thể nhắm mắt làm ngơ.

Thái giám được lệnh cũng không dám chậm trễ liền chạy đi, hoàng hậu cũng lệnh cho mấy binh lính bế Lãnh Cao Trạm tính rồi đi không ngờ lại bị Cẩm Vân cản lại.

- Di chuyển sẽ chớ nặng thêm, để hần làm nguyên đi.

- Nàng biết Dực Vương bị gì sao? - Quân Lâm Uyển quay sang hỏi nàng, Cẩm Vân quan sát một lúc từ tốn gật đầu, là chứng ngạt khí do dị ứng nặng không sơ cứu kịp thời sẽ nguy hiểm đến tính mạng (mk không hiểu lắm về y học, đoạn lại chém một tí nha ^^)

- Thái tử phi con cứu được chứ - Hoàng đế nghiêm túc hỏi nàng, chẳng lẽ muốn để nàng liều cứu hần?

Cẩm Vân lưỡng lự mặc cho ánh mắt mong chờ từ phía hoàng đế, lẳng lặng nhìn Quân Lâm Uyển chờ đợi gì đó, nàng không thể tùy tiện thích sao làm vậy được nữa. Cẩm Vân cần sự đồng ý của hần.

Quân Lâm Uyển biết nàng đang chờ đợi sự đồng ý của mình thoáng chốc gật đầu, Lãnh Cao Trạm với hần thực sự là một mối nguy hiểm, nhưng Quân Lâm Uyển hần cũng không phải kẻ nhân lúc kẻ thù sơ hở mà đánh lén. Đã đâu thì phải đấu trực diện như vậy mới có thể khiến kẻ khác tâm phục khẩu phục mà quỳ trước hần.

- Nhi thần có thể cứu được, phụ hoàng xin người cho phép... - Cẩm Vân rút cục cũng trả lời ông, hoàng đế liền không do dự gật đầu. QUỐC BẢO THIÊN HẠ ông tin nàng không phải là một nữ nhân tâm thường.

- Trẫm lệnh cho Thái tử phi Lập tức cứu Dực vương.

- Nhi thần tuân chỉ.

Nàng đi tới chỗ Lãnh Cao Trạm tỉ mỉ kiểm tra, sung hống ngạt khí nhịp tim tạm ngừng, nàng tiến hánh xoa bóp tim, nhưng lại chẳng mấy chuyển biến. Trường hợp này bắt buộc phải làm tiểu phẫu rạch một lỗ nhỏ trên cổ họng nhằm lưu thông lại ho hấp.

- Đem rượu, khăn sạch và nến qua đây. - lệnh được ra, mọi thứ đề nhanh chóng được đưa đến trước mặt nàng.

Cẩm Vân rút trâm trên tóc khử trùng qua, hướng đến cổ Lãnh Cao Trạm. Tử Diệt tướng quân bên cạnh hần nhìn thấy hàng động của nàng hoảng hốt vội rút kiếm kề trước cổ nàng tức giận hét:

- Dám hành thích vương gia, người chán sống rồi..

Cẩm Vân cận kề sống chết lại không mấy may sợ sệt, nàng lạnh lùng khí thế đáp lại:

- Ta chết hần chết, mạng của Dực Vương có cứu được hay không là do các người.

- Người.... - Kì diệt vì câu nói của nàng làm cho tức giận lỗ mãng liền muốn giết, nhưng chưa kịp làm gì đã bị kiếm của Quân Lâm Uyển chặn lại dí sát trên cổ hần, toàn bộ người của Lãnh Vân đều bị người của Quân Lâm Uyển vây lại, liền không dám manh động, đây là hoàng cung Bắc Tề không phải là địa bàn của họ dù tức giận cũng không thể tùy tiện manh động.

- Kì tướng quân xin hãy bình tĩnh trước đã.. Thái tử phi của bản cung không thể cứu được mạng Dực Vương, phu thê chúng ta hai mạng đền một mạng không để Lãnh Vân quốc một chút uất ức.

Quân lâm Uyển mền mòng thuyết phục Kì Diệt thu kiếm lại, có lời đảm bảo của thái tử Bắc Tề hần cũng không thể lỗ mãng thêm, đành để mặc Cẩm Vân tùy ý hành động trong sự giám sát của mình chỉ cần nàng có ý đồ bắt thường hần tuyệt đối không tha.

Quân Lâm Uyển hướng mắt đến nàng gật đầu một cái, để nàng biết hần sẽ luôn bên cạnh bảo hộ cho nàng. Cẩm Vân liền không tiếp tục trậm trễ tiến hành sơ cứu.

Lãnh Cao trạm trợt bưng mờ mắt lấy lại dần được hô hấp, cả đại diện như thờ phào nhẹ nhõm thái tử phi của họ đến cả y thuật cũng biết, hôm nay đúng là đem cho họ hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác mà. Cẩm Vân áp tai vào lồng ngực hần kiểm tra lại nhịp tim, xem ra đã ổn định, nhưng lại sợ có vấn đề

gì cố gắng hồi hân:

-Dực vương ngài có nghe thấy ta nói gì không,nếu như có thì chớp mắt với ta ba cái có được không?

Giọng nói dịu dàng truyền đến,Lãnh Cao trạm mơ màng đối diện ánh mắt đầy ám áp tràn đầy lo lắng của nàng đang nhìn hân.Giọng nói Cẩm Vân như một sư thôi miên với Lãnh Cao Trạm, hân ngoan ngoãn làm theo những gì nàng nói cố gắng chớp mắt đủ ba cái.

Cẩm Vân mệt mỏi đến mức ngồi phệt xuống cả đất, đúng là doạ nàng mà cung yển kiểu này sau tốt nhất một mình Quân Lâm Uyển đi được rồi còn kéo nàng đi nữa là đau tim đến chết luôn đó.

Tất cả đã xong thái y giờ mới lạch bạch chạy tới, theo lệnh hoàng đế đưa người đi chữa trị.

-Phụ hoàng,nàng cũng đã mệt rồi nhi thần xin phép cáo lui.

-Được rồi về nghỉ trước đi,mai sớm sẽ cho người qua truyền thánh chỉ.

Quân Lâm Uyển lấy có xin về trước, hoàng đế cũng không dám giữ lại liền gật đầu đồng ý để cả hai rời đi.Cẩm Vân mệt mỏi quá độ chân tay lười chẳng buồn nhúc,đang cố gắng đứng dậy liền bị Quân Lâm Uyển nhúc bổng lên,bé nàng trực tiếp rời đi. Nàng muốn vùng vẫy liền Quân Lâm Uyển trùm mắt doạ,bản thân liền ngoan ngoãn không dám nhúc nhích để hân bé đến khi ra tới xe ngựa.

.....
-Nàng biết y thuật sao?-Vừa an tọa trên xe,nàng còn chưa kịp nghỉ ngơi liền bị đem ra tra khảo,Cẩm Vân cũng không có sức mà chống đối,gật đầu nói vớiQuân Lâm Uyển.

-có biết chút,nhưng cũng chưa đến mức biến thành thần y.

Vốn ở hiện đại nàng có học qua một lớp cứu hộ ngạt khí,bản chất cũng vì công việc nguy hiểm chui ra chui vào hầm mộ liên tục,bản thân cũng phải cũng có chút bản nẩy này đề phòng không kịp đưa tới bệnh viện ngay lập tức.nhưng lại thật không ngờ nàng còn chưa kịp thể hiện,thì cả đoàn lại một đồng kéo nhau đi học,nàng cũng chỉ mới thực hiện cứu có hai ba người không ngờ hôm nay lại đụng phải một ca khó như vậy, cũng coi như không uổng tiền và thời gian nàng bỏ ra.

-Sao khi cứu hân nàng lại hỏi qua ý ta? không phải trước giờ vẫn luôn tùy tiện sao.-Hân khó hiểu, trăm trăm nhìn nàng đợi một đáp án thoả mãn sự tò mò của mình.

-Cứu người tuy là chuyện nên làm nhưng cũng còn phải xem mặt ai rồi mới tính,Dực Vương này với huynh nhìn qua cũng biết là hoà khí không tốt,nếu ta tùy tiện cứu hân biết đầu sau này lại là trở ngại đối với huynh,bản thân ta lại kè ỷ bám thái tử huynh nếu huynh gặp nạn vì ta thì cái mạng này cũng chẳng cần nữa sao...Hơn nữa nếu thích khách lần trước do hân phía tới thể chẳng phải ta đã ngu ngốc cứu kẻ thù của chính mình sao.

-Nếu nàng đã sinh nghi ngờ sao còn muốn cứu?

-Tuy rất có khả năng,nhưng giữa một kẻ không quen không biết như hân thì tên họ Mạc biến thái kia khả nghi hơn.-nàng phân tích cặn kẽ,ánh mắt mong chờ câu nói của Quân Lâm Uyển với suy nghĩ vừa phân tích của mình.

Quân Lâm Uyển đối với lời này nói toàn cục cũng đánh giá một chút nhưng rồi lại bật cười,nàng xem vấn đề này qua đơn giản,lại thêm bị tức giận chen mờ mắt mà phán đoán trên cảm tính -hồ đồ...

-Suy nghĩ đơn giản-Quân Lâm Uyển nói một câu cụt ngủn rồi lại còn tặng cho nàng một cốc rõ đau, Cẩm Vân mặt mày nhăn nhó còn chưa kịp phản bác liền bị Quân Lâm Uyểnôm và lòng.

-Nghỉ một lát,chẳng phải muốn đòi bồi thường sao?

Cẩm Vân dựa đầu vào vòm ngực vừa rấn chắc lại vừa âm áp liền bị dụ hoặc ngoan ngoãn nhắm mắt tìm Chu Công đánh cờ. Nàng đang rất mệt rất lười,Quân Lâm Uyển muốn bồi thường nàng cũng không ngại dùng.

Cẩm Vân cứ như vậy mà không biết lúc nào đã ngủ say trong lòng hân,Quân Lâm Uyển chăm chú quan sát khuôn mặt nàng,từng góc cạnh trên mắt đến từng cái nhú mày trông mơ của nàng,đúng là rất đẹp.

Nhưng sao nàng lại luôn thích giấu đi như vậy....

Trên môi bất giác nở một nụ cười, khiến hân cũng cảm bản thân mình khó hiểu,gần gũi với một nữ nhân như vậy còn có thể cười được.Đây là lần đầu tiên kể từ khi mẫu thân qua đời.

Haizzz..!Ban đầu hân rất muốn giết nàng,nhưng giờ thì không thể xuống tay được nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ban thưởng

Ngai vị không còn,nước mất nhà tan, thân là vua mà giờ lại chẳng khách nào dám dân đen hèn mọn. Nam Hạ hoàng ông ngày ngày trốn lui trốn tui khỏi sự truy sát của Quân Lâm Uyển,lại không thể ngờ tránh miệng sói lại rơi miệng cọp,ông lại có ngày phải sống trong ngục tối Dực Vương phủ Lãnh Văn quốc.

-Các người đã tìm ra nữ nhân đó ở đâu rồi cũng lên thực hiện lời hứa của mình đi.

-Nam Hạ hoàng cần gì phải gấp như vậy,giải thoát cho ngài sẽ sớm làm...Nhưng thức chúng ta còn muốn hơn cả nữ nhân đó vẫn còn trong tay ngài .Chẳng phải cũng từng làm vua một nước hay sao,mạng của ngài sao lại chỉ rẻ mạt bằng mạng của một nữ nhân được cơ chứ.

Bạch y nam tử từ tốn ngồi xuống ghế,đối diện bên cạnh là Nam Hạ hoàng đang bị xích chặt quỳ gối trên đất lạnh. Đôi mắt phượng thâm sâu khẽ neo lại,giương mắt anh tuấn vẫn luôn phảng phất nụ cười u nhã. Từ Kì chờ đợi câu trả lời từ tên phế đế trước mặt,hắn không cứng không mềm nhưng lại mang đầy ẩn ý đủ để đối phương phân tâm mà lộ sơ hở.

-Ta đã nói rồi thích sát lâu chỉ có nữ trưởng tử của ta biết được,ngươi có tra tấn thế nào cũng vô dụng,ta thật sự không biết.

-Nam Hạ hoàng ta cho ngài một cơ hội cuối ,hai ngày.Hay suy nghĩ thật kĩ rồi hãy trả lời ,ngài là một kẻ thông minh.Ta chắc rằng ngài cũng rất yêu quý cái mạng của mình,ta đi trước.

Ông ta vẫn cứng đầu một mực không chịu nói,tra tấn đủ kiểu suốt một năm xem ra cũng không thể làm hắn lung lay.Cũng phải mà,quân cờ cuối cùng có thể cứu vớt cuộc đời của mình ai lại có thể dễ dàng mà gia ra...Nam Hạ hoàng cần một chút thời gian...

-Ngươi không thể nuốt lời như vậy được...tha ta ra....lãnh Cao Trạ tha ta ra.....

Từ Kì cứ thế mà rời đi,mặc cho sự gào thét của ông.Nam Hạ hoàng càng ngày càng chất vật khô sò trong ngục sắt tối tăm.Cả người gầy gò,thân thể chịu sự tra tấn đến tàn tạ,từng vết thương mới lại trùng lên vết thương cũ vừa đáng sợ lại vừa thảm hại. Thật sự là không thể nào mà nhận ra được một chút khí chất của một kẻ đã từng làm vua.tất cả những gì ông phải chịu hôm nay đều do một kẻ ban cho..

"QUỐC BẢO THIÊN HẠ-MỘT KHI TA ĐÃ RA KHỎI ĐÂY NGƯỜI DỪNG HÒNG SỐNG YÊN ỔN."

PHỦ THÁI TỬ'-PHÙ DUNG CÁC.

-Nương nương người mau dậy đi,thái tử điện hạ đang chờ người bên ngoài đó.

Mộng Y vội vàng chạy vào gọi chủ tử,hết lay rồi lại kéo cũng không tài nào gỡ được thái tử phi ra khỏi giường.

-Nương nương nô tì xin người đó,dậy đi mà mai người ngủ bì cũng được.....nương nương..

mong Y càng ngày lại càng hoảng hốt,chắc cô đau tim chết mất. Thái tử đã đứng bên ngoài được một lúc rồi,còn lâu nữa cô chắc không cần cái cổ nữa rồi. Hôm nay rù có phải kéo lê xác nương nương ra ngài cơ cũng nhất định phải làm.

-Mới sáng sớm đã ầm ỹ, ta không dậy,còn la hét nữa là ta treo em lên đó.

Cầm Vân đầu bốc hỏa quá cô nhóc một trận,đến ngủ cũng không dễ dàng yên được hay sao. Mộng y cứ tưởng nương nương nhà mình đã thực sự tỉnh nào ngờ cầm vân lại nhắm mắt tiếp tục vùi đầu vào trong chăn ngủ tiếp.

"Cạch...Cánh cửa bị đẩy ra,một thân triều phục băng lãnh,đầy uy lực bức vào,mộng Y hoảng hốt,sợ hãi vội quỳ xấp trên đất,run đến nỗi nhìn cũng không giám -"nương nương ơi người thất sự hại chết nô tì rồi..."T T

-còn không chịu dậy thì ta sẽ đích thân là người treo ngược nàng lên đó-THIÊN.CẦM.VÂN.

Giọng nói lạnh lùng vừa cất lên,tựa như một gáo nước lạnh tát thẳng mặt nàng.Cầm Vân lên bật dậy,tỉnh ngủ nhảy xuống khỏi giường.Một thân quần áo xộc xệch đối diện Hán triều phục chỉnh tề.

-Thái tử điện hạ,mới sáng sớm không biết người tìm nô tì có việc gì?

-Chỉnh đốn lại y phục,mau ra ngoài tiếp chỉ.

Quân lâm Uyển nhìn dáng vẻ của nàng liền bất giác thờ dài bước ra ngoài,hắn thức sự rất muốn trọc mù mắt mình mà,lời hôm qua nói nàng là xinh đẹp tự xin rút lại...

Cầm Vân ngơ ngác nhìn thái độ của Quân lâm Uyển...vậy là sao!.Nàng tự mình đến trước gương lớn,y phục lụa nhún đến thân hại,tóc dài một đồng rối như tổ quạ,mặt bơ phờ khoẻ mắt còn có gỉ,tội tệ hơn là miệng nàng còn có vết dài gì khô khô...chẳng phải là chảy dài sao.Cầm Vân đau khổ gọi Mộng Y và chỉnh trang lại mình,bản thân giờ mới hiểu được cái ánh mắt hắt dành cho nàng ban nãy

"Aaaaaa.....đúng là mặt hình tượng quá đi...."

Cầm Vân một thân lục y đơn giản,bước ra ngoài. Trước sân Phù Dung các chứa đầy các rương hòm lớn nhỏ,bên cạnh còn có mấy khay bảo ngọc,lụa là đều là thượng hạng, trân quý.,nàng nhìn đến hoa cả mắt.

-Thái tử phi Thiên Cầm Vân tiếp chi.-lão công công tay cầm thánh chỉ đến trước mặt,Cầm Vân biết lễ nghi trong cung cũng liền quỳ xuống,đồng loạt nô gia trong phủ cũng quỳ theo.

-Phụng thiên,thừa vận hoàng đế chiếu viết.Thái tử phi Thiên Cầm Vân tài đức vẹn toàn làm vẻ vang đáng tiếng quốc gia,nay lại có công cứu mạng Dực Vương -Lãnh Vân Quốc,bảo toàn được hoà khí hai nước,công vô cùng lớn nay trẫm ban thưởng.....Thái tử phi người mau đứng lên nhận chi.

-Tạ ơn hoàng thượng.....

Lão công công truyền chỉ tươi cười trao lại thánh chỉ vàng trời cho nàng,rồi nhận lộc (bạc) từ tay Mộng Y,liền hành lễ cáo lui với nàng và Quân Lâm Uyển.Cầm Vân trong tay cầm thánh chỉ,vui sướng đến mức muốn rơi cả lệ "tiền ơi cuối cùng em cũng chịu quay về rồi sao...".Quân Lâm Uyển huynh không ngờ đúng không,tiền huynh cướp của Thiên Cầm Vân này lại có ngày phải trả lại.Tuy không phải là đòi được từ tay hắn nhưng cũng là phụ hoàng hắn trả thay,cũng là lấy từ cái quốc khó sau này hắn được hưởng.Quân Lâm Uyển thôi tha,thật là không ngờ huynh cũng có ngày hôm nay kkkkk.

-Ngậm miệng lại đi ngước miêng của nàng chảy cũng sắp dài thành sông luôn rồi đó.

Quân Lâm Uyển nhìn cái bộ dạng hám tiền của nàng,mở miệng chầm trọc,đám nô tài nghe thấy liền ôm một bụng cười nhưng cũng chẳng dám phát ra tiếng.

Cầm Vân giật mình,chả hiểu sao lại tin lời tên thái tử thói tha kia mà đưa tay lên quệt miệng thật....phi phi làm gì có cái nước mà hắn nói,nàng có ham của cũng đâu đến nỗi thiếu kiem chế như vậy.Cái tên chó má kia dám trêu nàng.

Cầm Vân liền không để ý nặng nhẹ mà chùng mắt liếc lại hắn.

-Khởi bẩm thái tử điện hạ,phía Dực vương Lãnh Vân Quốc cho người gửi lễ muốn cảm tạ ơn cứu mạng của thái tử phi nương nương

lão quản gia chạy vào bẩm báo tay dâng lên danh sách lễ vật,phía sau liền có một hàng dài người mang lễ vật tới,Cầm Vân nhìn mà thật sự muốn khóc một trận lớn,ông trời cuối cùng cũng rủ lòng thương với nàng rồi hay sao?

Đang tính bảo người để lại lễ vật,tay nàng đưa ra cũng gần chạm tới quyền danh sách,nhưng lại bị một câu nói của hắn chặn lại, cả người khựng lại như đóng băng.

-Trả về,truyền ý lại cho Dực Vương ,cứu người là việc lên làm mong vương gia đừng quá đa lễ,còn những thứ này phủ thái tử thay thái tử phi từ chối tâm ý này.

Quân Lâm Uyển nó một câu mà cả người nàng như hoá đá ,đây chẳng phải ăn không được liền đập đổ hay sao. Tên rắn rết này sao lại nhỏ nhen tới vậy,cái gì mà không cần đa lễ...cái gì mà việc lên làm..nói nhăng nói cuội cái con khi gì không biết.Đột cục là nàng cứu người hay là hắn vậy.

-Thái tử điện hạ của ta,huynh có nhất thiết phải làm vậy không ở đây rất nhiều....

Cầm Vân nài nỉ,ánh mắt long lánh đến tội nghiệp như thật sự sắp khóc đến nơi.Quân Lâm Uyển đối diện với cái dáng vẻ tiếc tiền như chết của nàng,trong lòng liền trọc cho bị cười những vẫn phải có mà lên xuống,chi là vài món lễ vật thôi mà trong phủ thái tử này chẳng lẽ với nàng còn ít (tài sản của Uyển ca có thể sánh được với quốc khó nhà Vân tí^^).

-Nàng muốn ta tịch thu hết hay trả về -Quân lâm Uyển giờ giọng đe dọa,dù nàng có hơi đáng thương những cũng không thể đồng ý.Cô nàng này giữ nhiều tiền bạc sẽ rất nguy hiểm,không biết chừng nào là bỏ trốn nữa hay đây.

Cầm Vân nghe mặt liền biến sắc,tức tối hận không thể xé nát cái bản mặt yêu nghiệt đáng ghét kia ra.

-Trả về,mau trả về.

-không còn sớm,ta còn phải thiết triều,nàng cho người dọn lại sương phòng phía tây đi,sẽ có người chuẩn bị đến đó ở -Quân Lâm Uyển căn dặn xong liền lập tức rời đi,đám gia nô trong phủ liền lập tức cung kính tiễn hắn.

-Cung tiễn thái tử điện hạ.....

Cầm Vân trong lòng vẫn còn tức,suýt chút nữa là đá hắn một cái vào mông rồi..tiền cái con khi nhà huynh ấy,tiền không trả còn giám sai vật nàng,bộ nàng là con ở chốn.Không biết lần này lại đón mĩ nhân xấu số nhà nào về phủ nữa đây.

Cầm Vân quay người bỏ đi, lòng chẳng có một chút tâm tư muốn tiến, không để ý trên môi thiếu niên vừa rời đi bắt gặp nở một nụ cười vui vẻ, Quân Lâm Uyển lại vì nàng mà cao hứng.

Chống tay lên bàn, Cầm Vân uống liền một ngụm trà lớn, nhìn đồng hồ vật trước mắt lại trầm ngâm suy nghĩ.

Tiền đề lo cho cuộc sống sau này thì cũng đã có được rồi, nàng tính quay lại Vạn Thiên núi ở, bởi đó chính là nơi an toàn duy nhất mà nàng biết ở thế giới này. Trở về đó sống một cuộc sống an nhàn vô lo vô nghĩ, coi như nàng nghỉ hưu sớm vậy. vốn ở kiếp trước nàng cũng muốn về già sẽ nghỉ ngơi ở một vùng núi trong lãnh nào đó, cũng đã cho tiến hành xây biệt thự chỉ tiếc rằng lại không có phúc hường, chết khi còn quá trẻ. Đây cũng coi như là bù đắp cho quá khứ, sống lại với nàng đã là một chuyện quá may mắn rồi. Thiên Mệnh, quốc bảo gì gì đó nàng thật sự không muốn dính đến, thống nhất thiên hạ xưa nay đều phải trải qua con đường máu đó là chiến tranh-đã từng tìm hiểu lên cũng vô cùng biết rõ, giữ nguyên thế cục bây giờ chính là điều đúng đắn nhất nàng có thể làm...

"...Nhưng phải là sao để chuyển hết chúng đi mà không bị nữ nam răn rết phát hiện đây, đúng là đau đầu quá đi màaaaaaaaa"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bí mật phong uyển các

Vương gia, thương thế của người không sao chứ?

-Ồn cả rồi...ngươi đến cũng đúng lúc lắm Từ Kì.

Lãnh cao Trạm sờ vết thương được băng vải trắng trên cổ bắt gặp lại khẽ cười nhớ đến giảng về lúc đó của nàng, ôn nhu tốt bụng thật giống với hoàng huynh...

Từ kì vận một thân bạch y thanh nhã ngồi xuống đối diện hắn, khuôn mặt trầm lắng không hiện một chút cảm xúc gì, bắt mạch cho Lãnh Cao Trạm.

Hắn xưa nay vẫn luôn khó đoán như vậy. Thân thể bí ẩn tâm tư lại vô cùng kín đáo, dù Lãnh Cao Trạm luôn cố gắng điều tra cũng không thể có được một chút tin tức của người này y như rằng Từ kì là từ trên trời rơi xuống vậy. Vốn dĩ không thể loại người nguy hiểm như vậy bên cạnh, những lần lại lần lại không thể nào hạ thủ được, hắn luôn bị Từ kì thuyết phục về mọi mặt. Về mưu lược, binh pháp, chính trị Từ Kì đề không hề kém hắn, đôi khi Lãnh cao Trạm còn nghĩ mình thua kém hắn, người tài như vậy hiếm trong thiên hạ thì được mấy ai...

-Người vẫn lên cần thận trong truyện ăn uống một chút nên tránh đi thứ xung khắc với độc trong cơ thể, nếu còn lần sau cho dù là thân tiên trên trời cũng không thể cứu nổi người đâu.

-Độc tố trong người ta đã mười mấy năm rồi, cũng không thể chữa khỏi hẳn, dù không động đến những thứ đó, cũng chẳng ai cứu nổi ta cả. - Lãnh Cao Trạm nói một cách đầy cợt nhả, tựa như tính mạng của hắn có hay không đều không quan tâm. Hắn vẫn luôn nghĩ hoàng huynh đi rồi, có phải rất muốn hắn cùng đi theo không???

-Nam Hạ hoàng sao rồi?

-Xem chừng vẫn còn rất cứng đầu, trong lòng vẫn còn nuôi ý muốn trả thù. Ngay cả trường nữ cũng đem ra làm lá chắn đường như ông ta đã coi thích sát lâu chính là lá bùa hộ mệnh duy nhất rồi.

-Chuyện đó để Từ Diết trở về tự lo liệu đi, ngươi ở lại cạnh ta phía phủ thái tử và Bắc Tề hoàng đều đã có động tĩnh. Kế hoạch của ta sẽ có thay đổi.

-Thần đã biết, vương gia người nên tỉnh dương, Từ Kì xin phép cáo lui trước.

-Ừm.

Từ Kì nhanh chóng rời đi, không lâu sau, thuộc hạ hắn sai đi lúc sáng giờ cũng đã trở về.

-khởi bẩm vương gia, phủ thái tử từ trời hết lễ vật, tất cả đều đã bị đưa hết về.

-Được rồi ngươi cứ lui ra trước đi -Lãnh Cao Trạm lạnh lùng gạt đầu tỏ ý đã biết, tên thuộc cũng không dám nhiều lời liền lui ra, để lại hắn một mình lại trong phòng.

Gió khẽ thổi qua những tấm rèm lụa mềm mại khuôn mặt tuấn tú lộ ra một nụ cười đầy tuyệt mỹ cũng đầy ma mị.

-Quân Lâm Uyển huynh thật sự bao bọc nàng qua kí rồi đó...

-PHONG UYÊN CÁC!

Cầm Vân nhìn toà các lớn trước mắt, đọc từng chữ trên tấm bảng tên một cách tò mò. Kì lạ ở trong phủ lâu như vậy mà bây giờ nàng mới phát hiện ra nơi cao quý uy nghi đến vậy, so với Tử Nguyệt Các của Quân Lâm Uyển không kém là bao chỉ nói này vô cùng yên ắng trầm tĩnh, đem lại cho người nhìn thấy một cảm giác vô cùng bình yên, thư thái. Nếu không phải Hắc sai nàng cho người dọn sương phòng phía tây thì thật sự cũng không hề biết đến, bên kia hồ huyết sen lại có một nơi tuyệt đẹp như vậy.

-Y nhi à ở đây sao lại bị khoá chặt như vậy?

-Nương nương đây từng là nơi ở của Phong Uyển hoàng hậu, từ lúc người mất đến giờ phàm không có lệnh của thái tử đều không được bước chân tới - Mộng Y từ tốn giả thích với nàng còn kể cho nàng một đoạn giai thoại nhỏ về vị hoàng hậu quá cố này. Phong Uyển hoàng hậu hoá ra chính là mẫu thân ruột của Quân Lâm Uyển, nơi quan trọng như vậy cũng chẳng trách không để ai lui tới, đây chính là nơi để hân hoan niệm về người đã khuất đương nhiên không muốn để ai động chạm tới.

Cầm Vân nở một nụ cười bị thương, lòng cũng buồn thay cho hân. Nàng và hân vốn là cùng một hoàn cảnh, đều mất đi người thương yêu nhất.

Nàng không dám ở lâu liền chậm rãi rời đi, nhưng không hiểu sao chỉ bước được ba bước bất chợt dừng lại.

Tâm trí như bị lưu lại, bước chân lưỡng lự dường như không muốn nàng rời đi, Cảm giác kì quái xâm chiếm lấy tâm tư Cầm Vân, nàng chợt xoay người lại, nhú mày nhìn về khu các vắng.

-nương nương người không được khoẻ hay sao? -Mộng y nhìn hành động lạ thường của chủ tử bất giác lo lắng hỏi.

-À! Trắc tại trời chờ gió, ta có hơi đau đầu một chút, em thay ta lo liệu về sương phòng phía tây, ta muốn về phòng nghỉ,

-Nương nương vậy y nhi đưa người về phòng.

-Ta tự đi được việc thái tử giao còn giang gió ta sợ về bị trách phạt, em mau đi lên đó cho kịp...

-Được. nô tì nghe lời người, nương nương mau về phòng nghỉ ngơi.

Mộng y đối với nàng lo lắng không chịu rời, khó khăn lắm mới chịu dứt ra. Cầm vân quay người giả bộ rời đi chờ bóng dáng cô bé mất hân, liền lập tức quay lại, ở đây có bí mật - nàng nhất định phải tìm hiểu rõ ràng. Phong Uyển các này không ngờ lại thần bí như vậy, cái cảm giác vốn chỉ xuất hiện khi nàng đi tìm những lăng mộ cổ tròn sâu dưới lòng đất nhưng nay lại xuất hiện khi nhìn thấy khu các cũ trên mặt đất này. Nàng còn dám đoán chắc rằng Quân Lâm Uyển cũng không hề biết tường tận được nơi đây ẩn chứa điều gì.

Những bí mật mà mẫu hậu hân đã cố dấu đi.....

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Quân lâm phong

Mặt nước trong xanh nổi bật với những đò rực vô cùng kiêu diễm dưới ánh mặt trời, huyết phù dung nở rộ cả hồ lớn trong phủ thái tử, vừa kì lạ là vừa tuyệt đẹp, đúng là cảnh tượng mà trồn nhân gian khó kiếm tìm, hiếm có trên đời.

gió nhẹ nhẹ mang hương hoa thổi vào trong đình, dịu mát lại thật dễ chịu, cảnh đẹp hiếm có như vậy mà cái người được gọi là mỹ nhân đẹp hơn tiên nhân kia lại không thèm một chút để ý, đã vậy hình như còn đang muốn phá hoại thì phải...__!

Cầm Vân Mạnh mẽ một tay lột phăng đi chiếc áo khoác dày cộm, rườm rà phức tạp, trâm trên đầu gỡ không giữ lấy một chiếc, tóc trải dài buộc cao lên một cánh gọn gàng, cả người ngồi dài trên ghế trong đình, chân vắt chừa gối, dáng vẻ chẳng khác nào một người nam nhân cả. Cầm Vân nàng đứng sấp bị bức đến phát rồ luôn rồi, mặc tới mấy lớp y phục kiểu này còn vác thêm cả trục cây trâm trên đầu đúng là đẩy nhau giữa trời tháng sáu chứ đẹp cái nông nổi gì cơ chứ.

Mộng y nhìn chủ tử đau lòng muốn phát khóc "Nương nương người có cần phải phủ phàng như vậy không T_T"

-Y nhi, em có biết gì nhiều về cái chết của Phong Uyển hoàng hậu không?

Cầm Vân bất chợt lại nghĩ đến chuyện này, kể từ lúc nàng phát hiện ra bí mật lớn trong khu các cũ đó lại trở lên cực kì tò mò về vị hoàng hậu này. Một người cả đời mình mất, tài trí lại cô cùng thông minh như bà liệu có thể chết đơn giản chỉ vì bị một phi tần không quen không biết hạ độc, hơn nữa quyền

lực trong tay bà lúc bấy giờ lại không hề thua kém hoàng đế e rằng việc bảo vệ còn nghiêm ngặt hơn bình thường, sao lại có thể chết dễ dàng nhanh đến vậy.

-Nô tì tuy ở trong phủ từ nhỏ, nhưng cũng không được hầu cận gần hoàng hậu, chỉ nghe lão quản gia kể lại là bị một thực phi trong cung tính kế hạ độc vào thức ăn mạng đến cho nương nung, tuy cứu được nhưng lại quá chậm trễ cộng thêm với bệnh tình trầm trọng mà qua đời đột ngột. Nô tì còn nhớ ngày đó khi chuẩn bị hậu sự cho nương nung, thái tử điện hạ chính là người đau khổ nhất, trông linh cửu của người đến ba ngày ba đêm mới chịu rời đi, cả người điện hạ gầy hốc đi tiêu tụy đến đáng sợ, mái tóc đen bạc trắng không còn một sợi. Trông mà đau lòng vô cùng, còn cả tiểu hoàng tử sinh ra chưa được bao lâu ngay cả mặt nương nung con chưa nhớ ...

Kể đến đây cô nhóc tựa lại có chút nghẹn lòng, ánh mắt tình anh trở lên đượm buồn. Nàng không ngờ Quân Lâm Uyển khi còn nhỏ lại phải chịu đả kích lớn như vậy, mái tóc đen còn có thể biến thành cả màu trắng chỉ sau một đêm thử hỏi hẳn đã suy nghĩ nhiều biết chừng nào. Hình thành lên một con người đáng sợ như bây giờ chắc hẳn cũng là do một phần đả kích này.

-Tiểu hoàng tử... thái tử còn một vị đệ đệ nữa sao? -Cầm Vân ngạc nhiên nếu Quân Lâm Uyển còn một vị đệ đệ nữa sao nàng lại chưa bao giờ được gặp.

-Dạ đúng nếu tính ra hoàng tử cũng tầm tuổi người đó, nương nung không biết cũng phải thôi. Hoàng tử sinh ra tài năng hơn người mười bốn đã được phong tước vương mười năm tuổi đã ra chiến trường giết giặc, tài đức của người cả bắc tề này ai mà không biết cơ chứ.

-Thì ra là vậy tuổi nhỏ đã ra chiến trường, huynh đệ bọn họ đúng là tài năng suất chúng. -Nàng thật là muốn gặp mặt.

...

-Mĩ nhân xinh đẹp, nhìn nàng sao lại buồn chán như vậy.

Giọng nam tử bất chợt cất lên, liền thu hút ánh nhìn của Cầm Vân. Một thân y trắng tiêu sái phong lưu, gương mặt anh tuấn phảng phất nụ cười đào hoa, trên tay mang quạt xếp trắng khê phe phẩy.

Ồ! là một đại mỹ nam, đường nét khuôn mặt tuy rất giống Quân Lâm Uyển nhưng vẫn không thể sánh bằng dung nhan điển đào chúng sinh của hắn.

Cầm Vân ánh mắt lạnh nhạt, lại không một chút hứng thú, cũng nhờ thái tử điện hạ đáng kính yêu của chúng ta mà bây giờ nàng lại bị mắc phải một hồi chứng -hội chứng miễn dịch với mỹ nam. Đối với nàng trên đời này đàn ông xấu xem ra vẫn từ tế hơn đàn ông đẹp, ví dụ như Quân Lâm Uyển chẳng hạn càng đẹp càng thủ đoạn, hành nàng lên trời xuống đất thống khổ vô cùng.

-Buồn chán như vậy hay để ta giúp nàng vui vẻ lên một chút.

Nam tử trước mặt khê buồm lời đường mật tán tỉnh, khiến nàng có bao nhiêu da gà cũng nổi lên bằng hết. Còn Mộng Y thì lại y như bị trúng tà, đối với hàng động trên hoa ngheo bướm của hắn với chủ tử lại chỉ ngẩn ngơ không làm gì.

Quạt trên tay xếp lại, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt tuyết sắc của nàng, ánh mắt liền thoáng hiện lên vẻ đắc ý, cuối cùng cũng trêu được người, hoàng huynh à trên đời này đâu phải chỉ có mỗi mình huynh là đẹp nhất.

Cầm Vân nhìn qua cũng đoán được đây chỉ là một tên tiểu tử thôi, còn non nớt lắm. Vẫn là nàng lên ra tay dạy bảo một chút...

Mĩ nhân e thẹn khê cười dịu dàng, dung nhan đẹp tuyệt mỹ thoáng chốc như mang lại một trận gió xuân, khiến hắn cũng phải ngỡ ngàng. Cầm Vân nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay hắn và.....

"Rắc.."....."AAAAA...."....."RẦM.."

Một loạt âm thanh thê thảm liên tiếp truyền đến phát tan không gian yên tĩnh trong đình. Cầm Vân nghiêng rằng mạnh mẽ bẻ ngược cổ tay mỹ nam ra sao, hắn đau đến một tiếng còn chưa kịp kêu đã bị nàng dùng sức vật lật một vòng cả người nằm thẳng trên đất...thê thảm vô cùng.

-Tiểu hoa hoa này, muốn cưa đổ mỹ nhân tay nghề vẫn còn phải có gắng một chút, kém thế này chỉ sợ ế hết đời thôi ha ha ha....

Cầm Vân nói đầy ý châm chọc, đắc ý vô cùng, mộng y nhìn chủ tử rồi lại nhìn mỹ nam dưới chân chủ tử, giờ khóc giờ cười không biết làm sao. "Nương nung người đúng là đáp lại nồng nhiệt quá rồi.... T T"

-Chỉ là muốn rủ người đánh cờ, hoàng tẩu sao người lại tàn nhẫn với đệ như vậy...hoàng huynh người ở đâu mau về cứu đệ đệ....Hu Hu Hu.....-Quân Lâm Phong lăm vạt vãi ăn vạ trên đất, tình tình như một đứa trẻ khác hẳn với bộ dạng ban này.

Cầm Vân bị hai từ "hoàng tẩu" dọa cho hoảng sợ, kể trên đời này có thể to gan gọi hai tiếng này chỉ có đệ đệ của "mỹ nam rắn rết" mà thôi. Nàng khó sử thờ dài, tay đưa lên khê xoa đôi lông mày, Quân Lâm Uyển mà biết những gì nàng làm với đệ đệ của hắn liệu có bấm vào nàng ra thành thịt viên hay không....

-Hoàng tẩu xin lỗi thật sự không biết là tiểu Phong yêu quý...ta thật sự không có cố. Đứng dậy nào để ta xem có sao không- Cầm Vân cười tươi, ân cần đỡ Quân Lâm Phong đứng dậy, cố gắng giải quyết một cách êm đẹp tội mình vừa gây ra.

Quân Lâm Phong bị môi, hơi đối với nàng, Cầm Vân bên cạnh hết sức dễ dàng, bất chợt trong lòng lại trực trào nỗi buồn nhớ đến đứa em trai tội nghiệp

của mình, không biết nó có sống tốt hay không.

-Đệ tìm ta muốn đánh cờ phải không..được rồi tâu chơi với đệ...

-Tâu đồ thi trạng nguyên,tài cờ chắc hẳn không kém -Quân Lâm Phong bắt chợt hỏi,nàng tuy có chút ngạc nhiên nhưng cũng không qua lâu ,là đệ của Quân Lâm Uyển sao lại không biết được chuyện của nàng cơ chứ.

-vậy đệ xem hoàng tâu hôm nay có thắng nổi đệ hay không..

Quân Lâm Uyển vừa trở về phủ đã gấp gấp đi tới Phủ dung Các,tả úy theo sau bẩm báo lại mọi chuyện:

-.....Vương gia hiện đang ở đình viện phủ dung các chơi cờ với nương nương,xem vẻ rất nghiêm túc.

-Vậy thì phải xem nàng có thắng nổi trấn bắc vương hay không,như vậy ta mới có thể chắc chắn đệ nàng ra đấu với sứ giả đại Mạc quốc hay không.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Quân lâm Uyển vừa đặt chân tới đình viện trong Phủ Dung các liền nhìn thấy cảnh tượng hết sức kì quái, Cẩm vân ngồi đối diện đệ đệ của hắn mà miệng ngoác đến tận mạng tai,cười ngơ nghếch như kẻ ngốc. Quân Lâm Phong ngồi cạnh bộ dạng cũng chẳng kém là mấy,miệng há to vừa vụn nhét một quả trứng,nứt tròn xoe thiếu nổi là rớt đi đôi mắt,khổ sở vô cùng tưởng chừng như bị điểm huyết cứng đờ cả người

Quân Lâm Uyển khẽ thở dài,nhìn vậy cũng đủ biết kết quả của cuộc đấu cờ ngày hôm nay rồi..

-Trần Bắc vương,ta nghĩ đệ nên về gỡ bỏ băng hiệu thánh thủ cờ vậy luôn đi là vừa,đệ đệ trở về là giúp đỡ cho hoàng tâu của đệ...chưa chi đã sớm làm bại tướng rồi hay sao.- Quân Lâm Uyển bước tới mở miệng châm chọc,lắc đầu nhìn bàn cờ bày trước mặt,đúng là thua deesm thảm hại.

-hay nhân thể gỡ nốt băng Trần Bắc vương đại tướng quân,ta vừa này mới hai chiều đã đập đệ dưới chân rồi,sau này ra chiến trường không đánh nổi quân địch rất e mặt đó kkkkkk...

Cẩm Vân nổi hứng cũng không bỏ qua cơ hội tốt,liền hùa theo Quân Lâm Uyển một phen bắt nạt tiểu hoàng đệ này.

-Phu thê các người....

Quân Lâm Phong bị trêu tức đỏ cả mặt,cứng họng không thể nói nổi cặp nhà này.Nhưng cũng đâu để chút mũi cuối cùng bị ném đi mất...

-Lúc này chỉ là đệ nhường người mà thôi,hoàng tâu muốn đấu chúng ta đấu một sông phẳng một phe...Còn nữa hoàng tâu cũng là nhi nữ của thầy (thừa tướng Bắc tề-Người cha trên danh nghĩa của nàng),giỏi hơn đệ cung đâu phải chuyện kì lạ,hoàng huynh người đừng hồng lây có tông cô đệ về quân doanh...-Quân Lâm Phong gân cổ cãi lí với hai người họ,Cẩm Vân liền nhin cười,đô hấn. Quân Lâm Phong nói không sai sét về thể lực lẫn võ công đệ ấy hoàn toàn hơn nàng,ban này là bị năng đỡ trò mới mất tập chung,nhưng còn về đánh cờ nàng là biết trước cánh giải mới có thể thắng được hắn,xét về phương diện cũng đều là hơn không kém,trêu đệ ấy như vậy hình như cũng có chút quá lời.

-Được rồi, không trêu đệ nữa,đừng tức nữa mà

-Hoàng tâu chuyển lại cho ta hết toàn bộ trận pháp người biết,đệ liền nghe -Quân Lâm Phong bất ngờ đưa ra đề nghị với nàng.

-Thế chẳng phải là nhận người là làm đồ đệ hay sao?

-Đúng vậy,hoàng tâu người mau mau đồng ý.

Quân Lâm Phong nhìn nàng nói một cách kiên quyết,Cẩm Vân nàng từ trước đến nay chưa từng dạy ai cả chỉ có đi học của người khác là nhiều,hơn nữa vị hoàng đệ này tư chất rất tốt,có khi còn tài giỏi hơn nàng cũng nên,vừa này khi chơi cờ với hắn,chật vật mãi mới có thể thuận lợi thắng được.Dạy Quân Lâm Phong vắn lên hỏi ý thái từ trước,Nàng quay sang muốn hỏi ý với Quân Lâm Uyển,những hắn lại vờ đi,lạnh nhạt uống trà.Cái con người này....__!

Đã vậy nàng tự quyết.

-Được.-Cẩm Vân sáng khoái đồng ý,Quân Lâm Phong mắt sáng rực cả lên,vui mừng nhảy cẫng lên ôm lấy nàng.

-Sur phụ...sur phụ..

Hành động này đối với nàng được coi là khả ái đáng yêu, nhưng đối với cái người đang ngồi trên ghế lại là hành động của một kẻ vô liêm sỉ cần phải trừng trị...

-QUÂN.LÂM.PHONG! -

Quân Lâm Uyên lạnh lùng, gằn giọng từng tiếng, giọng điệu cũng đủ để thấy hấn trong lòng đang khó chịu thế nào. Lòng mày chau lại, lời nói tựa như dao sắc lạnh đến tận cùng, tưởng chừng như muốn băm vằm cái người đang vô thức ôm lấy nàng trước mặt hấn.

Quân Lâm Phong bị cảnh cáo lạnh cả sống lưng, vội buông bỏ, nghiêm chỉnh ngồi xuống cạnh hoàng huynh, không dám hé nửa lời. Thà để hấn đối diện trăm vạn kẻ địch chứ còn hơn là đắc tội với hoàng huynh.

-Điện hạ, bên ngoài phủ có chuyện lớn rồi - Tả Úy tiến tới trước mắt Quân Lâm Uyên nghiêm túc bẩm báo về mặt tựa rất căng thẳng.

Chuyện lớn sao! Cẩm Vân thấy thú vị cũng ngồi xuống vừa uống trà vừa lắng nghe.

-Có chuyện gì?- Quân Lâm Uyên Lạnh giọng hỏi.

-Bên ngoài phủ bách tính mạng người nhà bị bệnh tập chung kín con đường, ngay cả người sắp chết cũng đem tới, nói....muốn cầu cứu nữ thân y là thái tử phi nương nương.

"PHỤT...."

Cẩm Vân không thể ngồi được sau một đêm cung yến nàng không chỉ xoa bỏ được danh phận phế vật, mà còn tức tốc biến thành một vị thần y trong mắt dân chúng Bắc tề sau khi nàng cứu Dực Vương Lân Vân quốc chỉ bằng một cây trâm. Cẩm Vân không tin nổi vào tai mình, chỉ là một lời đồn vô căn cứ không ngồi lại có thể biến nàng thành thần y cái thế này cả người sắp chết cũng đến tìm, thật sự nàng không biết là mình nên khóc hay cười nữa đây.

-THIÊN.CẨM.VÂN.- Quân Lâm Uyên nói từng chữ lạnh như rít qua kẽ răng, giọng điệu vô cùng đáng sợ.

Hình như vừa nãy nàng đang ngậm nước trà trong miệng còn chưa nuốt xuống thì phải...nhưng hiện tại trong miệng lại không có lấy một giọt trà...ban nãy hình như phun ra hết rồi...nhớ không nhầm Quân Lâm Uyên vừa nãy cũng đang ngồi đối diện nàng

Cẩm Vân vừa nhận thức được cái việc nàng vừa làm liền e dè quay sang nhìn hấn. Nước trà văng tung toé khắp người Quân Lâm Uyên, đáng sợ hơn là khuôn mặt thái tử điện hạ còn đen hơn cả đất nòi, đầu bốc khói dày đặc chỉ một chút nữa thôi là nó sẽ cháy phừng phừng.

Nàng hoàng loạn, ba trăm sáu mươi kẻ tẩu vi (chạy) là thượng sách, chưa kịp để Quân Lâm Uyên nói một lời nàng đã ba chân bốn cẳng chạy thực mạng còn không quên ném lại một câu giải thích:

- THÁI TỬ ĐIỆN HẠ XIN LỜI,TA KHÔNG CỐ Ý,THỰC TÌNH KHÔNG CỐ Ý.

-Thiên Cẩm Vân nàng còn không đứng lại cho ta...- Quân Lâm Uyên cuối cùng cũng phát hỏa, hét một câu mà chấn động cả phủ, Quân Lâm phong bên cạnh như bị chọc cười đến mức không thể kiềm chế được, nghiêng ngả ngã thiếu chút là ngã khỏi ghế - "HOÀNG TÁU CỦA HẤN THỰC SỰ QUÁ ĐỈNH MÀ HA HA HA..... "

- Trốn thoát rồi sao. -bạch y nam tử ngồi tựa trên thành giường từ tốn hỏi dường như đã sớm biết trước được kết quả hôm nay.

-thuộc hạ làm việc tắc trách, mong vương gia sử tội. -Tử diệt vội vã quỳ xuống, mạnh mẽ dập đầu trước chủ tử nhận tội. Hấn theo hầu vương gia đã mất chục năm nay chưa từng một lần sơ xuất, vậy mà nay lại để một tên phế đế chạy mất, hấn thực tình không còn tư cánh mà theo hầu người.

-Từ khi người thấy như thế nào?- Lãnh Cao trầm đối với lời nhận tội không một chút để ý, ánh mắt chuyển đến Tử kì đang đứng bên cạnh dò hỏi.

-lần này cũng không thể đổ toàn bộ lỗi lên người bọn họ được. Thích Sát lâu không phải những kẻ tầm thường, được gọi là sứ giả của địa ngục như bọn chúng muốn qua mắt Tử Diệt không phải không là được, e cả thần cũng khó mà có thể phân biệt. Hơn nữa thả tên phế đế Nam Hạ này không chừng có thể tìm ra kẻ đang nắm trong tay thích sát lệnh, còn nữa có thể khiến cho thái tử Bắc tề có thêm một nguy lớn. Vương gia chúng ta không hề thiệt.

Tử kì phân tích một cách cặn kẽ lại vô cùng hợp lý khiến Lãnh Cao trầm không thể bác bỏ dù chỉ một chữ, để xỏ mắt một phế đế lại đòi lại được hai lợi ích lớn, lợi thế là đang nghiêng về phía họ. Tử diệt đối với lời lẽ của hấn xưa nay vẫn luôn đề phòng, một con người giao hoạt hơn cả hồ ly như Tử kì, một kẻ luôn đối đầu với hấn sẽ không dễ dàng giúp cho hấn như vậy.

-Tuy là tổn thất không lớn nhưng cũng đã sai thì phải phạt như vậy thì mới trị được kẻ dưới trướng...-Lãnh Cao xưa nay luôn là người có quy tắc sẽ không nể tình mà đối xử khác biệt, dù tử điện đã từng vào sinh ra tử với hấn đi chăng nữa cũng chỉ là thuộc hạ không hơn không kém.

-Tộc người mạn phía đông Lân Vân chúng ta có rất nhiều kẻ mạnh chưa được trọng dụng, nếu có thể hợp chúng thành một đội quân tinh nhuệ cũng như thêm chắc nắm thiên hạ trong tay. tuy chúng có hơi cứng đầu và cuồng bạo một chút, kiên trì cũng có thể uốn nắn được, Tử Diệt nhiệm vụ này giao cho người. Làm được chứ!

- Thuộc hạ...xin tuân mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Trốn phủ

Đêm nay trời không trăng không sao, đúng là thời cơ thích hợp để phóng hoả giết người kkkk....

....Phi..Phi..Phi...không phải....không phải, phải là không trăng không sao thích hợp trốn phủ đi lượn "

Cầm Vân chợt cười một cách gian xảo, một thân nam trang nhẹ nhàng từ trên tường nhảy xuống. Suốt mấy tuần bị nhốt trong phủ đúng là làm nàng mốc meo lên luôn rồi, cũng may hôm nay Quân Lâm Uyên lẫn Quân Lâm Phong đều không có trong phủ, mong y vì phải rửa chén thay nàng cũng không đi theo lái nhái (hình phạt sau khi nàng phun toàn bộ nước trà vào mặt Quân Lâm Uyên là rửa toàn bộ chén trong phủ Thái tử), không ai bám theo đúng là vô cùng tự tại.

Vụ nàng bỗng nhiên trở thành thân y hôm trước cũng may là được Quân Lâm Uyên sử lý sạch sẽ sau một hôm liền như không tồn tại vậy, chỉ khổ mỗi cho Lưu thái y bị hấn kêu đến chữa cho đám bệnh nhân nằm la liệt ngoài công phủ, liền ba ngày ba đêm không dám nghỉ. Cay nhất thiên hạ này chỉ biết mỗi công hấn mà đâu biết nàng rửa chén khổ người nào lưu thái y bị bóc lột tàn nhẫn như thế nào...T T. Trong mắt thiên hạ Quân Lâm Uyên chính là vị thái tử hiền từ nhân hậu tấm lòng yêu dân bao la rộng lớn, nhưng sao cái tấm lòng ấy không rộng ra một chút cho nàng và lưu thái y cơ chứ...

-QUÂN LÂM UYÊN ĐÚNG LÀ ĐỒ MỸ NAM RẪN RÉT-

Cứ nghĩ đến nàng lại khế thờ dài, ở hiện đại nàng đường đường là một nhà khảo cổ lấy lòng thế giới, mỗi bước đi đều là vạn ánh mắt dõi theo đầy ngưỡng mộ. Ngày trước huy hoàng biết bao, cao sang biết bao, mà giờ khi đến cái thời cổ đại này.....haizzz! thân rõ ràng là một thái tử phi mà bị ngược đãi còn khổ hơn làm nô tì, hơn nữa lại luôn phải âm mưu trốn thoát, cái trang này nọ, bản thân thì thật chẳng khác nào tội phạm bị truy nã. Ông trời ơi! lão gia gia hồi, người tặng con được một mạng mà lại hắt hủi con như vậy sao.....

-Thích sát lâu bất ngờ hoạt động trở lại, còn cho người đột nhập phủ Dực Vương lãnh Văn quốc cứu người, có thể đoán được Phế đế nam kì ngay từ đây đã rơi vào tay Lãnh Cao Trạ. -Quân Lâm Uyên lạnh lùng phân tích, trên tay vẫn luôn xoay tám lệnh bài gỗ của thích khách hôm trước. Tin tình báo vừa được gửi về, Hấn đã cho người lập tức hành động lập một cái bẫy chờ cá lọt lưới, tránh cho đêm dài lắm mộng cũng như bớt đi một mối nguy hiểm luôn rình rập quanh Thiên Cẩm Vân. Lãnh Cao Trạ không cho người truy bắt là muốn ngồi ngoài hưởng lợi, ép hấn ra tay, y biết rằng hấn sẽ vì an toàn của Thiên Cẩm vân bất buộc phải ra tay, đúng là một kẻ mưu mô, thu đoạn khó lường.

-Hoàng huynh người nói như vậy...chẳng phải là thân phận của hoàng tẩu bị phát hiện rồi hay sao?- Quân Lâm Phong ngồi bên cạnh bất ngờ đến ngạc nhiên, đúng là luôn không thể lường trước được, thân phận thật của Hoàng tẩu đúng là vô cùng khó bảo vệ.

-Vây đệ nghĩ thích khách lần trước hành thích nàng là ai phái tới. Một Đông Yến Trầm ngư nhu mị yếu đuối hay một Mạc Phi Lâm ngư ngốc tham lam. Rõ ràng chỉ có Lãnh Cao Trạ, Nhị Văn hội xuất thân vốn là sát thủ thuộc hoàng tộc lãnh Văn, lại thuộc trưởng Lãnh Văn Nhị (hoàng tử thứ hai của Lãnh Văn quốc, đã chết từ rất lâu). Sau khi hấn chết ta vốn tưởng chúng đã rơi vào tay thái tử Lãnh Văn, không ngờ họ lại rơi vào tay Đức Vương.

-Hấn đã biến thân phận của hoàng tẩu đáng lý là phải tìm mọi cách trừ khử, hoặc bắt đi. Nhưng chỉ duy nhất lần đó đến bay giờ vẫn chưa có hành động, điều này luôn làm đệ khó hiểu nhất.

-Bước đi của Lãnh Cao Trạ luôn xoay chuyển khó đoán, nhưng việc cấp bách không phải là ngồi đoán từng bước đi của hấn, mà là trừ khử phế đế nam hạ.

-Điện hạ con mời đã sẵn sàng -Hắc Ung từ bên ngoài bước vào bẩm báo, Quân Lâm Uyên khẽ gật đầu:

-Chỉ cần chờ đàn cá lớn này lao đầu vào lưới diệt gọn một mẻ...

Cầm Vân một thân lục y thanh thoát, tóc búi cao cài trâm bạch ngọc tiêu dao trên phố, dáng vẻ phong lưu tuấn tú thu hút không thiếu nữ qua đường, chỉ hận không thể gỡ nốt một bên mặt nạ của nàng mà ngắm trọn vẹn nét đẹp tuyệt sắc kia.

Trong tay nàng phe phẩy quạt trắng, ánh mắt không ngừng nhìn ngó trên phố đêm tấp lập ở kinh thành, trốn được ra rồi giờ nàng phải tìm đâu chơi đây, đầu đề phí một đêm chỉ để đi ngắm đèn cho được.

"A.."Cầm Vân bất chợt la toáng lên, miếng ngọc quý bên hông cứ thế mà bị tên cướp giật mất lẫn vào dòng người chạy mất.

-Đồ của bốn công tử người cũng dám cướp,người đúng thật là trán sổng rồi mà...

Nàng vội vã đuổi theo,chưa gì đã gần kịp tên trộm xấu xa đó,hắn hoảng hốt dường như muốn tăng tốc nhưng còn chưa kịp phản ứng liền bị một bàn tay to lớn tóm gọn,có dây dưa tròng nào cũng chẳng thể thoát được,người này quả thực quá khỏe.

-Đa tạ... đa tạ...vị huynh đài đây đã ra tay trợ giúp..... tên này vừa trộm đồ của tiểu sinh..-Vừa đối kịp tới nơi liền nhìn thấy tên trộm đã bị tóm gọn,Cầm Vân vừa hít thở vừa vừa cảm ơn,nhưng lại không để ý khuôn mặt vị huynh đài nào đó đang nhìn nhónhạc nhiên đếm mức nào.

-Thái tử....-Lãnh Cao trạm còn chưa kịp thốt hết câu,liền bị cánh tay của nàng bắt ngồi vuron tới bật miệng lại.

Hú hồn cứ tưởng lộ rồi chứ,Cầm Vân không ngờ tới kẻ bắt trộm cho nàng lại là Dực Vương -Lãnh cao trạm. Còn tưởng là suýt chút nữa là bị hắn làm cho lộ thân phận thái tử phi rồi.

-Dực vương điện hạ ngài làm gì ở đây vậy?-Cầm Vân nhìn Lãnh Cao Trạm khẽ hỏi,nàng còn tưởng hắn vẫn còn trên giường bệnh không ngờ hồi phục nhanh tới vậy. Ngoài ngũ quan hơi nhọt nhọt thì đúng là chẳng còn gì đáng lưu tâm.

-Tại hạ tiến thuốc hạ về nước tiện thể giao phó đôi việc, Thái..à không phải là công tử,đây là đồ của huynh đúng không?-Lãnh Cao Trạm giải thích với nàng một cánh nhanh gọn,rồi đưa miếng ngọc vừa lấy được của tên cướp giao lại cho nàng,Cầm Vân thấy đồ liền vui vẻ nhận lấy.

-Đa tạ huynh.còn tên trộm này theo ta lên giao cho quan phủ xử lí là được rồi.

-Hai vị công tử tha mạng, tại hạ lần sau không dám nữa,tiểu nhân trên còn mẹ già dưới còn con nhỏ xin đừng giao tiểu nhân cho quan phủ -Tên trộm luống cuống vội vã cầu xin,ánh mắt lại còn đảo liên tục xem ra vẫn còn nghĩ đến tìm đường thoát một chút thành tâm hối cải cũng không có.

Xin lỗi nhưng Thiên Cầm Vân nàng hiện tại rất tinh đó,mắt nàng nhìn người đâu có tời,muốn nói dối trước mặt nàng xem cũng phải có trình độ cao hơn diễn viên một chút chứ.

-Haizzz... gặp mười tên trộm,tên nào cũng nói y trang một kiểu câu như vậy,các người giả bộ như vậy không chán à...

Cầm Vân thờ dài trán nản nhìn tên trộm,hắn lúng túng trước sự phát hiện của nàng, liền liều mình rút dao dẩu sáng trong người mà chém vào tay Lãnh Cao Trạm.Dực vương vừa nhận nguy hiểm vội vã buông tay,nhưng lại để tên trộm chạy mất không kịp bắt lại, hiện tại vết thương ảnh hưởng đến thể lực,Lãnh Cao trạm không còn nhanh nhạy như trước.

-Dực vương điện hạ không cần đuổi,đồ đã lấy lại được, không nhất thiết phải liều mình như vậy.

Cầm Vân đối với hành động muốn đuổi theo tên trộm của lãnh Cao Trạm vội vã ngăn lại,hắn còn đang bị thương không thể cử động mạnh.dù sao cũng vì giúp nàng nàng cũng không thể vô tâm được.

-Nàng không sao chứ?-Lãnh Cao Trạm dừng lại theo lời nàng,nhìn Cầm Vân.

-không sao,ta ổn,còn ngài -Cầm Vân lo lắng nhìn cánh tay cánh hắn,vừa nảy tên cướp muốn chém vào không biết là có trúng hay không.

-Ta không sao nàng nhìn này.-Hắn vui vẻ khua khua cả hai cánh tay trước mắt nàng.

-Bệnh của ngài đã đỡ nhiều chưa,xin lỗi vì hôm đó đã làm ngài bị thương.-Cầm Vân đối với sự vui vẻ của hắn lại càng thêm áy náy,lại còn vô tình thấy đồng vải được băng bó kín cổ của Lãnh Cao Trạm,nàng bỗng cảm thấy mình có chút vô dụng.Mới hôm trước làm thương người ta nay người ta cũng vì giúp mình cũng sút trúng dao.

-Ta bình phục rất tốt,cũng may là có nó không thì đâu thể đứng đây bắt cướp cho nàng được.-Lãnh Cao trạm đối với vẻ áy náy của Cầm Vân lại muốn trọc cho nàng cười.

-À ...mà sao nàng lại ở đây,hơn nữa còn trong bộ dạng...

Lãnh Cao trạm nhìn nàng từ đầu đến chân bất ngờ hỏi,Cầm Vân giật bắn cả mình lúng túng không biết nói sao.

Nàng phải giải thích thế nào đây?Còn việc bắt cướp nữa,tên Dực vương này mà nói với Quân Lâm Uyển chuyện hôm nay,chắc bầm vằm nàng ra qua.không được phải kiếm một cái có trói buộc hắn,để Lãnh Cao Trạm nửa lời cũng không hé được với Quân Lâm Uyển.

-Chỉ là có chút việc...chút việc nhỏ thôi,hôm nay lại gặp được Dực Vương ngài ở đây đúng thật là có duyên.

-Đúng thật là rất có duyên.

-Nếu đã là như vậy chỉ bằng ta kết giao bằng hữu,chi mạng dực vương không chê thân phận nữ nhi của tại hạ.-Trả phải trong phim vẫn luôn là như vậy sao bất ngờ gặp mặt kết giao bằng hữu, cũng là một cái có hay ho.

-Thái tử phi tài năng hơn người,kết giao bằng hữu với nàng Lãnh cao Trạm quả thực có điểm phúc qua lớn .-Lãnh Cao trạm với lời đề nghị bất ngờ của nàng không có ý từ chối,vô cùng vui vẻ nhận lời.kết giao bằng hữu với nam tử trong thiên hạ này chắc chỉ có mỗi mình nữ tử như nàng mới dám làm vậy.

-Dực vương nói quá,người như vậy sẽ khiến ta cảm thấy hổ thẹn.

-Đã là bằng hữu, sau này người cứ gọi ta là Cao Trạ là được rồi.

-Cao Trạ huynh vậy xưng với ta là tiểu Cẩm.À còn nữa huynh giữ miếng ngọc này coi như lời giao ước giữa chúng ta.-Cẩm Vân đưa miếng ngọc trắng khắc phù dung,vừa nẩy lấy về được từ chỗ tên cướp đưa cho hắn. Phải có vật định ước như vậy mới đúng là kết dao bằng hữu.

- Ta nhận ngọc vậy thanh đao nhỏ này tặng cho muội.-Lãnh cao Trạ từ trong ngực lấy ra một đoản đao nhỏ,trạm khắc tinh xảo, trên vỏ có những viên mây ngũ sắc khảm ngọc vô cùng đẹp. Đó là bảo vật hoàng huynh ngày trước vì hắn mà tự tay làm,Lãnh Cao trạ luôn mang theo bên người.Nay hắn tặng lại cho nàng,một là vì nàng giống huynh ấy,hai là vì hắn thức sự muốn có được nàng.Đây không chỉ là vật định ước tình bằng hữu giữa hai người mà còn lời hứa sẽ đưa nàng về Lãnh Vân như ý hắn.

Cẩm Vân vô tư nhận lấy không chút do dự, và nàng càng không biết ẩn ý sâu xa của thanh đao này sẽ thay đổi cả vận mệnh của mình sau này nhiều như thế nào.

-Giờ hai ta đã là bằng hữu tiểu Cẩm Cẩm nhờ huynh một chuyện có được không?

-chuyện gì?chỉ cần trong tầm kiểm soát của ta, ta đều có thể làm cho muội.

-Chuyện nhỏ thôi...huynh có thể đừng cho thái tử biết chuyện hôm nay có được không. Thực ra là muội nhân lúc hắn không có trong phủ mà trốn ra ngoài một chút. Thái tử mà biết chắc bầm vằm muội ra quá.-Cẩm Vân ra sức tỏ vẻ tội nghiệp đến phát khóc luôn ấy chứ,Quần Lâm Uyên trong mắt nàng chẳng khác nào tựa ác ma ăn thịt người cả cả.

-Cao Trạ huynh của muội không phải kẻ lảm lời lên cứ yên tâm đi?

-Vạn sự nhờ huynh Tiểu Cẩm Cẩm có việc đi trước,huynh nhớ về dịch quán nghỉ ngơi,từ quốc đại điển hẹn tái ngộ.-Cẩm Vân rốt cục cũng đạt được mục đích liền vui vẻ vội vã muốn rồi đi, trước khi đi còn vẫy tay tạm biệt,Lãnh Cao Trạ đứng đó gật đầu nhìn thân ảnh nhỏ dần biến mất trong dòng người đông đúc.

-Thiên Cẩm Vân nàng càng ngày càng khiến bản vương khó mà rời mắt mà!

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Náo loạn thanh lâu (1)

Một thân nữ nam thanh y lục phóng khoáng,phiêu dật bước vào vạn hoa lâu, mặt nạ trắng che nửa dung nhan tuyệt mỹ,đôi mắt đêm tựa trời sao mang vẻ mỉa mai hoặc tựa không thể thoát ra khỏi,bí ẩn quyến rũ đến lạ thường.

Sự chú ý cứ thế mà dồn hết lên người Cẩm Vân,nàng chỉ là tò mò đại vào một thanh lâu nổi tiếng trong kinh thành,không ngờ nơi đây lại thú vị như vậy.

-Công tử người thật tuấn tú.....

-Công tử hãy để thiếp hầu người.....

-công tử thiếp là của ngài.....

-Không công tử là của ta...công tử là của ta.... là của ta....

Tiếng tranh dành của đám kỹ nữ huyền ảo cả một khoảng hương lâu,tương chừng như toàn bộ nữ nhân ở đâu đều vẫy lấy nàng,Cẩm Vân nhìn mà hoa cả mắt tìm mọi đường thoát,có phải nàng lại chuốc họa vào thân nữa không đây.

Quần Lâm Phong ngồi trên lầu hai lập tức bị thu hút bởi tiếng ồn ào bên dưới,không biết vị công tử nhà nào mị lực còn lớn hơn cả hắn,khiến đám nữ nhân sống chết lao vào như thiếu thân chắc hẳn dung nhan không tầm thường.

Quần Lâm Uyên đối với công việc giao phó gần song cũng có ý rời khỏi tránh phiền phức,chân chưa kịp bước đi lại bị câu nói bất ngờ của vị đệ đệ ngoan kia khựng lại.

-Hoàng tẩu giả trai đúng là đệ nhất mị nam hiếm có trong thiên hạ,nữ tử nhìn thất bu đầy không dứt. Đúng là đào hoa vô số chẳng kém gì hoàng huynh.

-Đệ vừa nói cái gì?- Quần Lâm Uyên nghi hoặc, theo ánh mắt tràn đầy hứng thú vui vẻ của Quần Lâm Phong hướng xuống lầu,nét mặt bỗng trở nên ngạc nhiên đến sững sờ khi bắt gặp bóng dáng nam tử thân lục y thanh nhã nổi bật trong đám nữ tử thanh lâu sắc sỡ màu sắc kia. Và đương nhiên,cái bộ dạng vô cùng quen thuộc đó không ai khác mà chính là tân trạng nguyên Lục công tử hay đúng hơn là thái tử phi Bắc Tề" ngoan ngoãn" của hắn "- THIÊN -

CẨM- VÂN-"

Nàng lại không nghe lệnh hẩn trốn khỏi phủ,đã vậy ngay cả thanh lâu cũng dám đặt chân vào,cười cười nói nói, trái phải ôm ấp đám kĩ nữ.Không để thanh danh của Quân Lâm Uyển vào trong mắt-Thiên Cẩm Vân hôm nài chết chắc với bốn thái tử...-

Cẩm Vân khó lắm mới thoát khỏi vòng vây đám nữ nhân kia,còn trưa kịp thờ ngay lập tứ đã có kẻ khác tìm đến làm phiền:

-Tiên sinh đây không biết có phải là Lục công tử Tân trạng nguyên năm này hay không?

Hắc y nam tử bước đến trước mặt nàng từ tốn hỏi,giọng nói ngay cả khí chất đều tràn đầy mạnh mẽ,tượng mạo nghiêm nghị lại cộng một chút cứng nhắc.Nàng đoán không nhầm đây là một người học võ lâu năm hoặc cũng có thể xuất thân từ binh quan,nên mới có khí chất của một võ tướng như vậy.

-không sai tiểu sinh quả là tân trạng nguyên năm nay lục Cẩm Vân,xin hỏi các hạ....

-À! không đầu gì tiên sinh,Công tử nhà ta nghe danh người đã lâu lại vô cùng ngưỡng mộ.Hôm nay lại may mắn được gặp có thể kính mời tiên sinh lên lầu tiếp đãi ba câu với công tử nhà ta một chút.

"Công tử nhà hẩn muốn gặp nàng.."đúng thật đáng nghi! Đây rốt cục chỉ là một lời mời đơn thuần hay lại là một cái bẫy được sắp đặt. Tuy nói nàng là trạng nguyên,nhưng cũng chỉ là một cái danh phận để nàng có thân phận tương xứng mà đầu cò với sứ giả đại mặc,nói biết danh nàng tuy không ít,nhưng không biết thì cũng vô cùng nhiều.

-Nếu tiểu sinh có ý từ chối lời mời này thì sao?-Cẩm Vân ngẩng cao đầu nhìn hẩn,môi khẽ cười,vân đạm phong kinh không nhận lời mời.

-vậy phải xem tiên sinh có đủ bản lĩnh từ chối lời mời này hay không.

Hắc y nhân bắt cười,vừa dứt lời y liền vươn tay vững chắc nắm lấy vai nàng,muốn kéo đi.Cẩm Vân nàng cũng đâu phải kẻ vô dụng chân yếu tay mềm nếu đã không khách khí như vậy cũng đừng trách nàng không nói trước.

Nàng như vậy liền động thủ dễ dàng thoát khỏi vòng vây của hắc y, hẩn tuy khá bất ngờ nhưng cũng nhanh hiểu được rằng nàng biết võ không trần chừ cũng xuất chiêu nhưng lại cố ý không dùng toàn lực rằng co mãi cũng không thể thắng được những chiêu võ lạ kia,chủ nhân nói phải đem được nàng về nhưng lại không cho phép đã thương hẩn bắt đáng dĩ phải dùng cách này.

Đánh nhau lớn vạn hoa lâu rơi vào hỗn loạn, Quân Lâm Uyển ngồi trên cang nhứ mắt,dính vào nàng đúng là không ngày nào được êm đẹp cả!

-Còn không chịu dừng lại?-giọng nói lạnh lùng vang lên ám đảo cả một vùng hỗn loạn chỉ toàn tiếng la hét phía dưới vạn hoa lâu.Cái thanh âm bình tĩnh mà lạnh đến thấu xương đó không hiểu sao lại đối với nàng vô cùng quen thuộc.Cẩm Vân cùng Hắc Ưng cùng nhau ngừng lại,nàng nghi hoặc đưa mắt nhìn lên lầu nhưng chưa quá nói ba giây liền vội vã hoảng hốt quay đi còn cô ý lấy tay che mặt, tưởng chừng như sợ bị phát hiện.

-Không trốn được nữa đâu,còn không mau lên đây!

Người trên lầu lạnh lùng bình tĩnh ra lệnh,lời nói không mặn không nhạt nhưng lại khiến người khác không thể nào mà phản đối. Cẩm Vân miệng cười đau khổ lưng thưng bước đi,trốn cũng đâu còn kịp.Lần nào cũng vậy tại sao lại toàn gặp cái người không lên gặp hoài không biết.

Hắc Ưng biết mình và thái tử phi cũng gây không ít náo nhiệt,liền quay ra ném cho tú bà một túi bạc lớn kêu ổn định lại,tránh lại hồng việc của chủ tử,rồi cũng bước lên lầu theo nàng.

Cẩm Vân vừa bước lên lầu liền đập vào mắt bóng hình bệnh y đeo mặt nạ sắt lạnh lẽo quen thuộc bên cạnh còn có tên đồ đệ cả trốn nàng vừa mới thu nhận hôm qua đang cười nhón với mình.Quân Lâm Uyển nhìn nàng,hẩn đeo mặt nạ,thân trường bào trắng nổi bật với mái tóc bạch kim cài trăm hồng ngọc(ngọc đỏ). Quân Lâm Uyển ngay cả khi một thân vận y đơn giản,đường như vẫn không thể làm giảm sút tầng tầng lớp lớp khí thế vương giả,uy quyền vốn có,và điều đó khiến nàng lo lắng không đáng nhìn hẩn.

-Phong.Đệ và Hắc Ưng tạm tránh mặt một chút ta có chuyện muốn nói riêng với Thiên Cẩm Vân.

Quân Lâm Uyển ra lệnh,giọng nói trầm trầm đầy vẻ giận giữ,hai tên kia vô cùng hiểu chuyện liền lánh mặt đi để hai người lại trong phòng,dù gì cả lầu hai cũng đã được thái tử bao trọn không sợ người biết được thân phận của hai người bọn họ.

-Thái tử có truyện gì xin cứ nói.-Cẩm Vân khép nép ngồi xuống ghế đối diện không mặt vô hồn của Quân Lâm Uyển,hẩn đeo mặt nạ thế này làm nàng không thể phỏng đoán được tâm tư,điều này lại càng khiến Cẩm Vân lo lắng.khác với lần ở long phụng lâu,lần này nàng mù phương hướng trong việc xoay chuyển tình thế.

-Lại tự ý chạy ra ngoài,dem lệnh của ta bỏ ngoài tai.Nàng có phải còn muốn thích khách tìm đến tận thân rồi,mới chịu ngoan ngoãn hay sao.-Quân Lâm Uyển bắt đầu lớn giọng với nàng.

-Thích khách chẳng phải đã giết hết rồi sao,một nữ tử như ta chẳng lẽ còn nhiều kẻ thù hơn cả huynh sao thái tử điện hạ, giữ ta trong phủ lâu như vậy huynh làm như vậy là muốn giam cầm chứ không phải là bảo vệ.Thoả thuận trước không phải đã nói rõ rồi sao,thứ huynh có được ở ta là sự hỗ trợ trong việc thống nhất thiên hạ chứ không phải là tự do của ta.

Cầm Vân tức giận, phản bác lại, lần nào cũng trách mắng, cũng là đe dọa, sao nàng cảm thấy mình giống như tù binh quả Quân Lâm Uyển hơn là thái tử phi của hần vậy.

- Còn dám cãi lại sao, sự hỗ trợ cũng chính là sự tuân mệnh, lệnh ta nàng cũng làm trái đã vậy ngay cả thanh lâu còn dám đặt chân vào , mặt mũi của bọn thái tử nàng không để vào mắt nữa hay sao.

- Chẳng phải thái tử cũng đang ở thanh lâu còn gì, không sợ bị nhìn thấy sẽ bị bôi nhọ thanh danh sao. - Cầm Vân ngoan cố đã vậy nàng không giả bộ khép nép nữa làm gì, Quân Lâm Uyển một ngày không bắt bẻ nàng bộ hần ăn không ngon ngủ không yên sao.

- Ta tới là vì có công vụ.

- Công vụ sao? nếu không thể bàn trong cung thì bàn trong phủ thái tử không thì là trà lâu sao nhất thiết cứ phải là thanh lâu, thái tử ngài là đang cố tự biện minh cho mình sao?

- Thiên Cầm Vân nàng lên nhớ rõ mình là ai, nàng không có quyền lên giọng chỉ trích bọn thái tử, ta nhất định là có công vụ thì nhất định có, đừng cố tỏ vẻ ngoan cố không nghe lời với ta. Ra ngoài gọi Hắc Ứng vào đây, về phủ ta sẽ giải quyết chuyện hôm nay với nàng.

- Huynh...

- Ra ngoài - Quân Lâm Uyển nghiêng răng, nặng lời nói với nàng một cách tàn nhẫn. Hần cần phải chấm dứt cuộc cãi cọ này, hần không phải là tàn nhẫn với cầm vân, cũng không cần nàng sẽ thật lòng hiểu cho hần. Điều hần muốn duy nhất lúc này chính sự an toàn của nàng và nó cần phải trong sự kiểm soát của hần.

- Hắc Ứng ta hủy toàn bộ kế hoạch lần này, đốc toàn bộ lực lượng bảo vệ cho thái tử phi, tính mạng nàng là quan trọng nhất, không được để có sai sót.

- Điện hạ vậy còn Phế đế nam hạ...

- Tạm thời để hần chạy trốn thêm vài ngày nữa, chúng ta chờ động tĩnh từ phía Dục vương Lĩnh Vân.

...

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Náo loạn thanh lâu (2)

"choang..." chén trà bị ném vỡ một cách đầy giận giữ, Nam Hạ hoàng một mặt sa sầm toàn thân lại. bắt đầu ùn ùn sát khí, một thân thường y cao ngạo đứng trước hai mươi hần y nhân đang quỳ dưới đất tức giận quát tháo:

- Hủy kế hoạch! Các người dám coi lệnh của trẫm là trò đùa hay sao? Không được bằng mọi cách hôm nay phải cứu Hạ nhi về đây cho trẫm (Mộ Dung Hạ, nhi còn chưa tiền triều nam hạ, trong tay vì nắm giữ bí mật quan trọng của phế đế nam hạ mà được giữ lại mạng sống, hiện đang trong tầm kiểm soát của Quân Lâm Uyển). Thích sát lâu các người trẫm đã bỏ ra bao nhiêu tiền bạc tâm tư, nuôi dưỡng huấn luyện, từ khi nào lại không đủ sức cứu một nữ tử trong thanh lâu như vậy.

- Bệ hạ xin người bớt giận, cứu công chúa thuộc hạ sẽ tìm mọi cách. Kế hoạch thay đổi chỉ vì người của phủ thái tử xuất hiện một cách bất ngờ bí mật bao quanh cả Vạn hoa lâu. Thuộc hạ không dám tùy ý chỉ sợ có sơ sót - Hắc y nhân cầm đầy vôi và giả thích, 20 người của thích sát lâu chỉ là một nhánh nhỏ được lệnh bảo vệ hoàng thượng. Nếu giờ vì cứu công chúa mà công kích với 100 hộ vệ tinh nhuệ của phủ thái tử. Chỉ e là chui đầu vào rọ, mà còn liên lụy đến an nguy của chủ tử. tốt nhất chỉ có thể là tạm lui kế hoạch.

- Lại là Quân Lâm Uyển, sao hần lại có thể biết mà bỏ cho người bỏ chỉ sẵn như vậy, chẳng lẽ hần đã bắt tay với Lĩnh Cao Trạm.

- Bệ hạ tuy chuyện này rất khó nói nhưng với cánh bộ trí hộ vệ của Quân Lâm uyển hôm nay, e rằng không phải là phục kích mà là đang bảo vệ một nhân vật quan trọng nào đó.

- Bảo vệ một kẻ quan trọng sao! - Nam hạ hoàng khế chau mày suy nghĩ, quan trọng với Quân Lâm Uyển nếu không phải Bắc Tề hoàng, chỉ còn duy nhất một kẻ..."Quốc Bảo Thiên Hạ "...

Đúng thật tò mò mà không biết trong đó là kẻ nào mà...

"Hừ ai cũng được, giờ chỉ cần cứu Hạ nhi ra lấy được lệnh bài triệu tập toàn bộ thích sát lâu phân bố trên tứ quốc. Quân Lâm Uyển, quốc bảo thiên

hạ,Lãnh Cao Trạm đều lần lượt phải trả giá..."

-Hoàng Tầu đệ xin người đó,có thể dừng lại được không tầu say thật rồi.

Quân Lâm phong nhìn cảm Vân lo lắng khẩn thiết van nài,cứ cái đà này hoàng huynh mà nhìn thấy là sẽ lột sạch hần tống về quân doanh mất.

Ban nãy cũng chỉ vì hoàng tầu bị hoàng huynh của hần tứ giận đuổi ra ngoài,muốn an ủi mới rủ nàng uống vài ly rượu,không ngờ hoàng tầu lại ra sức uống không ngưng nghỉ.

-Ta còn chưa say đệ lo cái gì.-Cảm Vân lên tiếng cầu nhàu,cô tránh đề Quân Lâm Phong không thể cướp được binh rượu của nàng.

Cảm Vân miệng tuy nói là chưa say,nhưng mặt mũi thì đã đỏ bừng như trái ớt chín luôn rồi,cả người lão đảo,nghiên nghiêng ngả ngả tựa không xương,đầu óc thì quay cuồng một cách không ngừng nghỉ.Cái bộ dạng đó không phải say thì là gì.

"Quân Lâm Uyển là đồ đáng ghét,không đáng mặt quân tử,ức hiếp nàng thì thôi đi còn dám tự cho mình cái quyền tước đoạt đi tự do của người khác.Nàng thừa nhận nàng là quân cờ của hần,nhưng thứ nàng đem ra trao đổi là cái danh quốc bảo thiên hạ giúp hần thống nhất giang sơn chứ không phải là bản thân,nàng có tự do nàng có chính kiến.hần dựa vào cái gì mà chất vấn nàng,đem lòng tự tôn của nàng chà đạp dưới chân."

Nàng uống,nàng phải uống,uống cho trôi cục tức này,uống trôi luôn cả bản mặt lạnh đáng ghét của "mỹ nam rắn rết "từ nay về sau nàng không thèm đếm xỉa đến hần nữa.

-Các vị đại nhân,các vị công tử không đề các vị trờ lâu,đóa hoa xinh đẹp nhất của vạn hoa lâu xin được ra mắt mọi người.Tân hoa khôi Vạn Hoa lâu,Như Hoa xin tiếp các vị.

Tú bà đứng trên sân khấu niềm nở giới thiệu, không ít người kích động vỗ tay hô hào.Tân hoa khôi nghe nói là đại mỹ nữ đẹp nhất tiền triều Nam Hạ,thật là khiến người ta mê mẩn mong chờ.

Cảm Vân bị thu hút liền nhìn xuống phía dưới lâu,trong tầm mắt liền hiện thấy dáng vẻ nữ tử trong vũ y đỏ thắm,nàng yêu kiều thướt tha uyển chuyển bước lên sân khấu,mỗi bước chân là cả vạn cánh hoa lót đường.Mắt ngọc,mày ngài,dung nhan thanh thủy,đúng là đại mỹ nhân hiếm có trong nhân gian,so với công chúa Trâm ngư của Đông Yên đúng là không hơn không kém.Chỉ tiếc là hồng nhan bạc phận,thân tựa ngọc khiết lại phải chịu vấy bẩn chốn thanh lâu này.

Cảm Vân không hiểu sao vội bất lên khỏi chỗ,chạy đi mất tiêu ngay cả Quân Lâm Phong cũng không kịp ngăn lại.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Náo loạn thanh lâu (3)

Quân Lâm Uyển vừa giao song việc cho Hắc Ưng,liền lập tức chuẩn bị hồi phủ,nhưng vừa bước ra khỏi màn trướng lại chỉ thấy mỗi Quân Lâm Phong còn đang ngơ ngác mặt hết xanh rồi lại đỏ nhìn đi đâu đó. Quân Lâm Uyển cùng Hắc Ưng một mặt khó hiểu chuyển tầm mắt về phía Quân Lâm Phong đang nhìn...

-Công tử người uống của thiếp...

-Công tử còn ly này của thiếp...

-Công tử thiếp dứt nho cho chàng....Công tử...công tử....

Cảm Vân ngồi cách đó không hề xa, ngay giữa một đám kỹ nữ.Bị chuốc say đến mức không còn biết trời đất gì nữa,nàng cứ uống hết ly này rồi lại ly khác mặc sức cười nói, chẳng khác nào một vị công tử ăn chơi đào hoa.Quân Lâm phong lẫn Hắc Ưng nhìn nhau mà dở khóc dở cười,thái tử phi của bọn họ đúng thật bá đạo,ngay trước mặt thái tử cũng đáng làm ra bộ dạng như vậy tài giỏi,quả tài giỏi.

Quân Lâm Uyển đối với Cảm Vân giận đến cực độ, gương mặt ẩn dưới lớp mặt nạ nhìn tuy không rõ cảm xúc gì,nhưng tăng tăng sát khí lạnh như băng toả quanh người lại rõ mồn một.Hần chưa bao giờ khiến cảm xúc mặt kiểm soát nhiều đến như vậy, Thiên Cảm Vân nàng hôm nay đã chạm tới giới hạn cực cùng của hần.

Tay nắm chặt thành quyền,Quân Lâm Uyển hùng hổ bước tới kéo nàng đi,đám kỹ nữ bị sát khí của bạch y nam tử dọa tới mức không dám lại gần,lại cộng thêm mặt nạ quý đáng sợ kia càng không dám can hần động vào công tử xinh đẹp khó khăn lắm các nàng mới tới gần được.

-Đứng dậy,mau rời khỏi đây.-giọng nói mạnh mẽ tràn đầy tức giận,Quân Lâm Uyển ra lệnh với nàng.

Cầm Vân khẽ nhếch mép cười một cách gian xảo. Bàn tay Quân Lâm Uyển đang nắm chặt vai nàng bắt ngồi bị gạt phăng, mặt nạ trên mặt không để ý liền bị tháo. Và cái kẻ to gan dám làm truyện đó không ai khác là Cầm Vân. Dám ức hiếp Thiên Cầm Vân này, "nữ nam rắn rết" huynh xem như hôm nay gặp quả báo ha..ha..

Dung mạo Quân Lâm Uyển cứ thế bị phơi bày, mắt phượng mê hồn, mày kiếm uy phong, ngũ quan tinh xảo, tựa như được tạo nên bởi những tinh túy hoàn mỹ nhất trên đời. Khuynh thế chi dung, mỹ hoặc chúng sinh, đời này sao lại có một người yêu nghiệt đến vậy.

-Đại nhân người thật anh tuấn phi phạm, xin hãy để thiếp hầu hạ ngài.....

-Đại nhân... đại nhân.....

.....

Đám nữ nhân hồi nào chỉ biết run sợ trước hán gior lại bị cái y dung kia cuốn hút đến không màng sống chết lao vào, Quân Lâm Uyển chẳng mấy chốc đã thế chỗ nàng ban nãy, bị vây kín không lối thoát. Hán bắt ngồi đến đứng hình tròn mắt nhìn Cầm Vân đang ở ngoài vòng vây treu trọc hán, nàng là đang đem hán ra bốn cột.

Cầm Vân cười gian xảo dựa người vào cột, thú vị nhìn "nữ nam rắn rết" bị nàng chơi sỏ, nàng đưa tay vẫy vẫy với Quân Lâm Uyển, trước khi chạy còn không quên nói một câu đầy chế giễu:

-SÁT GÁI...

Quân Lâm Uyển mặt tối sầm lại. "Sát gái"! nàng giám chế giễu đương kim Thái tử Bắc Tề...

Quân Lâm Phong và Hắc Ung tử này đến giờ bị nén cười đến nỗi không thể chịu được nữa, liền gục xuống đất ôm cái bụng tưởng chừng như sắp bẻ của mình cười một cách điên dại. Cả cuộc đời chưa bao giờ thấy thái tử cao quý của bọn họ lại bị đùa bỡn đến thảm hại như vậy, hơn cả thế là người đó không ai khác lại là thái tử phi.

"huong nương nói chí phải dung mạo điện hạ quả thực rất sát gái kkkkkkk....."

Trên náo nhiệt dưới cũng chẳng kém phần, Như Hoa vừa kết thúc màn múa liền lạnh nhạt rời đi, mặc cho tiếng hô hào vỗ tay của đám nam nhân dành cho nàng đã vang như sấm. Với một nữ tử thanh lâu được nam nhân cả kinh thành ái mộ đến vậy đối với họ chỉ là khát khao trong mơ mộng, ấy vậy mà Như Hoa chỉ cần xuất hiện là đã có được sự ái mộ vô bờ bến. Nhưng cô đó lại là một nỗi sỉ nhục, một vết nhơ mà cả đời này cô chẳng thể nào xóa được. Dầu sao cô cũng từng là một công chúa cao cao tại thượng là lá ngọc cành vàng, vậy mà Quân Lâm Uyển lại đem nàng giam cầm trong cái nơi dơ bẩn này.

Tan cửa nát nhà, thanh danh bị hủy, thân thể ô uế, Mộ Dung Hạ cô thế đâu có tan xương nát thịt, chết trong biển lửa chỉ cần trả được thù cũng không còn gì hối hận, dầu sao cô cũng chẳng còn gì nữa rồi.

-Như Hoa nàng vội đi đâu vậy? -Âm thanh đầy sùng nịnh bắt chợt cất lên

Tay Như Hoa bỗng chốc bắt ngờ bị một bàn tay lạ nắm chặt giữ lại. Là một lão già béo phì lùn, người khoác áo gấm đỏ thượng hạng, trên người đeo trang sức vàng ngọc nhiều vô số kể, trông vô cùng nhứt nhứt chứ chẳng đẹp đẽ gì. Khuôn mặt hán bóng lộn toàn là gân mỡ, đôi mắt nhỏ híp lại nhìn thân thể Như Hoa một cách đầy dâm dăng, khiến người khác nhìn mà thấy ghê tởm.

Nhưng dù có ghê tởm chướng mắt ra sao, cũng chẳng ai dám động đến Cúc Quân Vương hán - Anh trai ruột của chính cung hoàng hậu, phụ thân của Hứa trắc phi phi thái tử. Kẻ lộng hành ngang bướng nhất kinh thành dù hán có giết người giữa ban ngày cũng chẳng Quan nào dám nhận sử.

-Buông ta ra... ngươi muốn làm gì? -Như hoa khó chịu cố vùng vẫy nhưng chỉ đổi lại vô ích, hán đối với nàng lại càng hán thú không buông.

-Đêm đầu tiên của nàng, tú bà đã đồng ý để Như hoa nàng hầu hạ bốn vương, giờ nàng còn muốn chạy đi đâu ha ha ha....

Cúc Quân vương cười lớn một cách gian xảo nói với nàng, về mặt trần đầy vẻ hào hứng mong chờ.

"CHÁT..."âm thanh vang lên, khiến cả Vạn hoa lầu chìm trong im lặng. Như hoa tức giận tát thẳng vào khuôn mặt đầy mỡ của Cúc Quân vương rồi hét lớn:

-Đúng là đồ rởn, tránh xa ta ra.

-Rởn! người dám nói bản vương giờ rởn sao. Được vậy để hôm nay bản vương cho con tiện tì nhà ngươi biết thế nào mới là rởn.

Cúc Quân vương đối với sự khinh bỉ của cô liền nổi cơn thịnh nộ, gao gáy ôm chặt lấy Như Hoa tàn bạo xé đi y phục vốn đã mỏng manh trên người nàng mà hôn lên khắp cơ thể. Quan áo kỹ nữ vốn đã ít lớp hơn nữa là vũ y hở hang, cả thân thể cô gần như bại lộ trước tất cả mọi người.

Cô phản kháng giãy dụa, hán lại càng mạnh mẽ tàn nhẫn hơn, nước mắt rơi chứa đầy nỗi nhục nhã, Như hoa nhìn xung quanh cố gắng tìm một sự cứu giúp đâu đó nơi đây, nhưng tất cả bọn họ đều đứng đưng đứng đó, cười nói vui vẻ trên nỗi đau của cô.

Ông ta là ai chứ? là cúc quận vương ai cũng không dám đắc tội, ai cũng phải sợ hãi, cứu một kĩ nữ thanh lâu cô sao? chỉ có kẻ ngốc mới làm như vậy mà thôi. Như Hoa gần như buông bỏ chấp nhận rơi vào cái địa ngục tối tăm kia, nhưng bóng lục y nam từ bất ngờ xuất hiện.

"RÀM....." thân thể nặng cả trăm tấn của Cúc Quân Vương bắt người bị đã xuống chấn động cả mặt đất. Như hoa tưởng chừng sắp ngã theo liền được một bàn tay dịu dàng đỡ lấy, mắt trần ngần lệ nhìn thiếu niên tuổi trẻ trước mặt mình, trong khoảnh khắc tưởng chừng như không một tia hi vọng, chàng bắt người xuất hiện tựa ánh sáng cứu vớt cuộc đời bất hạnh của Mộ Dung Hạ này.

Cầm Vân đỡ Như hoa đứng thẳng, cời áo ngoài, tay vung về khoác lên thân thể đang run lên không ngớt của Như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

-Chết tiết...tên khốn nhà người....-Cúc quận vương bị ngã một cú, đau đến nỗi không thể đứng lên nổi, dù phải để mấy tên hầu cận vắt và vắt dậy nhưng miệng vẫn không ngừng chửi bới.

-Phiền quá...cái thân thể béo nhà người cản đường của bốn công tử giờ còn dám lớn tiếng...-Cầm Vân bất mãn vừa nói vừa nắc, ai nhìn ra chẳng biết là một kẻ say rượu, nhưng vẫn không khỏi khâm phục vị lục y công tử này, nhỏ nhắn như vậy thế mà lại có thể một cước đá bay cái thân thể nghìn tấn kia, công lực quả cao cường.

-Tên hỗn đản nhà người, trước mặt vương gia dám láo xược như vậy, không biết vương gia nhà ta là ai hay sao. Gây sự với hủ gia tộc lớn nhất kinh thành này, tên điều dân nhà người đừng hòng sống yên ổn ở Bắc Tề này.

Tên hầu cận đi theo Cúc Quân Vương lớn tiếng huênh hoang với nàng, Cầm Vân nghe mà chả lọt chữ nào liền kích đầu:

-Ồ! ta biết rồi người là lợn vương...gia tộc người khắp thiên hạ ai mà không biết...Yên tâm, yên tâm bốn công tử sẽ cẩn thận ba tháng không đụng vào thịt lợn nhà các người...Bảo trư vương các người không cần lo ha ha ha.....

Khắp vạn hoa lâu từ trên xuống dưới ai nghe song lời này của nàng cũng đều không thể nhìn được mà cười như chết khiến cả đám chủ tớ Cúc Quân Vương tức đỏ cả mặt mũi.

-Chết tiết, người dám sỉ nhục bản vương...hôm nay bản vương cho người biết thế nào là lễ độ. Người đâu giết chết tên điều dân đó lại cho bốn vương.

Vương gia có lệnh cả mười tên nô bộc liền hung dữ tiến đến chỗ nàng. Quân Lâm Phong và Hắc Ung đứng trên lầu biết là không thể xem kịch được nữa liền nhảy xuống trợ giúp. Quân Lâm Uyên tưởng chừng vẫn còn đang kẹt trong vòng vây của đám kĩ nữ, vừa nghe được từ "GIẾT" đầy tức giận phía dưới, liền biết cầm Vân gây ra chuyện không hay. Hắn nổi nóng tung một chưởng đánh bay cả đám nữ nhân không chút thương tiếc rồi cũng lập tức cũng xuống phía dưới.

Cầm Vân say đánh còn hăng hơn khi tỉnh, không tàn phế cũng bại liệt, xem ra nàng kì công lấy đến đai đen taekwondo cũng không phải võ dụng Quân Lâm Phong và Hắc Ung giải quyết giúp nàng một nửa cũng không dám tranh dành, thái tử phi một chiêu đã hạ được đối phương nằm la liệt trên đất đã vậy còn không tha đánh người không một chút kiềm chế võ cùng đáng sợ, xem ra này giờ chỉ là bọn họ lo thái quá.

Quân Lâm Uyên xuống đến nơi cũng là lúc Cầm Vân giải quyết xong tên cuối cùng, cả đám người quận vương phủ giờ chỉ còn sót lại mỗi cúc mỗi cúc quận vương cao quý đang tái mét mặt mày nhìn nàng Quân Lâm Uyên đứng lại trên cầu thang, nét mặt bình thản nheo mắt nhìn Cầm Vân chờ hành động tiếp theo của nàng, hắn hôm nay muốn thử xem kịch một lần.

Thân bạch y từ đầu đến chân xuất hiện một cách bất ngờ, cả người là một vàng hào quang xuất chúng, khiến ai cũng phải chú ý đến. Như Hoa vừa nhìn thấy hắn liền bị kích động mạnh, ánh mắt cô đỏ ngầu đầy sát khí, nét mặt trở nên giận giữ một cách lạ thường tưởng chừng chỉ muốn giết ngay kẻ trước mặt. Người sở hữu mã tóc bạch kim khắp thiên hạ chỉ có một người duy nhất, không ai khác ngoài thái tử Bắc Tề - Quân Lâm Uyên. Kẻ khiến một công chúa như nàng phải lâm vào cảnh này hôm nay.

Cầm Vân bất ngờ rút kiếm của Hắc Ung, loạng choạng đi về phía Cúc Quận vương.

-Dừng lại...ta là Cúc Quân Vương...là ti phu của hoàng đế...là nhạc phụ của Thái tử...người dám động vào Bản Vương.

-Bốn công tử không chỉ động vào người mà còn dám chọc tiết con lợn béo nhà người, người có tin không.

Cầm Vân nhếch mép cười một cách khinh bỉ, "loại mớ thừa ảo tưởng" này cũng đáng cho nàng phải sợ sao. Đừng quên nàng mới là chính phi phủ thái tử đích thân hoàng đế sắc phong, nếu nói người có tư cách làm nhạc phụ của Quân Lâm Uyên ngoài Thiên Quốc thừa tướng "người mạng danh phụ thân của nàng" thì chẳng kẻ nào dám. Nhạc phụ của thái tử, ti phu của hoàng đế, Cúc Quận vương này đúng là một kẻ chán sống, phen này không dạy cho hắn một bài học nàng thì mình không phải là quốc bảo thiên hạ.

- Thái tử!...thái tử con mau cứu ta, chẳng phải con rất yêu thương Tuyệt nhi sao...cứu ta...

Cúc Quân Vương bị nàng dọa ngã bổ chửng ra trên đất, vừa đứng lại nhìn thấy Quân Lâm Uyển đang ung dung đưa đó liền vội vã cầu cứu. Đáng tiếc lại phải để hấn thất vọng rồi, con gái lão đến nhìn Quân Lâm Uyển còn trả thêm liếc mắt một cái nói gì đến sủng ái, Cẩm Vân thở dài một chán chường quay cõ ra nhìn Quân Lâm Uyển đứng đực đó không chút động tĩnh.

- Quân Lâm Uyển xem ra hấn chẳng để huynh vào mắt, hay ta cho hấn làm thái giám nhé?

Câu hỏi của nàng tựa lời tuyên tử vói cúc quận vương, mắt hấn tái mét cắt không còn giọt máu hết nhìn nàng rồi lại nhìn Thái tử "sao...sao lại có thể "

Quân Lâm Uyển nhẹ nhàng chớp mắt, tựa sự đồng ý với nàng, Thiên Cẩm Vân nàng đã muốn chơi vậy thì để nàng chơi đến cùng kéo sau này ân hận thì lại trách hấn. Cẩm Vân nhìn thái độ của Quân Lâm Uyển cười một cách gian xảo quay đầu lại nhìn cúc quận vương, tay nhanh chóng liền vung kiếm lên cao và...

"Không....."Tiếng hét hét thê lương đến tận cùng của Cúc Quận vương vang vọng cả Vạn hoa lâu, hấn nhìn thanh kiếm sắc bén trước mặt đang cầm giữa hai chân mình không một lời liềm gát xui, ai nấy xung quanh đều không dám nhìn cảnh máu me này.

...khoan đã, kiếm đã đâm trúng đầu mới chỉ rách miếng vải ở đằng quần vậy mà đã ngắt xui rồi, đã vậy còn có nước chảy ra từ chỗ đó. Cúc Quân vương gan nhỏ đến mức tè ra cả quần luôn rồi ha ha ha....

- Còn chưa trúng...lại.

Cẩm Vân vội rút lại kiếm lau lên người Cúc Quận Vương rồi lại giờ cao nhưng lần này còn chưa đâm xuống đã bị Quân Lâm Uyển bắt ngờ cướp lấy kiếm một tay kéo nàng đi. Tất cả mọi người đều há hốc mồm nhìn nàng "vị công tử này thanh tao như thế... vậy mà ra tay đúng là đáng sợ thật!"

- Trấn Bắc vương đến lúc đệ nên làm chút chuyện cho hoàng tẩu rồi chứ?

- Hoàng huynh yên tâm, mai nhất định sẽ có tin tốt được đưa đến hoàng cung, hoàng huynh cứ an tâm đưa tẩu tẩu về phủ - Quân Lâm Phong biết hoàng huynh đang ám chỉ điều gì liền vui vẻ tiễn hai người bọn họ.

- Hắc Ung ở lại giúp vương gia giả quyết nốt. - Quân Lâm Uyển nói song liền đưa nàng giong khỏi vạn hoa lâu.

Như hoa vì không biết sự thực bất giác lại sinh lòng lưu luyến, nhìn vị lục y công tử vì cứu cô mà bị thái tử Bắc Tề bắt đi, lòng chợt lo lắng đến xót xa. Cả đời này cô nợ chàng, "phận nữ nhi mong manh yếu đuối không thể làm được gì cho chàng, chỉ mong công tử bình an vô sự không mong ngày được tái ngộ."

Bị lôi lên xe ngựa Cẩm Vân có chút bất mãn liên tục vùng vẫy khỏi tay hấn, thân còn chưa kịp chạy thì đã bị một cỗ lực lớn từ phía sau kéo lại khéo ngã ngay vào lòng Quân Lâm Uyển.

- Trật tự một chút. - Quân Lâm Uyển chau mày chậm giọng nhắc nhở, nàng say đúng là rắc rối vô cùng bình thường đã khó bảo giờ thì lại càng cứng đầu hơn.

Nàng từ trong lòng ngực rắn chắc ấn áp của Quân Lâm Uyển, bật chợt ngược lên, khuôn mặt đỏ hồng không tỉnh táo của nàng đối diện nét mặt nghiêm nghị lạnh lùng của hấn.

-Ồ! thì ra là "nữ nam rắn rết"...

- Cái gì...

Quân Lâm Uyển ngạc nhiên, còn chưa kịp nói hết câu thì mặt hấn đã bị đôi bàn tay trắng nõn của nàng véo một cách tàn bạo, không chịu buông tha.

-Đồ đáng ghét, đồ sao chổi, tại huynh mà cuộc đời ta ra nông nổi như vậy.....QUÂN LÂM UYỂN!HUYNH TRẢ LẠI CUỘC ĐỜI CHO TA....."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

(Sáng sớm hôm sau.)

Cầm Vân tỉnh lại trong tình trạng đầu đau như búa bổ, cả người đau nhức, e ảm một cánh lạ thường tưởng chừng như cả ngày hôm qua phải chạy việt dã. Nàng từ từ mở mắt, ánh sáng dội thẳng vào tuy có chút nhức mắt nhưng không đến nỗi hoa mắt chút. Căn phòng hoành tráng này vốn đâu phải phù dung các của nàng. Cầm Vân ngồi dậy, nhưng lại phát hiện ra mình còn đang ôm chặt cánh tay của một ai đó. Trường bào trắng, lụa thượng đẳng... đây, đây chẳng phải y phục của Quân Lâm Uyển mặc hôm qua sao.

Ánh nắng ban mai chiếu rọi thân bạch y nam tử, dung nhan tuyệt thế tựa như đang toả sáng đầy mê hoặc, tóc bạch kim buông thả trượt trên bờ vai rộng quây rũ vô ngần, phượng mâu nhắm chặt, cả người là một vẻ tĩnh lặng, ôn nhuận như ngọc. Nàng không hề biết Quân Lâm Uyển ngái dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng, cũng có lúc hiền lành ấm áp như vậy, trông hán bây giờ đúng là có dễ ưa hơn một chút đấy.

Cầm Vân còn đang mãi mê ngắm mê nhân ngừ, bất chợt bị câu nói lạnh lùng của ai kia mà giật mình:

-Dậy rồi sao?- Quân Lâm Uyển rốc cục cũng mở mắt nhìn nàng, hán phải lên triều, sớm đã tỉnh dậy từ lâu nhưng lại không muốn đánh thức nàng đành cứ nhắm mắt một chút nào ngồi nàng tỉnh lại một tiếng cũng không kêu, nhìn hán chăm chăm từ nãy đến giờ, Quân Lâm Uyển bắt buộc ngừng giả bộ. Cầm Vân thấy Quân Lâm Uyển bắt ngờ tỉnh lại, liền giật nảy đứng bật dậy tựa con mèo làm chuyện xấu bị bắt quả tang vội làm bộ hoảng hốt hết vào mặt Quân Lâm Uyển:

- Quân Lâm Uyển, huynh! đêm qua huynh đã làm gì ta rồi hả?

-Chờ nàng nhớ lại rồi hẵng nói tiếp, ta còn phải chuẩn bị lên triều. Đi trước.

Nhìn dáng vẻ vừa tức giận lại vừa xấu hổ của nàng, Quân Lâm Uyển trong lòng lại khẽ cười. Chỉ là nhìn trộm hán một lúc đã xấu hổ đến mức không dám nhận luôn rồi, nếu còn nói hết toàn bộ chuyện Cầm Vân làm với hán, e rằng nàng một sẽ khăng khăng chối bỏ, hai thì trốn biết một tháng không dám gặp mặt hán. Tốt nhất vẫn nên cho Cầm Vân một chút thời gian để từ từ tiếp nhận thì sẽ tốt hơn.

Nhìn quân Lâm Uyển cứ thế ung dung bỏ đi, nàng ngồi đực ra đó không hiểu cái gì trong đầu cứ thế liên tiếp xuất hiện hàng loạt câu hỏi "hôm qua nàng đã làm gì nhỉ?"..."chuyện gì vừa xảy ra vậy?"..."sao nàng không nhớ chuyện gì hết tron vậy?"..."Ôi cái đầu của nàng thiệt là!....."

"Quần áo trên người vẫn còn nguyên chỉ hơi xộc xệch một chút, búi tóc còn nguyên cũng chỉ rối một chút, chắc đêm qua nàng và Quân lâm Uyển không có làm chuyện thương thiên hại lý gì đâu.... chắc chắn mà.. Thiên Cầm Vân mày phải tin tưởng độ kiềm chế của mày chứ... nhưng mà Quân Lâm Uyển yêu nghiệt đến vậy, thân hình cũng không tệ...aaaaa..."

Nàng đang suy nghĩ cái gì thế này, đang chứng tỏ trong sạch bản thân sao lại nghĩ cảnh 18+cùng Quân lâm Uyển thế này. không nghĩ nữa, không được nghĩ nữa, nhớ lại là sáng tỏ mọi chuyện phải bảo Y nhi làm canh giải rượu mới được.

-Mộng y thỉnh an thái tử phi nương nương

-Chúng nô tài /nô tì thỉnh an thái tử phi nương nương.

Mộng Y thấy nàng trở về liền vui vẻ chạy vội tới, theo sau còn có cả một đám nô bộc trong phủ nghiêm chỉnh cúi đầu hành lễ, ngay điều bình chưa chắc đã đều như vậy, Cầm Vân trông thấy mà giật mình "không phải là tất cả tụ tập lại phù dung các của nàng buồn chuyện phiếm chứ, nô bộc phủ thái tử trước nay chẳng phải rất quy củ sao hôm nay đột nhiên lại rảnh đến vậy à "

-Miễn lễ. không có chuyện gì bẩm báo thì lui hết cả đi.

-Dạ. -Cả đám người lại tiếp tục nhất loạt đồng thanh, doạ nàng một trận chết khiếp, tự dung lại cung kính như vậy với nàng chẳng lẽ Quân Lâm Uyển sai họ làm sao, phi phi phi làm gì hán rảnh rồi đến vậy.

-Y nhi à sao mọi người hôm nay lại kì lạ thế?

-Nương nương người còn không biết sao, hôm qua người cùng điện hạ ở Tử Nguyệt các làm truyện đó. trong phủ ai biết được đều liền coi người là nữ chủ nhân chính trong phủ thái tử, vậy nên mới tập chung ở phù dung các làm đại hành lễ với người. hồi trước hứa trắc phi cảm quyền cũng không được cung kính đến vậy đâu nương nương.

Mộng Y vui vẻ hí hửng giải thích, Cầm Vân gật gù cùng hiểu ra một chút, nhưng chưa đi được vài bước lại quay phắt lại hỏi:

-Mà chuyện đó mà em nói là chuyện gì?

-Nương nương là chuyện giữa một nam nhân và một nữ nhân làm đó?-Mộng y bó tay về độ hiểu biết của nương nương nhà mình, chuyện đó ngay cả một cô nương chưa xuất giá còn biết vậy mà thái tử phi một chút cũng không biết là sao.

-Nam và nữ thì có nhiều truyện lắm em nói đại khái ra xem nào?-Mộng Y nói mà Cầm Vân đầu óc ngày càng mơ hồ, quay sang cầu nhàu.

-Ai da nương nương người còn phải một tiểu cổ nương chưa xuất giá phải nói chuyện này sao...chuyện đó là chuyện phu thê hay làm vào ban đêm đó, là động phòng hoa chúc đó nương nương

Cầm Vân bây giờ mới chịu tiêu hoá từng chữ một, vội vàng giật nảy chối không ngừng:

-Này con nhóc kia nương nương nhà e không có làm chuyện đó,ta và thái tử rất trong sáng,không có,tuyệt đối không.

-Nương nương không cần phải ngại ,Mộng Y là tâm phúc của ngài không có sao đâu hi hi..

-Ta đã bảo là không rồi mà,kệ em luôn.-Cầm Vân bắt lực không nói nổi liền hằm hằm bỏ đi,người trong phủ này đúng là điên hết cả rồi.

------(đêm hôm qua)-----

-Tăng hai.....Quân Lâm Uyển chúng ta đi chơi tăng hai nào.

Cầm Vân hét lên một cách đầy phấn khích,chân thì vẫn luôn bước một cánh vụng về, mấy lần gần sắp mặt cũng may đều là Quân Lâm Uyển đi theo sau đỡ lấy.Lần đầu tiên trong đời,hắn có cảm có cảm giác bất lực! Nàng đi đứng thì tệ hại,miệng không ngừng nói ra những từ kì quặc ngay cả bản thân hắn cũng không hiểu được "quán bar"... "karaoke"... "tăng hai"...vân vân và vũ vũ...=>Cầm Vân say đúng là thảm họa.

Từ lúc thái tử và thái tử phi cùng về phủ đến giờ,nô bộ trong phủ ai lấy cũng trọn tròn cả mắt nhìn sự kiện có một không hai này.Thái tử phi một thân nam trong trang say mê đi phía trước,thái tử điện hạ ở phía sau lại hết mực ân cần chu đáo,dịu dàng đỡ nương nương. Một người trước giờ cực kì ghét động vào nữ nhân,trong phủ trước giờ chứa cả đám phi tử nhưng còn chưa buồn nhìn mặt bao giờ,gì lại đang dịu dàng chăm sóc nữ nhân nào đó.Một người trước giờ luôn xấu xí vô dụng vừa bước chân vào phủ đã bị thất sủng còn bị đám trác phi trước kia chà đạp không thương tiếc,nay lại vô cùng xinh đẹp hơn nữa còn một mình hưởng độc sủng cả thái tử phủ này. Việc thái tử phi nương nương là nữ chủ duy nhất của phủ thái tử không còn gì phải nghi ngờ nữa,sau này bọn họ muốn sống tất cả đều phải cung kính với nữ nhân này.

(còn tiếp..nhớ đợi chương sau nha ^^)

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bí mật của nàng

-Đây là đâu vậy?-Cầm Vân đưa tay lên gãi đầu nghiêng trái nghiêng phải không nhận ra nổi nơi này,cuối cùng cũng đành chau mày quay sang hỏi hắn

Quân Lâm Uyển nhìn tấm bảng lớn treo to đùng trước mắt rồi lại quay ra nhìn nàng,không phải chứ... Cầm Vân nàng say đến lú lẫn đầu đầu óc luôn rồi à!

-Phù Dung Các -nơi ở của nàng!-Quân Lâm Uyển bình tĩnh nói với nàng,mặt Cầm Vân liền méo xệch đi lắc đầu không thôi.

-Huynh lại nói vậy khu nhà cổ rách nát này đâu phải biệt thự năm tầng ta mới mua...nói vậy...

Nàng khua tay liên tục lăm nhăm còn chưa kịp để hắn giải thích lại một mạch phóng đi.Quân Lâm Uyển thở dài lại tiếp tục từ tốn theo sau.Lúc tỉnh thì luôn về biến nhắc, nói lời nghe thì rất lịch sự nhã nhặn nhưng lúc nào cũng tràn đầy ám chỉ đối trọi với hắn,trước mặt hắn thì giở trò nịnh bợ sau lưng hắn thì luôn làm điều mờ ám.Lúc say thì lại như cỗ máy hoạt động hết công suất chạy tới chạy lui,gia điên giả khùng phi lễ với hắn."Đại Gian Thân" như nàng dù say hay tỉnh đều là một mối rắc rối cuồng lấy hắn không thôi.

-Thiên Cầm Vân nàng không thấy mệt sao?

-Ừm! đi bộ vậy đúng là rất mệt...-Cầm Vân cuối cùng cũng chịu dừng lại đồng tình với hắn.Quân Lâm Uyển còn tưởng thu phục được yêu quái rồi,không ngờ còn bị yêu quái ngang nhiên "đề đầu cười cổ".

-Cổng ta!- Cầm Vân nhảy phắt lên lưng hắn phụng phịu nói,tay chân thì chưa gì đã trói chặt vô người Quân Lâm Uyển làm thế nào cũng nhất quyết không chịu buông. Đành vậy coi như thái tử ta đây hạ mình công quốc bảo thiên hạ này vậy.

-Thái tử điện hạ này,huynh sinh ra trong gia đình đế vương lắm quyền sinh sát,trên trăm người dưới một người.Có bao giờ huynh cảm thấy hạnh phúc không?

Cầm Vân bắt chợt hỏi khiến Quân Lâm Uyển có chút khựng lại,lời của nàng tựa như trúng tim đen của hắn."Hạnh Phúc "hắn đã không còn biết kể từ ngày mẫu hậu bị bức chết,hoàng tộc chính là địa ngục,quyền lực là xiềng xích quăn lấy Quân Lâm Uyển khiến khắp mình mẩy hắn nơi nào cũng gị máu.

Quân Lâm Uyển vẫn bước tiếp,hắn dùng im lặng để trả lời nàng.Cầm Vân tuy đang say nhưng cái im lặng đó là gì thì nàng vô cùng rõ.

-Ha! ta bỏ ra gần nửa cuộc đời mình để đào bới lịch sử hoàng tộc các triều đại lẽ nào lại không hiểu bằng huynh sao.Chém chém,giết giết cả đời đều phải sống trong mưu mô,trong đề phòng,lấy đó làm hạnh phúc kẻ đó đúng không phải là người.....mà phải gọi bằng "thánh"!

Quân Lâm Uyển nghe lời lẽ đầy chân biếm của nàng khẽ cười,say như nàng có khi lại là tốt lời gì cũng có thể tuôn ra được hết.

-Quân Lâm Uyển huynh còn muốn biết bí mật của ta nữa không?

-Sao nàng lại hỏi vậy?

-Chẳng phải ngay từ đầu huynh nghi ngờ ta,tìm mọi cách ép ta nói hay sao? hôm nay bản cô nương đang vui muốn cời mở một chút với mĩ nam rấn rết nhà huynh.

-Được.-mọi khi tìm mọi cách cạy miệng nàng cũng không dễ lộ nửa lời, nay lại hào phong với hấn như vậy sao lại không lợi dụng một chút.

-Cái thân thể huynh đang công này đúng là của Thiên Cẩm Vân -Quốc bảo thiên hạ mà người người tranh đoạt...nhưng còn linh hồn thì không phải,linh hồn của nàng ta đã chết từ vài tháng trước dưới ao sen trong phủ của huynh rồi...

-...

-Giờ cái người đang ở trong cái thân xác này chính là Lục Mãn y,là nhà đại khảo cổ gia thế kỉ 21.Giàu có,nổi tiếng,vạn người phải ngưỡng mộ,đó chính là ta,là Lục Mãn Y này.Nhưng! tất cả đều chấm dứt chỉ tại khu hầm mộ chết tiệt đó,ta bị đưa đến nơi này,trốn không được chết không song.

-Nàng là đang nói thật?-Quân Lâm Uyển nghi ngờ lời của nàng, tuy có chút khó tin thậm chí là hoang tưởng,nhưng không phải là vô căn cứ.Một thời gian ngắn đến vậy hai tính cách lại hoàn toàn khác nhau,tuyệt đối không thể từ một người.

-Huynh có cần ta thể luôn không.-Cẩm Vân bực tức gờ ba ngón tay lên trời,không phải ngày ngày đều tìm cách khiến nàng phải nói ra hay sao giờ nàng nói thật hấn lại không tin.

-Ta tin!nàng nói tiếp đi,nói về cuộc sống trước kia của nàng.

-Trước kia ta vốn sinh ra trong một gia đình thế gia lâu đời có tiếng,cha và mẹ ta đều rất tài giỏi và lắm nhiều quyền lực trong dòng họ.Huynh biết không ta sống như một công chúa trong thế giới mà cha mẹ vẽ ra, chỉ có sung sướng,hạnh phúc,yêu thương...cho đến ngày bức tranh đó bị xé nát một cách tàn nhẫn.Lắm thế lực lớn đồng nghĩa với việc có nhiều kẻ thù luôn tìm cách hãm hại,một trong số đó đã có một kẻ thành công. Cả cha lẫn mẹ ta đều bị sát hại bởi một màn kịch hết sức công phu mà người trướng kiến là ta!. Hấn ngang nhiên chiếm đoạt gia sản lục gia,biến lục Mãn Y này cùng với đứa em trai chỉ mới 3 tháng tuổi trở thành kẻ mồ côi,nghe tiếng,không còn gì,không ai biết đến.Tự sinh tự diệt trong cái thế giới hiện thực đầy tàn nhẫn.

Giọng của nàng cứ thế mỗi lúc một trầm đi không còn đáng vẻ bông đùa trầm trọc như ban nãy,vai của Quân Lâm Uyển bỗng dưng chột nặng trĩu không phải vì nàng mà là vì những giọt lệ kia.Những giọt lệ tràn đầy căm phẫn lẫn đau buồn và còn cả một chút giễu cợt -tâm tư của nàng nặng thật đấy!

Quân Lâm Uyển dừng lại thả Cẩm Vân xuống thăm cò,ngồi cách nàng nhìn vào đôi mắt sâu thẳm mang đầy cảm xúc hỗn loạn của nàng.Cẩm Vân vội vã lau đi những giọt nước mắt,cố nhìn đi nơi khác để Quân Lâm Uyển không nhìn thấy được cảm xúc của nàng. Cẩm Vân đang tự kìm nén bản thân dù biết là không thể,hấn đã từng đôi lúc như vậy,làm điều ngu ngốc như nàng.

-Kể từ đó ta sống vì báo thù,ta học,phấn đấu,làm việc một cách điên cuồng.Nhiều lúc kiệt sức tưởng chừng như sắp chết,ta vẫn phải đứng dậy, trên vai Lục Mãn Y này còn quá nhiều gánh nặng không được phép buông bỏ.Rốt cục bao nhiêu cố gắng cũng đổi lại được.Tiền.Quyền lực.Danh vọng trong tay ta đều có tất cả.ta tìm về báo thù nhưng lại không hề cảm thấy hạnh phúc được như trước.Những thứ vốn đã mất thì có thể nào cũng không thể lấy lại,cha mẹ ta đã chết giờ thì ta lại giết họ trước mặt con cái họ rồi lại tiếp tục cái vòng hận thù luân quần.Rốt cục gánh nặng ta gồng mình mang theo bao lâu nay vốn chỉ là hư ảo,rồi ta cũng sẽ chẳng khác gì hấn trở thành kẻ giết người máu lạnh tàn nhẫn.

-Vậy nàng còn báo thù nữa hay không?

-Buông bỏ! Buông bỏ tất cả mà sống tiếp,tội ác sẽ có pháp luật trừng trị hà có gì ta lại phải biến mình thành kẻ sát nhân.Lục Mãn Y này đâu phải sống trên đời này đâu chỉ có một mình,ta còn em trai phải nuôi,còn bà ngoại già yếu phải chăm sóc...Nhưng bây giờ ngay cả họ ta cũng phải buông bỏ đến cái nơi quái quỷ này vương vào một đồng rắc rối...chỉ vì các người....ĐẾN CHO TA....đền lại hết tất cả những gì Lục Mãn Y này phải hi sinh vì các người

Cẩm Vân chỉ thẳng vào mặt quân Lâm Uyển bắt mắt gào lớn.

-Bất kể thứ gì,chỉ cần nàng muốn.-Quân Lâm Uyển mỉm cười gật đầu đồng ý,hấn không biết vì sao nàng lại đến nơi đây,lại càng không biết có phải là vì hấn hay vì ai. Quân Lâm Uyển nguyện ý đền cho nàng

-LÀ HUYNH!-Cẩm Vân ngây ngô thốt lên một câu,rồi ngay khi Quân Lâm Uyển không để ý liền bắt ngồi đặt đôi môi mềm mại của mình lên đầu môi hấn "cuồng hôn mỹ nam".

Quân Lâm Uyển sững người tròn tròn mắt nhìn nàng,khoé môi chợt hiện nên nét cười rồi cũng nồng nhiệt đáp lại không kém "Lục Mãn Y nàng đúng là kẻ to gan nhất trần đời!"

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Âm mưu (1)

Cầm Vân sau khi uống canh giải rượu một hồi trí nhớ liền tuôn ra như suối, đương nhiên mấy cái truyện tày đình của nàng cũng nhớ không sót một chi tiết. Cầm Vân thật sự chỉ muốn đập đầu vô tường chết quách đi cho rồi, bảo sao mỗi lần nàng rủ mấy người trong tổ nghiên cứu đi uống rượu coi như hôm đó là bọn họ biệt vô âm tín, nhất sạch dấu vết. Ôi mặt mũi của nàng thanh danh của nàng đều bị chính nàng đem ra làm trò cười cho thiên hạ. Cầm Vân cảm tưởng tương lai phía trước của mình như có ngàn tấm màn đen che phủ tọc hồ không nhìn ra nổi dù chỉ là một đốm trắng (TOT)

Tội thứ nhất: Uống rượu say còn làm loạn cả thanh lâu, đánh nhau với người của quận vương phủ, suýt chút nữa là biến "lợn" "vương gia thành" "lợn" thái giám.

Tội thứ hai: si và Quân Lâm Uyển, bạo loạn tra tấn thái tử, véo má, giắt tóc, cưỡng hôn, ôi trời nàng còn tát hấn mấy cái nữa.

Tội thứ ba: cái tội quan trọng nhất, cái tội đáng chết nhất - tội loạn ngôn nói hết sự thật của nàng cho "Mĩ Nam Rắn Rết" luôn rồi, còn bắt hấn công ba vòng quanh phủ. Cái phủ này nói lớn thì không quá lớn nhỏ cũng không quá nhỏ chắc chỉ tầm gần bằng nửa hoàng cung "Ôi nửa hoàng cung nghe mới thật nhỏ bé làm sao!"

Cầm Vân há hốc mồm khóc không thành tiếng:

-OMG!Lục Mãn Y này đúng là điên thật rồi, điên thật rồi, còn không đưa mày vào trại chắc tao chết mất thôi hu hu hu...

Hoàng cung -Thượng Thư Phòng.

Trái ngược hoàn toàn với vị thái tử phi ngốc nghếch nào đó thì thái tử điện hạ của chúng ta lại đang vô cùng ung dung nhận hạ độc sách thưởng trà, thi thoảng lại nhớ tới chuyện nào đó bất giác vui vẻ sờ môi khẽ cười.

Quân Lâm Phong vừa bước vào phòng còn suýt bị cái bộ dạng này của hoàng huynh dọa thiếu chút sắp mặt. Hoàng huynh ngồi cười một mình chuyện này đúng là vô cùng đáng sợ, chắc lẽ lại chơi xấu một đại nhân vật nào.

-Mọi chuyện sao rồi?-Quân Lâm Uyển nhìn thấy dáng vẻ của đệ đệ liền biết mình hơi quá liền thu lại biểu cảm ban nãy -"mĩ nam băng lãnh trở lại".

- Thành công ngoài sức mong đợi, huynh yên tâm trước khi đại điển kết thúc đảm bảo Hứa gia sẽ khó mà ngồi vững nổi.-Quân Lâm Phong vô cùng đắc ý nói một cách chắc nịch, hoàng huynh để cho họ lộ hành tới ngày hôm nay cũng chỉ để một đòn mà có thể làm Hứa gia không bao giờ gượng dậy được, đương nhiên là không thể làm thái tử điện hạ của chúng ta thất vọng rồi.

-Còn đại điển chuẩn bị cho kỉ lưỡng, phải thuận tiện cho Cầm Vân có thể thi đấu với sứ giả đại mạc mà không bị người trong cung phát hiện.-Quân Lâm Uyển tiếp tục dặn dò, lần này là vì thắng thua mà hấn mới phải làm liều để nàng tham gia. Cách chơi cờ của sứ giả đại mạc rất kì quái đường đi nước bước đến cả thầy hấn là Thiên thừa tướng cũng không hiểu hết, Cầm Vân tuy không phải cao thủ so với hấn và Phong nhưng cách đánh cờ của nàng cũng không có một giới hạn nhất định, chỉ hi vọng lần đánh liều này Quân Lâm Uyển sẽ không phải nhượng bộ mất con đường tơ lụa.

-Hoàng huynh an tâm đệ nhất định sẽ không để hoàng tẩu bị lộ thân phận.

Khấp kinh thành sau một đêm rộ lên cả một đồng tin tức nóng hổi "Tân Trạng Nguyên thay trời hành đạo trừng phạt 'Ác Bá vương' -Cúc Quân Vương Hứa tộc ".Ai ai cũng vui mừng coi ngài là anh hùng cái thế, là công thần của Bắc Tề, từ đầu đường tới cuối phố nói đâu cũng chỉ nói về tân trạng nguyên. Và đương nhiên vị trạng nguyên tài giỏi đó không ai khác chính là vị thái tử phi to gan nào đó đang trốn biệt trong phủ dung các phủ thái tử.

Cầm Vân được người đồn đại, tiếng vang thơm nức công cũng nhờ vị vương gia "yêu quái" nào đó nhân lúc lợn vương bắt tỉnh mà lột sạch quần áo lão chỉ để lại trên người một mảnh con con che đi chỗ phản cảm kia, đã vậy còn treo ngược lão lên ngay giữa cổng chính Cúc Quận vương phủ tặng thêm một loạt bản tội trạng đêm dán kính tường phủ cũng không hết. Nhờ vậy mà sáng sớm hôm sau liền có kịch hay để xem. Mới sáng sớm hoàng đế còn đang ngồi trên long ý ngáp ngủ thì liền bị quan thần dọa cho tỉnh, 42 triệu thần lớn nhỏ đồng loạt dâng tấu tố giác tội trạng lẩn trốn của một đám người mà vừa hay cả đám người này đều mang chung một họ -HỨA -

kì này người của Hứa tộc dù có đem cả cái danh công thần khai quốc cũng chẳng thể nào thoát nạn.

Đáng lý ra trước khi đụng vào người của Quân Lâm Uyển Cúc Quân vương phải biết Quân Rắn Rết là người thế nào cơ chứ, một khi đã ra tay là dứt khoát tàn nhẫn một tia sống sót cũng không chừa lại. Vậy mà đây mới chỉ là khởi đầu thôi, ngày tháng vẫn còn dài mà . Quân Lâm Uyển mọi khi để mặc không phải vì sợ uy Hức tộc, mà là nắc nể một lần giết gọn- Thái tử điện hạ không thích việc dòng dài!

Hoàng cung Bắc tề -Phượng Nghi điện

-Cô Cô chúng ta giờ phải làm sao đây, hoàng thượng hạ lệnh bắt giám phu thân và ca ca vào ngục rồi cô cô..hu..hu..hu.

Hứa Văn Tuyết bộ dạng khóc lóc lao vào phượng nghi cung, Hứa hoàng hậu đang nghĩ cách đều bị cô cháu gái phiền phức này khóc cho rối hết cả lên, tức giận mắng:

-Ngươi phải bình tĩnh bọn cung mới nghĩ ra cách được chứ, không làm được gì ngâm miệng lại.

- Cô cô....-Hứa Văn Tuyết làm cho hoàng hậu nổi nóng vội ngấm miệng, cắn răng cúi đầu ngồi im một chỗ không dám ngược lên.

Hứa Phụng Nghi giờ như đang ngồi trên đống lửa, hơi đầu còn dư sức đổ dành đưa cháu gái vô dụng kia. Bản nó về bên cạnh thái tử theo dõi, thì chưa đầy một tháng đã bị một ả phế vật đá thẳng chân ra khỏi phủ. Yên tiệc bảo quyến rũ lấy Quân Lâm Uyển tìm cách lấy lòng mà về cạnh hắn, ai rờ đến một cái liếc mắt của Quân Lâm Uyển cũng không dành được. Còn khiến bản thân lẫn cả bà đều bị một Thái tử phi phế vật một ả đồng yển công chúa trên điện xem thường hạ thấp - đúng là vừa mất mặt vừa vô dụng.

- khởi bẩm nương nương, nô tài đã có tin tức về tên tân trạng nguyên - tên thái giám chạy vào bẩm báo, quỳ khấp nép trên đất cung kính dâng lên một bức họa cho hoàng hậu.

- chỉ có chừng này thôi sao? - Hứa hoàng hậu nghi hoặc hỏi.

- Khởi bẩm nương nương, chỉ tra ra được y tên là Lục Cẩm, năm nay 18 tuổi là người ở thành đông thì hầu như không thể tra ra được điều gì, nô tài may mắn tìm được người vẽ lại được hẳn thì lại chỉ nhìn được dung mạo có một nửa. Nô tài vô dụng mong nương nương tránh phạt.

- vô dụng còn không mau cho người tới thành đông điều tra, không tra ra được thì từ đêm đầu đến gấp bốn cung. - Hứa hoàng hậu tức giận ném ly trà vào đầu tên thái giám, khiến hắn ôm đầu chảy máu sợ hãi làm ngay.

Hoàng hậu nóng vội mở bức họa, trước mắt liền hiện ra. Thiếu niên như hoa, dung mạo mỹ lệ, một nửa khuôn mặt đã tuyệt sắc tới vậy nếu không đeo chiếc mặt nạ kia chắc chắn là khuynh đảo thiên hạ. Và đương nhiên với dung mạo đó cũng đủ để Hứa Văn Tuyết nhân ra đây là ai..

- Thiên... Cẩm... Vân.

Cả hai đều ngạc nhiên nhìn bức họa vừa sững sốt vừa tức giận, không tin vào mắt mình. Trước giờ chỉ là một phế vật không ai quan tâm tới, sau một đêm ả từ dung mạo xấu xí trở thành mỹ nữ đệ nhất Bắc Tề, từ một nữ tử vô năng cướp đi danh xưng đệ nhất cảm của cô cô, và giờ ả còn dám hủy hoại đi Hứa thị, gia tộc lớn nhất kinh thành.

- Cô cô là ả nhất định là Thiên Cẩm Vân. - Hứa Văn Tuyết nhất mực khẳng định là nàng, trong lòng tràn đầy căm tức phần nộ. Trước là nàng sau lại là cha nàng và gia tộc nàng, tất cả đều do ả yêu nữ họ Thiên này hãm hại. Mỗi hận không thể nuốt trôi này rồi cung có ngày ả trả lại gấp trăm ngàn lần.

- Con tiện nhân này sớm đã biết không phải dạng gì tốt đẹp, nữ tử họ Thiên đều là một lũ đáng chết.

Hứa hoàng hậu tức giận vò nát bức họa trong tay, chỉ là một ả phế vật mà dám làm lung lay vị hậu của bà, ả và Thiên Phong Uyển (mẫu hậu Quân Lâm Uyển) đều là cùng một loại đáng phải chết.

- Cô cô giờ chúng ta phải làm sao mới có thể xử lý được ả?

- Nữ tử tự ý tham gia chính sự là chuyện phạm tội chết. Bây giờ nữa là diễn ra đại điển, lúc đó chúng ta sẽ có kịch hay để xem.

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Âm mưu (2)

Cẩm vân bước ra cửa phủ, một thân võ phục trắng tinh khôi vạt thêu hoa mộc lan cầu kỳ, tinh xảo, tóc như thác cài trâm đơn giản. Trông phi thường xinh đẹp lại cao quý vô ngần, người nhìn qua đều bị mê hoặc đến nỗi không dời mắt, ấy vậy mà cái người nào đó lại không một chút quan tâm đến hình tượng cứ một bộ dạng thấp thòm lo sợ như kẻ trộm cắp vừa muốn lên quan phủ thú tội lại vừa muốn không bị xét xử, đi tới đi lui ngoài xe ngựa nhất định không chịu lên thì thoảng còn cố ý liếc mắt lên xe thăm dò người bên trong. Nàng rốt cục phải đối diện với kẻ trên xe thế nào đây!

Cẩm Vân cứ vậy đi đi lại lại trước xe ngựa, vừa muốn lên lại vừa không muốn lên, mặc cho ánh mắt đầy khó hiểu của đám nô tài và thị vệ, và lòng kiên nhẫn vô định của người đang ngồi trên xe ngựa chờ. Quân Lâm Phong đối với bộ dạng của hoàng tẩu tò mò bước tới, nghi hoặc hỏi:

- Hoàng tẩu người làm chuyện gì xấu hay sao mà lại thấp thò lo sợ đến vậy?

- Vớ vẩn hoàng tẩu đệ đường đường chính chính như vậy, bộ dạng thấp thò ở đâu ra. - Cẩm Vân vội vã hăng giọng chối một mực không thừa nhận nhưng trông mắt lại đảo liên hồi không dám nhìn thẳng còn càng làm tăng sự nghi ngờ trong lòng tên tiểu hoàng đệ này. Y neho mắt lại cố nhìn thẳng vào nàng lại càng làm Cẩm Vân thấp thò hơn. Vợ chồng nhà sau một đêm ở Vạn Hoa Lâu trở về liền vô cùng kì lạ, người thì suốt cả ngày cười một cách âm hiểm dọa người khác sống không đủ lâu hay sao! người thì hết như kẻ tội đồ trốn chui trốn nhủi, đến một cọng tóc cũng không thấy đâu. Rốt cục đêm đó hoàng huynh và hoàng tẩu hai người bọn họ làm chuyện gì mờ ám gì mà y lại không biết.

- Vậy thì lên xe đi, mọi người chờ tẩu sắp thổ huyết luôn rồi kia.

-Hả?-Cầm Vân ngay ngó quay ra nhìn tất cả mọi người,ai cũng một ánh mắt long lạnh ạng nước cầu xin nường nường mau mau lên xe nhập cung,không thì bọn họ sẽ phải đứng đây tắm nắng thêm nửa canh giờ nữa mất.Nàng một thân ấy nấy tội lỗi với mọi người rốt cục cũng chịu bước lên xe,tránh được một lần chứ đâu tránh được cả đời nắng rớt cục đang nghĩ gì vậy.

Cầm Vân bước lên xe vừa vén rèm liền thấy thái tử nhắm mắt tĩnh lặng,Quân Lâm Uyển cũng một thân võ phục trắng được may bằng loại vải đặc trưng chỉ dùng cho hoàng đế và thái tử vô cùng xa xỉ,trên ấy hiện những vân mây ánh bạc vô cùng tinh xảo bên vai phải còn thêu một con bạch hổ đáng vẻ vô cùng dũng mãnh.Dung mạo như ngọc lại kết hợp với y phục dũng mãnh tưởng chừng không phù hợp ấy thế mà lại vô cùng hài hoà khi trên người Quân Lâm Uyển hoàn hảo đến từng xăng -ti-mét,đứng là yêu nghiệt.

Bộ dạng này nếu là lúc trước nàng nhìn thấy sẽ luôn sẽ luôn cảm thấy Thái tử điện hạ rất cool ngầu,siêu cấp soái,sung sướng mà ngắm mãi không thấy chán.Nhưng giờ thì... haizz! đáng sợ vô cùng không một tia cảm xúc.Nàng chỉ là đặt đít xuống ngời thôi mà não đã căng như dây đàn một cái liếc cũng không dám "Quân Lâm Uyển huynh rốt cục đang nghĩ cái con khi gì vậy đề lao nương biết một chút cũng không được sao?"

Xe ngược chuyển bánh,cả hai vẫn cứ ngồi trong im lặng nhưng rốt cục vẫn có người trong lòng vô cùng khó chịu mà phá vỡ đi bầu không khí.

-Đã khỏi khỏi hẳn rồi chứ?-Quân Lâm Uyển bất chợt hỏi làm nàng giật thót cả tim,hú hồn chìm éo công tưởng hẳn nhắc lại chuyện hôm đó chứ đòi giết nàng xả giận chứ không ngờ lại êm ả đến vậy.

-Đề điện hạ lo lắng nhiều ta khỏi rồi...khỏi rồi..

Nhìn bộ dạng lom lóp lo sợ của nàng,Quân Lâm Uyển vừa thấy buồn cười lại vừa thấy tội nghiệp.Trong lòng nàng hẳn đáng sợ tới mức nào mà lại dọa được nàng ra thành bộ dạng này,còn giả bệnh trốn hẳn đến gần nửa tháng không thấy tăm hơi đâu cả.Nếu hôm nay không phải diễn ra đại điển,nàng phải thi đấu cờ thì đêm bữa nửa tháng cũng chẳng thể thấy nổi cô nhóc này một lần.

Bầu không khí lại tiếp tục trở về tĩnh lặng nhưng lần này không như lúc trước thay vì nhẹ nhõm nàng lại thấy căng thẳng hơn,hễ cứ nhìn cặp môi đó không biết lúc nào sẽ lại mở ra rồi một lệnh biến cuộc đời nàng trở lên thê thảm không lối thoát.Càng nghĩ cái ý trí quyết tâm im lặng đến cùng của nàng lại càng sứt mẻ,và trong một khắc nó đã sụp đổ hoàn toàn không sót lại một chút:

-Cầm Vân....

-Được rồi..."A!"-Cầm vân hùng hồn chặn họng Quân Lâm Uyển dùng hết sức bình sinh trong người mà đứng bật dậy,đem hết can đảm muốn nói chuyện sòng phẳng với Quân Lâm Uyển một phen.Ai ngồi lại bị đụng vô trần xe đầu đau đến thê thảm, hay rồi trần xe thì bị nứt đôi chút còn đầu nàng thì như đang vỡ tung ra.

Cầm Vân đau đón ôm cái đầu đáng thương của mình oán hận cái trần,lời còn chưa kịp nói mà đã mất mặt như vậy rồi -xấu hổ chết mất.

-Không sao chứ?lại đây ta xem nào.-Quân lâm Uyển đem bộ dạng đáng yêu của nàng khẽ cười,lo lắng hỏi một bàn tay dịu dàng kéo nàng vào trong lòng xoa xoa nơi đỉnh đầu bị đau kia. Cầm Vân sững sờ im lặng nhìn khuôn mặt dịu dàng Quân lâm Uyển chỉ cách nàng vài xăng -ti-mét ,đêm hôm đó cũng vậy hẳn cũng bộ dạng này đối đãi với sự phi lễ của nàng Quân Lâm Uyển chắc không xấu như nàng nghĩ,hắn vẫn luôn có bộ dạng rất tốt chỉ là không thể hiện ra mà thôi.

- Thân là thái tử phi sao lại vụng về đến vậy,đầu nàng sưng rồi này ?-Hắn mở miệng trách móc nhìn nàng,mặt Cầm Vân liền đỏ bừng vội quay đi chỗ khác ôm trái tim bị dọa cho đập loạn xạ không ngừng trong lồng ngực -lại truyện gì nữa vậy nàng đang muốn giải thích với Quân Lâm Uyển mà.

-Thái tử ta có chuyện muốn nói.

-Nàng đang muốn giải thích chuyện đêm hôm đó đúng không?Ta biết nàng khó xử sẽ không ép hỏi nàng không cần căng thẳng đến vậy.Bao giờ nàng thật lòng muốn nói ta sẽ lắng nghe không nhất thiết phải là bây giờ.-Quân Lâm Uyển từ tốn nói, bàn tay vẫn không ngừng day vết thương để tránh máu bám tích tụ.Cầm Vân suy nghĩ một chút rồi đem bàn tay của hắn kéo xuống.

-Ta biết câu chuyện hôm đó ta kể cho huynh có hơi hoang đường,thậm chí có chút khó hiểu,nhưng ta chắc chắn với huynh ta không nói dối càng không phải kẻ điên,khi có dịp ta sẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện.Những gì đêm đó ta đều không cố ý là do rượu...huynh biết mà rượu vào thì chẳng thể kiểm soát được gì. Vậy nên điện hạ huynh tin hay không thì tùy,mà quên được thì càng tốt, lỗi tại rượu không phải do ta,tất cả đều do rượu.

Tưởng nàng sẽ thành thật từ đầu đến cuối,ấy vậy lại chỉ được một nửa. Chung quy vậy là đem lợi lầm của mình một mục phủ sạch coi như không còn chút dính liú,không hề cố ý mạo phạm hắn.Gượng ép một chút Quân Lâm Uyển coi như vì cú đập đầu của nàng mà tạm gạt đầu cho qua,cô nhóc này ghét hẳn ngày một ngày hai không phải hằng không biết.

-Ta sẽ không trách tội nàng lên không cần phải tránh mặt ta mặt như vậy nữa,"bồn thái tử rất khó chịu".Còn nữa,từ giờ ta sẽ không cấm nàng ra ngoài phủ,chỉ là phải để Tả Úy theo sau bảo vệ hắn từ giờ là người của nàng,có làm gì cũng không cần thông báo với ta, chỉ cần không gây hoạ nàng có làm được không ?

-Điện hạ huynh nói thật?

-Bồn thái tử là người thích nói đùa lắm sao?

-Đương nhiên là không,ta đồng ý với huynh.-Cầm Vân sung sướng mà lại quên việc đang ở trong xe ngựa lẫn nữa nhảy căng lên,cái đầu vừa gặp tai họa ban này tưởng chừng như sắp sứt mẻ lẫn nữa thì Quân Lâm Uyển đã phản ứng kịp kéo nàng xuống chau mày trách cứ :

-Lại nữa !

Cầm Vân ngượng ngùng ôm đầu ngồi yên,nhưng trong lòng vẫn không nín kim được sự vui vẻ trong lòng.Quân Lâm Uyển nói chuyện rất bình tĩnh khiến nàng ngạc nhiên vô cùng,trong lòng còn nghi ngờ có phải là bản thân tối hôm đó đánh mĩ nam rắn rết khiến hắn trở thành người tốt rồi cũng lên.Thái tử điện hạ của chúng ta hôm nay quả là anh minh sáng suốt,vừa đẹp trai lại vừa cool ngầu,10 Lan Lăng Vương cộng lại cũng không sánh bằng (Lan Lăng Vương là một trong 4 mỹ nam Trung Quốc thời cổ đại.)

-Nàng vui đến vậy sao?

-Đương nhiên,huynh cứ thử sống một cuộc sống đã mất tự do còn suốt ngày bị cấm đoán liệu có vui nổi không.

Tuy lời của nàng là vô tư mà nói ra nhưng lại khiến hắn phải suy nghĩ có phải trước giờ hắn luôn đối với nàng đề phòng quá hay không?trầm tư được một lúc Quân Lâm Uyển mới đáp lại lời nàng:

-Cầm Vân suy nghĩ của nàng ta đã hiểu,sau này ta chỉ muốn nàng biết rằng Quân Lâm Uyển này không tước đoạt bất cứ thứ gì của nàng cả,sau khi thống nhất thiên hạ ,tất cả những gì của nàng bao gồm tự do ta đều sẽ hoàn trả lại.Nhưng hiện tại ta đang rất cần nàng,sự an toàn của nàng liên qua đến lời hứa của ta,những việc trước đây đều vì tốt cho nàng chứ không phải căm ghét.

Thứ hắn muốn biết Cầm Vân cũng đã cho hắn biết,Thiên thừa tướng cũng đã cùng đã xác nhận nàng là từ nơi khác tới,đây mới là người thật sự có thể giúp hắn hoàn thành ước vọng của mẫu hậu vọng.Đối với Cầm Vân,Quân Lâm Uyển sớm đã không còn nghi kị,nàng trước giờ đối nghịch với hắn cũng chỉ là muốn bảo vệ bản thân mà đề phòng chứ không phải vì mục đích gì khác.

Cầm Vân không hề biết rằng thứ Quân Lâm Uyển muốn trả cho nàng riêng không chỉ tự do mà còn có một thứ khác nữa.Thứ mà trước lúc chết mẫu hậu đã giao phó cho hắn,thứ duy nhất mà Quân Lâm Uyển dành cả cuộc đời chỉ để thực hiện được nó...

-Thống nhất thiên hạ! phải đợi đến bao lâu cơ chứ.Một quốc gia xụp đổ là cả một quá trình vô cùng dài đó,sao huynh có thể nghĩ mọi chuyện đơn giản đến như vậy.-Cầm Vân thật tình không hiểu,đầu óc của Quân lâm Uyển đâu phải đơn giản tới vậy.

-Nàng nghĩ đã tâm nuốt trọn thiên hạ này chỉ có một mình Bắc Tề thôi sao?...Sẽ rất nhanh thôi.Có thể hôm nay sẽ là tứ quốc đại diễn cuối cùng.

Nàng vì một lời nói của Quân Lâm Uyển liền rơi vào trạng thái bất an,muru mô,tránh đâu không phải nàng chưa từng đối mặt.Nhưng lần này lại khác cái thứ nàng phải đối mặt liên quan đến mạng người,và còn là rất nhiều mạng người.

Một cuộc chiến thật sự,không còn chỉ là chữ viết trên sử cổ (Sách cổ về lịch sử)! Đao cương không dứt,ai oán khắp nơi,một nữ tử như nàng liệu có thể bình thân đối mặt?

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cầm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Âm mưu (3)

Xe ngựa lớn tiến vào cổng hoàng cung,Quân Lâm Uyển vừa đỡ nàng xuống xe ngựa chưa đi nổi ba bước đã cảm thấy khí xui kéo đến ùn ùn. Hứa Văn Tuyệt không biết đã xuất hiện từ bao giờ,làm bộ yếu điệu bước tới trước mặt nàng.Dung mạo như hoa,miệng cười tươi tắn lại thêm cung trang sắc sỡ, vô cùng cuốn hút.Cầm Vân cảm tưởng như nàng ta sớm đã đến chờ ở ngoài này hi vọng có thể bám lấy Quân Lâm Uyển không bằng.

-Thần thiếp tham kiến điện hạ, lâu ngày không gặp thần thiếp rất lo lắng cho người...không biết không có thần thiếp cạnh chăm sóc người có khỏe không...-Hứa Văn Tuyệt một bộ dạng quan tâm,lo lắng đối diện Quân Lâm Uyển,ấy thế mà thái tử điện hạ lại không biết thương sót mĩ nhân,lạnh lùng tạt gáo nước lạnh.

- Bốn thái tử trước giờ vẫn luôn sống rất tốt,phù thái tử có thái tử phi chăm lo, bản thái tử được nàng chăm sóc rất tốt,không cần quận chúa bận lòng.

Cầm Vân thiếu chút phụt ngum nước miếng sừng sốt nhìn Quân Lâm Uyển,nghĩ lại nàng có chăm sóc hắn sao?,nếu không phải ngày ngày chống đối chọc tức hắn nàng tin chắc chắn là Quân Lâm Uyển vô cùng khỏe, không bị tăng huyết áp hàng ngày,còn vô cùng ăn no ngủ kĩ. Thái tử điện hạ ngài chém gió như vậy không thấy ngượng mồm à.

-Điện hạ người nói lời xa lánh như vậy thật khiến thiếp đau lòng. -Hứa Văn Tuyệt nghe mà trong lòng tức giận mà liếc xéo nàng một cái,rồi lại mạng điệu bộ đáng thương,nói giọng mềm mại,nhỏ vài giọt nước mắt trước mặt mọi người.

Cầm Vân vừa nghe được giọng bánh bèo chảy nước của nàng ta không khỏi có chút rùng mình, chân tay nổi hết da gà.Mấy cô nương ở Vạn Hoa Lâu cộng lại cũng không bằng,cái mở quạ vài tháng trước còn xa xă chứ nàng đi đâu mất cả rồi.

Ấy vậy mà Quân Lâm Uyển vẫn bình tĩnh đến lại thường, mặt lạnh như tiền khiến Cẩm Vân vô cùng khâm phục. Đến Trấn Bắc vương không biết từ lúc nào đã đứng cạnh Cẩm Vân, cũng y trang một cái biểu cảm giống nàng cảm thán, dù lời ngọt hơn mật rót tai nhưng hắn vẫn thích mấy cô nương ở Vạn Hoa Lâu hơn.

- Vân nhi ta có chuyện cần phải đi gặp hoàng thượng, nàng cùng A Phong đến trường đua ngựa trước đội ta. - Quân Lâm Uyển đột nhiên quay sang nàng, cầm tay Cẩm Vân nói, ánh mắt biểu đạt vô cùng thâm tình không nở rời xa.

Cẩm Vân ngơ ngác nhìn thái tử điện hạ, bản thân bị sốc tinh thần, ngây ngốc gập đầu. Nàng... đang gặp phải ác mộng sao? "Vân Nhi"... còn dịu dàng nắm tay.... wow! hai diễn viên vàng của hoàng cung, Quân Lâm Uyển đang chơi trò lấy độc trị độc với Hứa Văn Tuyết.

Thấy Quân Lâm Uyển quay lưng bỏ đi, Hứa Văn Tuyết vội vàng kêu lên:

- Điện hạ... thiếp...

- Điện hạ (hoàng huynh) đi thông thả. - Cẩm Vân và Quân Lâm Phong cùng đồng thanh cung tiễn thái tử, trong lòng không khỏi cười thầm trước bộ dạng đầy thất vọng lẫn tức giận của Hứa Văn Tuyết.

Hứa quận chúa trong lòng tức thì vẫn tức nhưng nàng không thể đến trường đua một mình được, đám nữ tử đó sẽ lại tìm cơ hội châm chọc nàng.

- Vương gia thái tử cũng đi rồi liệu....

- A Phong chúng ta đi nào.

- Hoàng tâu mời.

Chẳng để Hứa Văn Tuyết được dịp tiện nghi, Cẩm Vân đã nhanh chóng hiểu được ý muốn của nàng ta lập tức chặn họng, Quân Lâm Phong cũng rất phối hợp, coi Hứa quận chúa như người vô hình cứ vậy bỏ đi.

Ba người một ruộng coi Hứa Văn Tuyết như không khí diễn một vở vợ chồng thâm tình, cả nhà đoàn kết rồi đường ai nấy đi, bỏ rơi Hứa quận chúa đang xanh đỏ cả mặt, tức muốn phát nổ. Vốn tưởng chờ ở đây từ sớm sẽ được đi cùng với thái tử đến trường đua lấy lại được hết danh dự từ lúc bị đuổi khỏi phủ, nào ngờ bị đám người này cứ thế bỏ đi.

Hứa Văn Tuyết dù tức lộn phổi thì cũng phải hậm hực theo sau mà thôi. Mặc cho Quân Lâm Phong cùng Cẩm Vân nói chuyện trên trời dưới biển nào là "hôm nay trời đẹp nhỉ...!"... "đệ ăn cơm chưa?"... "rồi à..."... "thế ăn món gì?"... "chẳng nhớ nổi nữa..."... "con chó của tâu còn khỏe chứ?"... "à, hôm trước căn người bị đem thịt rồi ha ha..."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Âm mưu (4)

Cẩm Vân nhìn trường đua xa hoa rộng lớn không khỏi trầm trồ cảm thán một phen. Dù là tranh cỏ hay sách cỏ cũng chưa bao giờ đủ để lột tả sự hùng thịnh, tráng lệ bậc nhất của một triều đại. Đại Mạc quanh năm cỏ xanh, Đông Yên rừng núi hiểm trở, Lãnh Vân tuyết phủ ngàn năm, chỉ có mỗi mình Bắc Tề bốn mùa đầy đủ, nhân thế địa lợi đều có chỗ xuất chúng hơn, quả không hổ là Đế kinh cũ của Đại Thiên Quốc.

Nhìn người cười tuấn mã, không khỏi nhớ nhưng kí ức cũ lần nàng cười ngựa cuối cùng, chắc chính là lần khai quật địa mộ thứ 6 nằm ở vùng tây bắc ngoại thành phố D. Vùng đất mệnh mệnh đầy hoang dã, Cẩm Vân tự do trên lưng ngựa phi như vũ bão, đón từng cơn gió mạnh mẽ của thiên nhiên, mang theo hương thơm cây rừng mộc mạc.

- Bắc Tề thái tử phi.

- Đông Yên công chúa! Người cũng tới đây tham gia đua ngựa sao?

Cẩm Vân ngạc nhiên nhìn Đông Yên Trầm Ngư vui vẻ hoạt bát tiến về phía nàng, trông thật khác với vẻ điềm đạm giúp đỡ nàng trên cung yến hôm trước. Nhưng đáng vẻ trước mặt xem ra mới chính là tính cách thật sau lớp mặt nạ của Trầm Ngư, kể ra hoàng tộc ai cũng vậy dù bản thân không bị biến chất bởi quyền lực đều sẽ có một lớp mặt nạ che dấu bản thân. Cạnh nàng những người này lại càng thiếu, Quân Lâm Phong vẻ ngoài luôn lạnh lùng hà khắc nhưng đối diện với thái tử hoặc nàng sẽ là bộ dạng của một tiểu hài tử, Lãnh Cao Trầm tuy vẻ ngoài vô cùng nho nhã, ngọc thụ lâm phong nhưng đại để cũng là một kẻ đầy mưu toan... haizz! ai nàng cũng thể đoán ra được riêng mỗi Quân Lâm Uyển thì không thể tài nào thấu hiểu, lúc nóng lúc lạnh biến đổi khôn lường y như tác kẻ hoa vậy.

- Nếu được như lời thái tử phi nói thì thật hay.

Trầm Ngự khuôn mặt xinh xắn liền trở nên phũ phàng, tỏ ý không vừa lòng. Đáng yêu như một tiểu muội muội nàng hằng ao ước, đáng tiếc ông trời hình như luôn cố ý đối nghịch với nàng liền giáng xuống một thẳng em tai quái bướng bỉnh lại còn vô cùng gian xảo.

- Ai to gan đến mức dám cản công chúa điện hạ đưa ngựa - Cẩm Vân bật cười hỏi.

- Là mấy lão già đó, còn nói hoàng thể tôn quý sao có thể đặt chân đến nơi khô khan thô tục này. Muội vẫn mặc kệ, chỉ đáng tiếc lại không thể tìm được người nào thử tài.

Đồng Yến Trầm Ngự hướng mắt về phía sứ thần Đồng Yến trách móc, tuy giọng điệu vẫn vô cùng quy củ nhưng lại để lộ vài phần hờn dỗi vô cùng đáng yêu khiến nàng không khỏi bật cười mở lời.

- Nếu công chúa điện hạ không chê, hôm nay ta đính thân thử tài cùng người.

- Thái tử phi người nói thật chứ - Trầm Ngự hưng phấn nắm lấy tay nàng.

- Nhất ngôn cửu đỉnh, A Phong phía thái tử nhờ cả vào đệ.- Cẩm Vân gật đầu với Trầm Ngự, chợt nghĩ đến lời hứa với thái tử làm gì cũng phải thông báo trước với hân liên vội quay sang Quân Lâm Phong đang đứng cạnh nhờ vả.

- chỉ là một trận đua ngựa thôi, hoàng huynh sẽ không cứng nhắc vậy đâu

Quân Lâm Phong đảm bảo với nàng vậy là có thể thoải mái đua ngựa cùng vị tiểu công chúa khả ái này.

- Thái tử phi vị này...- Trầm Ngự lúc này mới để ý đến vị nam tử tuấn mỹ bên cạnh Cẩm Vân không giấu nổi tò mò. Dung mạo vị này rất giống với thái tử Bắc Tề nhưng không quá yêu nghiệt, lạnh lùng vô cảm như thái tử, thay vào đó lại vô cùng ấm áp, tràn đầy vui vẻ, nhiệt huyết khi nói với thái tử phi. Thái tử đáng sợ luôn khiến người khác không dám lại gần, thì vị thiếu niên này lại vô cùng đối phương dù chỉ một ánh nhìn.

- À, đây là A Phong đệ đệ ruột của thái tử, là Trấn Bắc Vương anh dũng song toàn của Bắc Tề - Cẩm Vân lại khoe khéo đưa em rể đức cao vọng trọng nhưng lại vô cùng tôn kính đối nàng, Quân Lâm Phong vì vậy mà lại khẽ chau mày thăm thẳm "hoàng tẩu người đứng thật là...đệ là mặt hàng cần quảng bá đến vậy sao!"

- Nghe danh vương gia đã lâu, thật vinh hạnh được gặp ngài.- Trầm Ngự quy củ khẽ nhưn người một cách thanh tao, Quân Lâm Phong thấy vậy liền cúi người đáp lễ lại.

- Công chúa điện hạ không cần đa lễ, bạn của hoàng tẩu cũng chính là bạn của bốn vương sau này những lễ nghi phức tạp như vậy vẫn lên lược bỏ.

.....

Cả ba người bộ họ cứ vui vẻ nói chuyện lại không để ý đằng sau có kẻ nghe lén, Hứa Văn Tuyết khoe miệng kéo dài thành một nụ cười vô cùng gian xảo.

- Đua ngựa! Cũng hay đấy chứ, vậy để bản quận chúa cho các người một trận đua ngựa đáng nhớ cả đời. Hoa nhi đến chuồng ngựa làm cho bản quận chúa chút việc...

- Dạ.

----- dài ngắn cách -----

Một bên hắc mã một bên bạch mã, hai vị đại mỹ nữ của hai nước Đông Yến - Bắc Tề thử tài cưỡi ngựa, thu hút được không ít sự chú ý ai cũng mê mẩn mong chờ.

Cẩm Vân một bước mạnh mẽ phóng khoáng ngồi lên hắc mã, Đồng Yến Trầm Ngự cũng chẳng hề kém cạnh, thân tuy lá ngọc cành vàng nhưng không thêm để người hầu lên ngựa, một thân cao quý tự mình lên ngựa.

- Công chúa chúng ta cá cược gì bây giờ.

- Một điều kiện! Người nào thắng sẽ được yêu cầu người thua một điều kiện. Như vậy được chứ?

- Được.- Cẩm Vân đáp ứng nàng một cách hào sảng không hề tính toán, không ngờ lại kéo theo cả một đồng rắc rối sau này.

Trọng tài phát cao cờ trong tay, một tiếng hô lớn cuộc đua bắt đầu. Hai chiến mã cùng lúc phóng vút trên đường đua, gay cấn không kém gì nam tử đua ngựa. Lúc đầu cả hai ngựa đều song song nhưng được một lúc hắc mã của Bắc Tề có nhỉnh lên đôi chút, càng về sau càng bỏ rơi bạch mã của Đông Yến.

Vừa hay lúc gay go nhất thái tử và Dự vương liền xuất hiện, không biết lại vô tình hay cố ý cả hai đều chỉ hướng mắt về nữ tử bạch y đang vui vẻ cười hắc mã, môi khẽ nở nụ cười than thở:

- nàng đúng là một con ngựa bất kham!

Cả hai cùng đồng thanh một cách bất ngờ, cùng một câu, cùng một nội dung còn cùng một ý tứ.

Quân Lâm Uyên lúc này không khỏi khó chịu nhứt chặt lồng mày nhìn Lãnh Cao Trạm, còn y thì lại vô cùng tự nhiên tỏ ra không có gì vấn một vẻ thanh nhàn xem đua ngựa. Kẻ này luôn có ý đồ không rõ với Cẩm Vân, thật đáng ghét.

Chặng đường còn lại rất ngắn Trầm Ngự như cảm giác mình sắp thua dùng hết tốc lực đuổi theo, tới gần con ngựa của thái tử phi bạch mã bỗng dừng nổi điên hí lên một cách hung dữ lao thẳng vào hắc mã. Hai con ngựa liền trở nên mất kiểm soát tìm mọi cách hất các nàng xuống.

Quân Lâm Uyên thấy có vấn đề liền lập tức kinh công bay tới chỗ đó, tay rút đoản đao nhanh gọn đâm thẳng vào yết hầu hắc mã. Máu tươi bắn ra con ngựa ngã lăn ra chết, thái tử một tay chuẩn bị đỡ lấy nàng không ngờ lại bị kẻ khác nắm tay trên mắt.

- A aaa...- Đông Yến công chúa vốn đang hoảng sợ, lại nhìn thấy một màn máu tanh liền buông dây cương lập tức ngã xuống, Quân Lâm Phong lúc này đã kịp chạy tới đỡ lấy nàng. Không khỏi nhìn hai người kia than thở oán trách, rõ ràng cả hai ra cùng một lúc chạy ra lại chỉ cứu một người đây là loại tình huống gì!

Trầm Ngự bất tỉnh liền được Quân Lâm Phong bế vội vã đi tìm thái y, đám sứ thần cũng sốt vó đi theo sau. Khung cảnh lập tức trở nên hỗn loạn, nhưng phần lớn đều là lo lắng cho công chúa hơn, nếu như nàng có mệnh hệ gì Bắc Tề làm sao ăn nói với Đông Yến quốc.

Hứa Văn Tuyết nhìn cả hai người bọn họ cứ vậy mà được cứu không chút sây sát gì, trong lòng vô cùng căm phẫn. May mắn, chỉ là may mắn thôi, Thiên Cẩm Vân người có thể thoát được lúc này nhưng nàng chắc chắn sẽ không qua nổi được hôm nay.

"Đợi lúc ngươi bị xử trảm, ta sẽ chóng mặt lên mà coi bộ dạng thảm hại của ngươi. Ta sẽ đường đường chính chính bước vào phủ thái tử, trở thành thái tử phi của chàng. Thiên Cẩm Vân ngươi chờ mà coi..."

Bạn đang đọc truyện *Quốc Bảo Thiên Hạ: Cẩm Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.